

UZASADNIENIE

Przed Sądem Okręgowym w P. zawisła sprawa ((...) dot. m.in. K. K. (1), K. P., J. D., K. D., A. W. (1), M. K. (1), S. G. (1), S. K. (1), P. H. (1), M. C. (1), A. K. (1) i M. K. (2) oskarżonych, o to że:

K. K. (1) oskarżonego o to, że

I. W okresie od (...) roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. C. (1) i inną ustaloną osobą, wbrew przepisom ustawy brał udział w przywozie z N. do P. środków odurzających w znacznych ilościach w postaci marihuany, w ten sposób, że po wcześniejszym uzgodnieniu, w ramach podziału ról, przekazał A. C. (1) pieniądze w polskiej walucie o równowartości 3.000 euro przeznaczone na dokonanie przez inną ustaloną osobę zakupu na terenie N. marihuany w ilości 1.000 gramów, **tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii**

II. W okresie od (...) roku, działając czynem ciągłym, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. C. (1), wbrew przepisom ustawy, brał udział w przywozie z N. do P. środków odurzających w znacznych ilościach w postaci marihuany, w ten sposób, że po wcześniejszym uzgodnieniu i w ramach podziału ról, A. C. (1) przekazał pieniądze na zakup marihuany w N., po którą A. C. (1) trzykrotnie udał się samochodem osobowym w okolice B., odbierając tam od nieustalonej osoby każdorazowo marihuanę w ilości nie mniejszej niż 2.000 gramów, a następnie przywiezioną w ten sposób przez granicę R. do P. marihuanę w ilości łącznej 6.000 gramów odebrał od A. C. (1) w celu wprowadzenia jej do dalszego obrotu - **tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk**

III. W okresie od (...) (...) roku w S., nakłonił P. R. (1) do przerobienia w samochodzie marki M. (...) rocznik (...) oryginalnego numeru nadwozia (...) na numer (...) - **tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 306 kk**

IV. W okresie od (...) w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przyjął od P. R. (1) pochodzący z kradzieży dokonanej na szkodę nieustalonego pokrzywdzonego samochód marki B. (...) kabrio koloru złotego o wartości 170.000 złotych posiadający przerobiony numer nadwozia (...) - **tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 kk**

V. W dniu (...) w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. R. (1), wprowadził w błąd przedstawiciela (...) Bank S.A. co do legalnego pochodzenia samochodu marki B. (...) kabrio koloru złotego, posiadającego przerobiony numer nadwozia (...), doprowadzając do zawarcia umowy kredytowej nr (...) i zawierając umowę przewłaszczenia na zabezpieczenie ww. pojazdu, czym doprowadził (...) Bank S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci uruchomionego w dniu 31 (...) (...) roku kredytu w wysokości 100.000 złotych - **tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk**

VI. W (...) roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił działającym wspólnie i w porozumieniu A. C. (2), J. C. (1) i M. N. (1) pomocy do dokonania w okresie od (...) roku w miejscowości B. kradzieży lawety – naczepy uniwersalnej typu N. PT 2500 nr rej. (...) o wartości 8.000 złotych, w ten sposób, że przed jej dokonaniem wyraził chęć przyjęcia lawety pochodzącej z kradzieży, czym działał na szkodę E. S. - **tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 278 § 1 kk**

VII. W okresie od (...) roku w P., S., Ś. gm. O. W.. i W., brał udział w kierowanej przez P. R. (1) i J. D. zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu przyjmowanie pochodzących z kradzieży samochodów osobowych i ciężarowych, ich ukrywanie, przerabianie znaków identyfikacyjnych tych pojazdów, a następnie ich rejestrowanie na podstawie sfałszowanych dokumentów i ich zbywanie, w skład której wchodził również w skład której wchodził również B. N. (1), S. K. (2), K. D., K. C., P. P. (1) i inna osoba - **tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 kk**

VIII. W okresie od (...) roku w P. i S., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, kierował wspólnie i w porozumieniu z P. R. (1) dokonaniem przez A. C. (1) i J. C. (1) kradzieży z włamaniem do domu jednorodzinny w S. przy ulicy (...), w ten sposób, że A. C. (1) zlecił dokonanie włamania do tego domu i kradzież z jego wnętrza

wartościowych przedmiotów oraz pieniędzy, przekazując mu pilota od bramy garażowej oraz klucze wejściowe oraz dostarczając środek transportu, w wyniku czego skradziono mienie o wartości łącznej 8.949 złotych, z którego część następnie przyjął, czym działał na szkodę B. S. - **tj. o przestępstwo z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk**

IX. W okresie od (...) roku w P., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej pomógł P. R. (1) do ukrycia samochodu marki B. (...) rocznik (...) koloru czarnego o pierwotnym numerze nadwozia (...) o wartości nie mniejszej niż 26.300 euro, tj. o równowartości nie mniejszej niż 104.674 złotych, pochodzący z kradzieży dokonanej w B. w okresie od (...) roku na szkodę M. H. - **tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk**

X. W okresie od (...) roku w P., w Ś. i W. powiat (...) i w G. powiat (...), działając czynem ciągłym, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. C. (1) i P. R. (1), R. W., T. O. i M. K. (3), korzystając z pomocy J. D. i K. D. ps. (...) przyjął za pośrednictwem M. K. (1) od nieustalonej osoby samochód marki B. (...) o numerze nadwozia (...) rocznik (...) o wartości nie mniejszej niż 220.000 złotych, pochodzący z kradzieży dokonanej w N. 8 (...) (...) roku w N. na szkodę firmy (...), nakłaniając P. R. (1), R. W., T. O. i M. K. (3) do przerobienia w nim numeru nadwozia na numer (...) i do usunięcia oznaczeń identyfikacyjnych - **tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 306 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk**

XI. W dniu (...) w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z K. P. brał udział w upozorowaniu kradzieży z włamaniem samochodu marki B. (...) kabrio nr rej. (...) koloru złotego o przerobionym numerze nadwozia (...), przekazując ten samochód A. C. (1) w celu jego sprzedaży R. W., T. O. i M. K. (3), czym usiłował wprowadzić przedstawiciela (...) S.A. w błąd co do podstaw wypłaty odszkodowania i do doprowadzenia ubezpieczyciela (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci wypłaty nienależnego ubezpieczenia auto-casco w wysokości 170.000 złotych, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę ubezpieczyciela wypłaty odszkodowania - **tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk**

XII. W dniu (...) roku w Komisariacie Policji P. (...) w P., będąc pouczonym o odpowiedzialności karnej z art. 233 § 1 kk i będąc przesłuchiwanym w charakterze świadka, złożył fałszywe zawiadomienie o rzekomej kradzieży z włamaniem samochodu marki B. (...) kabrio nr rej. (...) koloru złotego o wartości 170.000 złotych oraz fałszywe zeznania na okoliczność upozorowanej wraz z K. P. kradzieży ww. pojazdu, w których kłamliwie zeznał, iż nieznanymi sprawcami, działającymi bez jego wiedzy i zgody, włamał się do ww. samochodu pozostawionego na parkingu pod marketem (...), zabierając go następnie w celu przywłaszczenia - **tj. o przestępstwo z art. 233 § 1 kk w zw. z art. 238 kk w zw. z art. 11 § 2 kk**

XIII. W dniu (...) roku w Komisariacie Policji P. (...) w P., będąc pouczonym o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań i będąc przesłuchiwanym w charakterze świadka, zeznał nieprawdę, iż w dniu rzekomej kradzieży samochodu marki B. (...) kabrio nr rej. (...) koloru złotego, nie opuszczał miejsca zamieszkania za wyjątkiem wyjazdu na dworzec PKP i nie wie, kto dokonał zaboru pojazdu - **tj. o przestępstwo z art. 233 § 1 kk**

XIV. W okresie od (...) roku w Ś. powiat (...) i w G. powiat (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z A. C. (1) przyjął pochodzący z kradzieży samochód marki B. (...) - pakiet kombi rocznik (...) o wartości nie mniejszej niż 100.000 złotych, przekazując go R. W. i T. O. za kwotę 14.000 złotych - **tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk**

XV. W dniu (...) roku w G. powiat (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z A. C. (1) przywłaszczył powierzony przez P. R. (1) samochód marki B. (...) nr rej. (...) o numerze nadwozia (...) o wartości nie mniejszej niż 90.000 złotych, stanowiący współwłasność (...) Banku S.A., przekazując go za pośrednictwem A. C. (1) R. W. za kwotę 11.000 złotych, czym działał na szkodę (...) Banku S.A. - **tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk**

XVI. W (...)roku w P. i S., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z M. K. (1), działającym wspólnie i w porozumieniu P. R. (1), J. D. i K. D. udzielił pomocy w zbyciu P. P. (2) i A. W. (1) samochodu marki B. (...) rocznik (...) o pierwotnym numerze nadwozia (...) o wartości 70.000 euro, tj. o równowartości nie mniejszej niż 291.000 złotych, pochodzącego z kradzieży dokonanej w okresie od (...) roku w B. na szkodę n. firmy (...), posiadającego przerobiony numer nadwozia (...) - **tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk**

XVII. W (...) roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z M. K. (1), działającym wspólnie i w porozumieniu P. R. (1), J. D. i K. D. udzielił pomocy w zbyciu P. P. (2) i A. W. (1) samochodu marki B. (...) rocznik (...) o numerze nadwozia (...) o wartości 70.000 euro, tj. o równowartości nie mniejszej niż 291.000 złotych, pochodzącego z kradzieży dokonanej w okresie od (...) roku w H. na szkodę n. firmy S- (...) z siedzibą w H., posiadającego już przerobiony numer nadwozia (...) - **tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk**

XVIII. W (...) roku w P. nakłonił A. C. (1) do zlecenia innej osobie uszkodzenia samochodu marki H. (...) nr rej. (...)KX, w wyniku czego w dniu (...) roku P. P. (3) dokonał przebiccia 4 opon w ww. samochodzie, powodując szkodę o wartości łącznej 1.200 złotych, czym działał na szkodę M. H. (1) - **tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 288 § 1 kk**

XIX. W dniu (...) roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. C. (1), J. W. (1), W. W. (1), A. W. (2) i L. Z. (1), brał udział w dokonanej w Galerii (...) w Centrum Handlowym (...) przy użyciu dorobionego klucza do gabloty kradzieży z włamaniem 8 zegarków męskich marki A. o wartości łącznej 51.020 złotych na szkodę P. Ś. - **tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk**

XX. W okresie od (...)roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. C. (1), K. P. i J. W. (1) ps. (...) w celu puszczenia w obieg przyjął od R. D. 440 podrobionych banknotów euro o nominałach 50 euro, tj. odpowiadające wartości nominalnej 22.000 euro - **tj. o przestępstwo z art. 310 § 2 kk**

XXI. W okresie od (...) roku w P. nakłaniał A. C. (1) do wejścia w posiadanie bez wymaganego pozwolenia dwóch jednostek broni palnej wraz z amunicją - **tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 263 § 2 kk**

XXII. W dniu (...) roku w P., nakłonił działających wspólnie i w porozumieniu A. C. (1) i O. M. do podpalenia lokalu gastronomicznego (...) znajdującego się pod mostem dworcowym w P., w wyniku czego doszło do zniszczenia mienia o wartości 20.000 złotych na szkodę Zarządu Dróg Miejskich w P. - **tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 288 § 1 kk**

XXIII. W (...) roku w P., udzielił D. O. (1) korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie 2.000 złotych w zamian za pośrednictwo w załatwieniu sprawy prowadzonej przez Komisariat Policji P. (...) w P., polegające na bezprawnym wywarceniu wpływu na funkcjonariuszy tej jednostki Policji w celu zaniechania czynności służbowych w związku z umorzonym dochodzeniem (...) w sprawie kradzieży z włamaniem samochodu marki B. (...) kabrio nr rej. (...) - **tj. o przestępstwo z art. 230a § 1 kk**

K. P. oskarżonej o to, że

XXIV. W dniu (...) w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z K. K. (1) brała udział w upozorowaniu kradzieży z włamaniem samochodu marki B. (...) kabrio nr rej. (...) koloru złotego o przerobionym numerze nadwozia (...), przekazując ten samochód A. C. (1) w celu jego sprzedaży innym ustalonym osobom, czym usiłowała wprowadzić przedstawiciela (...) S.A. w błąd co do podstaw wypłaty odszkodowania i do doprowadzenia ubezpieczyciela (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci wypłaty nienależnego ubezpieczenia auto-casco w wysokości 170.000 złotych, lecz zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na odmowę ubezpieczyciela wypłaty odszkodowania - **tj. o przestępstwo z art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk**

XXV. W dniu (...) roku w Komisariacie Policji P. (...) w P., będąc pouczoną o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznała nieprawdę co do okoliczności upozorowanej przez siebie wraz z K. K. (1) kradzieży z włamaniem samochodu marki B. (...) kabrio nr rej. (...) koloru złotego o wartości 170.000 złotych, fałszywie zeznając, iż nieznanymi sprawcami, działając bez jej wiedzy i zgody, włamał się do ww. samochodu pozostawionego na parkingu pod marketem (...), zabierając go następnie w celu przywłaszczenia - **tj. o przestępstwo z art. 233§1 kk**

XXVI. W dniu (...) roku w Komisariacie Policji P. (...) w P., będąc pouczoną o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznała nieprawdę co do okoliczności upozorowanej przez siebie wraz z K. K. (1) kradzieży z włamaniem samochodu marki B. (...) kabrio nr rej. (...) koloru złotego o wartości 170.000 złotych, fałszywie zeznając, iż nieznanymi sprawcami, działając bez jej wiedzy i zgody, włamał się do ww. samochodu pozostawionego na parkingu pod marketem (...), zabierając go następnie w celu przywłaszczenia - **tj. o przestępstwo z art. 233§1 kk**

XXVII. W okresie od (...) roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. C. (1), K. K. (1) i J. W. (1) ps. (...) w celu puszczenia w obieg przyjęła od R. D. ps. (...) podrobione banknoty euro w postaci 440 banknotów o nominałach 50 euro, tj. odpowiadające wartości nominalnej 22.000 euro - **tj. o przestępstwo z art. 310§2 kk**

XXVIII. W dniu (...) roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu A. C. (1), K. K. (1), J. W. (1), W. W. (1), A. W. (2) i L. Z. (1) udzieliła pomocy do ukrycia 8 zegarków męskich marki A. o wartości łącznej 51.020 złotych pochodzących z dokonanej na szkodę P. Ś. kradzieży z włamaniem w Centrum Handlowym (...) - **tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 kk**

XXIX. W dniu 19 (...) (...) roku w P., posłużyła się jak autentyczną sfalszowaną umową sprzedaży samochodu marki M. (...) o numerze nadwozia (...) opatrzoną datą (...) (...) r. i podrobionym podpisem K. R., jako sprzedającej, przekazując tak sfalszowany dokument funkcjonariuszowi Komisariatu Policji P. w P. - **tj. o przestępstwo z art. 270§1 kk**

J. D. oskarżonego o to, że

XXX. W okresie od (...) (...) roku do (...) roku w W. gm. O. W.. kierował wraz P. R. (1) zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu przyjmowanie pochodzących z kradzieży samochodów osobowych, ich ukrywanie, przerabianie znaków identyfikacyjnych tych pojazdów, a następnie ich rejestrowanie na podstawie sfalszowanych dokumentów i ich zbywanie, w skład której wchodził również K. K. (1), K. D., K. C., P. P. (1), S. K. (2), B. N. (1) i inna ustalona osoba - **tj. o przestępstwo z art. 258§3 kk**

XXXI. W okresie od (...) (...) roku do (...) roku, dokładnej daty nie ustalono, w W. powiat (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. R. (1) i K. D. przyjął samochód marki B. (...) o numerze nadwozia (...) rocznik (...) o wartości nie mniejszej niż 34.349,16 euro, tj. o równowartości nie mniejszej niż 135.335,69 złotych, pochodzący z dokonanej w dniu (...) (...) roku w B. kradzieży na szkodę Mariny W., a następnie, działając wspólnie i w porozumieniu z P. R. (1), nakłonił W. W. (3) do przerobienia w nim numeru nadwozia na numer (...), a następnie samochód ten został zarejestrowany na R. N. (1) pod numerem rejestracyjnym (...) - **tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk i z art. 18§2 kk w zw. z art. 306 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65§1 kk**

XXXII. W okresie od (...) roku do (...) roku, dokładnej daty nie ustalono, w W. powiat (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z K. D., pomógł działającym wspólnie i w porozumieniu A. C. (1), K. K. (1) i P. R. (1) w ukryciu samochodu marki B. (...) o numerze nadwozia (...) rocznik (...) o wartości nie mniejszej niż 220.000 złotych pochodzącego z kradzieży dokonanej w N. 8 (...) (...) roku w N. na szkodę firmy (...) - **tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 65§1 kk**

XXXIII. W okresie od (...) roku w Ś. i W. powiat (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z K. D. ps. (...) pomógł P. R. (1) do ukrycia pochodzącego

z kradzieży dokonanej na szkodę nieustalonego pokrzywdzonego samochodu marki B. (...) - pakiet kombi rocznik (...) o wartości nie mniejszej niż 100.000 złotych - **tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk w zw. z art. 65§1 kk**

XXXIV. W okresie od (...) roku w Ś. i W. powiat (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z K. D. ps. (...) pomógł P. R. (1) do ukrycia pochodzącego z kradzieży dokonanej na szkodę nieustalonego pokrzywdzonego samochodu marki B. (...) o wartości nie mniejszej niż 100.000 złotych - **tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk w zw. z art. 65§1 kk**

XXXV. W okresie od (...) roku w W. powiat (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z K. D., pomógł P. R. (1) do ukrycia samochodu marki B. (...) rocznik (...) o numerze nadwozia (...) o wartości 41.131 euro, tj. o równowartości 163.290 złotych, pochodzący z kradzieży dokonanej B. w nocy z 4 na 5 (...) (...) roku na szkodę n. firmy (...) - **tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk w zw. z art. 65§1 kk**

XXXVI. W (...) roku w W. powiat (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. R. (1) i K. D. przyjął samochód marki B. (...) o numerze nadwozia (...) rocznik (...) o wartości nie mniejszej niż 17.497,50 euro, tj. o równowartości nie mniejszej niż 70.514,92 złotych, pochodzący z kradzieży dokonanej w B. w dniu 16 (...) roku na szkodę firmy (...), a następnie działając wspólnie i w porozumieniu z P. R. (1) nakłonił W. W. (3) do przerobienia w nim numeru nadwozia na numer (...), nakłaniając też P. P. (1) do przerobienia numeru nadwozia w systemie elektronicznym pojazdu - **tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk i z art. 18§2 kk w zw. z art. 306 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 65§1 kk**

XXXVII. W okresie od (...) roku do (...) roku w W. powiat (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. R. (1) i K. D. przyjął samochód marki B. (...) o numerze nadwozia (...) rocznik (...) o wartości nie mniejszej niż 80.000 złotych, pochodzący z kradzieży dokonanej w dniu (...) (...) roku w B. na szkodę K. N., a następnie nakłonił inną nieustaloną osobę do przerobienia w nim numeru nadwozia na numer (...), po czym samochód ten został zarejestrowany na K. C. pod numerem rejestracyjnym (...) - **tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk i z art. 18§2 kk w zw. z art. 306 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 65§1 kk**

XXXVIII. W okresie od (...) roku w W. powiat (...) i w O., działając czynem ciągłym, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. R. (1) i K. D. przyjął samochód marki B. (...) o numerze nadwozia (...) rocznik (...) o wartości nie mniejszej niż 60.762,60 euro, tj. o równowartości nie mniejszej niż 245.480 złotych, pochodzący z kradzieży dokonanej w H. w okresie od (...) (...) roku do (...) (...) roku na szkodę firmy (...), a następnie działając wspólnie i w porozumieniu z P. R. (1) nakłonił W. W. (3) do przerobienia w nim numeru nadwozia na numer (...), nakłaniając też P. P. (1) do przerobienia numeru nadwozia w systemie elektronicznym pojazdu, a następnie w Wydziale Komunikacji Starostwa Powiatowego w O. w celu zarejestrowania ww. pojazdu posłużył się sfałszowanymi dokumentami w postaci faktury VAT marża nr (...) z dnia (...) (...) r., umowy sprzedaży pomiędzy H. F. a W. L., niemieckiego dokumentu rejestracyjnego F. nr LP- (...), niemieckiego certyfikatu własności o numerze (...) i poświadczającym nieprawdę zaświadczeniu z dnia numer (...) z dnia (...) (...) r. o przeprowadzonym badaniu technicznym pojazdu przez uprawnionego diagnostę - **tj. przestępstwo z art. 291§1 kk w zw. z art. 294§1 kk i z art. 18§2 kk w zw. z art. 306 kk i z art. 270§1 kk i z art. 273 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65§1 kk**

XXXIX. W (...) (...) roku w W. powiat (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. R. (1) i K. D. przyjął samochód marki B. (...) rocznik (...) o numerze nadwozia (...) o wartości nie mniejszej niż 47.328,99 euro, tj. o równowartości nie mniejszej niż 191.209,11 złotych pochodzący z kradzieży dokonanej w H. w okresie od 18 (...) roku do 26 (...) roku na szkodę R.-A. D., a następnie działając wspólnie i w porozumieniu z P. R. (1) nakłonił W. W. (3) do przerobienia w nim numeru nadwozia na numer (...), po czym samochód ten został zarejestrowany na R. J. (1) pod numerem rejestracyjnym (...) i sprzedany (...) S.A., który samochód ten oddał w leasing firmie PPHU (...) Sp. z o.o. pod numerem rejestracyjnym (...) - **tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk i z art. 18§2 kk w zw. z art. 306 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 65§1 kk**

XL. W okresie od (...) (...) roku do (...) (...) roku w W. powiat (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu P. R. (1) i K. D. przyjął samochód marki B. (...) rocznik (...) o numerze nadwozia (...) o wartości 70.000 euro, tj. o równowartości nie mniejszej niż 291.000 złotych, pochodzący z kradzieży dokonanej w okresie od (...) (...) roku w B. na szkodę n. firmy (...), a następnie działając wspólnie i w porozumieniu z P. R. (1) nakłonił W. W. (3) do przerobienia w nim numeru nadwozia na numer (...) i P. P. (1) do przerobienia numeru nadwozia w systemie elektronicznym pojazdu, po czym samochód ten został zarejestrowany na W. L. pod numerem rejestracyjnym (...) - **tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk w zw. z art. 294§1 kk i z art. 18§2 kk w zw. z art. 306 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 65§1 kk**

XLI. W okresie od (...) (...) roku do (...) (...) roku w W. powiat (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu P. R. (1) i K. D. przyjął samochód marki B. (...) rocznik (...) o numerze nadwozia (...) o wartości 70.000 euro, tj. o równowartości nie mniejszej niż 291.000 złotych, pochodzący z kradzieży dokonanej w okresie od 8 do (...) (...) roku w H. na szkodę n. firmy S- (...) z siedzibą w H., a następnie działając wspólnie i w porozumieniu z P. R. (1) nakłonił W. W. (3) do przerobienia w nim numeru nadwozia na numer (...) i P. P. (1) do przerobienia numeru nadwozia w systemie elektronicznym pojazdu, po czym samochód ten został zarejestrowany na K. K. (2) pod numerem rejestracyjnym (...) - **tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk w zw. z art. 294§1 kk i z art. 18§2 kk w zw. z art. 306 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 65§1 kk**

XLII. W okresie od (...) (...) roku do (...) (...) roku w W. powiat (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. R. (1) i K. D. przyjął samochód marki B. (...) rocznik (...) koloru niebieskiego o przerobionym numerze nadwozia o wartości nie mniejszej niż 65.300 złotych, pochodzący z dokonanej w N. kradzieży na szkodę nieustalonego pokrzywdzonego - **tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk w zw. z art. 65§1 kk**

XLIII. W okresie od (...) (...) roku do (...) (...) roku w W. powiat (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu P. R. (1) i K. D. przyjął samochód marki B. (...) rocznik (...) o numerze nadwozia (...) o wartości 44.850 euro, tj. o równowartości nie mniejszej niż 199.075 złotych, pochodzący z kradzieży dokonanej w H. w okresie od (...) (...) roku do (...) (...) roku na szkodę n. firmy (...), a następnie działając wspólnie i w porozumieniu z P. R. (1) nakłonił P. P. (1) do przerobienia w systemie elektronicznym pojazdu numeru nadwozia na numer (...), po czym samochód ten został zarejestrowany na R. J. (2) pod numerem rejestracyjnym (...) - **tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk w zw. z art. 18§2 kk w zw. z art. 306 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 65§1 kk**

XLIV. W okresie od 6 (...) (...) roku do (...) (...) roku w W. powiat (...) i w O., działając czynem ciągłym, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. R. (1) i K. D. przyjął samochód marki B. (...) rocznik (...) o numerze nadwozia (...) o wartości nie mniejszej niż 17.000 euro, tj. o równowartości nie mniejszej niż 75.310 złotych, pochodzący z kradzieży dokonanej w N. w okresie od 3 (...) (...) roku do 6 (...) (...) roku na szkodę R. M., nakłaniając następnie W. W. (3) do przerobienia w nim numeru nadwozia na numer (...), a następnie w Wydziale Komunikacji Starostwa Powiatowego w O. w celu zarejestrowania ww. pojazdu posłużył się przedłożonymi tam przez K. C. poświadczającymi nieprawdę dokumentami w postaci faktury VAT marża nr (...) z dnia (...) (...) r. oraz zaświadczenia z dnia numer (...) z dnia (...) (...) r. o przeprowadzonym badaniu technicznym pojazdu przez uprawnionego diagnostę - **tj. przestępstwo z art. 291§1 kk i z art. 18§2 kk w zw. z art. 306 kk i z art. 273 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65§1 kk**

XLV. W okresie od (...) (...) roku do (...) (...) roku w W. powiat (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z K. D. przyjął samochód marki B. (...) rocznik (...) o numerze nadwozia (...) o wartości nie mniejszej niż 27.882,17 euro, tj. o równowartości nie mniejszej niż 125.469,76 złotych, pochodzący z kradzieży dokonanej w M. w okresie od 28 (...) (...) roku do (...) (...) roku na szkodę firmy (...)@ (...), w którym to samochodzie przerobiono numer nadwozia na numer (...) - **tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk w zw. z art. 65§1 kk**

XLVI. W okresie od (...) roku do (...) roku w W. powiat (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z K. D. pomógł P. R. (1) do ukrycia samochodu marki B. (...) rocznik (...) o numerze nadwozia (...) o wartości 33.799,58 euro, tj. o równowartości 137.564,29 złotych, pochodzącego z kradzieży dokonanej w B. w dniu (...) (...) roku na szkodę P. M., który to samochód posiadał już przerobiony numer nadwozia na numer (...) i był zarejestrowany na D. Z. pod numerem rejestracyjnym (...) - **tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk w zw. z art. 65§1 kk**

XLVII. W okresie od (...) roku w W. powiat (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. R. (1) i K. D. przyjął samochód marki B. (...) rocznik (...) o numerze nadwozia (...) o wartości 46.109,93 euro, tj. o równowartości 205.189,18 złotych, pochodzący z kradzieży dokonanej w H. w okresie od (...) roku na szkodę n. firmy (...) a następnie działając wspólnie i w porozumieniu z K. D. nakłonił nieustaloną osobę do przerobienia w nim numeru nadwozia na numer (...), po czym samochód ten został zarejestrowany na R. J. (1) pod numerem rejestracyjnym (...) i oddany do użytkowania S. G. (1) - **tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk w zw. z art. 294§1 kk i z art. 18§2 kk w zw. z art. 306 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 65§1 kk**

XLVIII. W okresie od (...) roku w W. powiat (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. R. (1) i K. D. przyjął samochód marki B. (...) rocznik (...) o numerze nadwozia (...) o wartości nie mniejszej niż 44.051,68 złotych, tj. o równowartości 188.541,19 złotych, pochodzący z kradzieży dokonanej w H. w okresie od (...) roku na szkodę n. firmy (...) KG., a następnie działając wspólnie i w porozumieniu z K. D. nakłonił nieustaloną osobę do przerobienia w nim numeru nadwozia na numer (...), po czym samochód ten został zarejestrowany na R. J. (1) pod numerem rejestracyjnym (...) i sprzedany (...) S.A., który samochód ten oddał w leasing firmie (...) K. J. - **tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk i z art. 18§2 kk w zw. z art. 306 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 65§1 kk**

XLIX. W okresie od (...) roku do (...) roku w W. powiat (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z K. D. pomógł P. R. (1) do ukrycia samochodu marki B. (...) rocznik (...) o pierwotnym numerze nadwozia (...) o wartości nie mniejszej niż 31.962,77 euro, tj. o równowartości nie mniejszej niż 126.892,19 złotych, pochodzącego z kradzieży dokonanej w H. w okresie od 27 (...) roku do 28 (...) roku na szkodę D. N. B., który to samochód posiadał już przerobiony numer nadwozia na numer (...) i był zarejestrowany na (...) S.A. pod numerem rejestracyjnym (...) - **tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk w zw. z art. 65§1 kk**

L. W okresie od (...) roku w W. powiat (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. R. (1) i K. D. przyjął samochód marki B. (...) rocznik (...) o numerze nadwozia (...) o wartości nie mniejszej niż 50.000 euro, tj. o równowartości 208.000 złotych, pochodzący z kradzieży dokonanej w H. w okresie od (...) roku na szkodę B. H. - **tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 65§1 kk**

LI. W dniu (...) (...) roku w miejscowości H. w N., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia przez inne osoby korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z B. N. (1) udzielił działającym wspólnie i w porozumieniu P. R. (1), K. J. i R. J. (2) pomocy w upozorowaniu kradzieży z włamaniem samochodu marki B. (...) rocznik (...) nr rej. (...) nr VIN (...), stanowiącego współwłasność (...) Banku S.A., czym udzielił P. R. (1), K. J. i R. J. (2) pomocy do wprowadzenia ubezpieczyciela (...) S.A. w błąd co do faktu powstania szkody i doprowadzenia tym samym ubezpieczyciela (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci wypłaty nienależnego odszkodowania auto-casco w wysokości łącznej 230.000 złotych wypłaconego (...) Bankowi S.A. w kwotach po 115.000 złotych, a jednocześnie do przywłaszczenia powierzonego R. J. (2) samochodu marki B. (...) na szkodę współwłaściciela (...) Banku S.A. - **tj. o przestępstwo z art. 18§3 kk w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk i art. 284§2 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 11§2 kk**

K. D. oskarżonego o to, że:

LII. W okresie od (...) (...) roku do (...) roku w P., S. i Ś. i W. powiat (...), brał udział w kierowanej przez P. R. (1) i J. D. zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu przyjmowanie pochodzących z kradzieży samochodów osobowych, ich ukrywanie, przerabianie znaków identyfikacyjnych tych pojazdów, a następnie ich rejestrowanie na podstawie sfałszowanych dokumentów i ich zbywanie, w skład której wchodził również K. C., K. K. (1), P. P. (1), S. K. (2), B. N. (1) i inna ustalona osoba - **tj. o przestępstwo z art. 258§1 kk**

LIII. W okresie od (...) (...) roku do (...) roku, dokładnej daty nie ustalono, w W. powiat (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. R. (1) i J. D. przyjął samochód marki B. (...) o numerze nadwozia (...) rocznik (...) o wartości nie mniejszej niż 34.349,16 euro, tj. o równowartości nie mniejszej niż 135.335,69 złotych, pochodzący z dokonanej w dniu (...) (...) roku w B. kradzieży na szkodę Mariny W., w którym numer nadwozia przerobiony został następnie na numer (...), po czym samochód ten został zarejestrowany na R. N. (1) pod numerem rejestracyjnym (...) - tj. **o przestępstwo z art. 291§1 kk w zw. z art. 65§1 kk**

LIV. W okresie od (...) roku do (...) roku, dokładnej daty nie ustalono, w W. powiat (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z J. D., pomógł działającym wspólnie i w porozumieniu A. C. (1), K. K. (1) i P. R. (1) do ukrycia samochodu marki B. (...) o numerze nadwozia (...) rocznik (...) o wartości nie mniejszej niż 220.000 złotych pochodzącego z kradzieży dokonanej w N. 8 (...) (...) roku w N. na szkodę firmy (...) - tj. **o przestępstwo z art. 291§1 kk w zw. z art. 294§1 kk**

LV. W okresie od (...) (...) roku do (...) (...) roku w Ś. i W. powiat (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z J. D. pomógł P. R. (1) do ukrycia pochodzącego z kradzieży dokonanej na szkodę nieustalonego pokrzywdzonego samochodu marki B. (...) - pakiet kombi rocznik (...) o wartości nie mniejszej niż 100.000 złotych - tj. **o przestępstwo z art. 291§1 kk w zw. z art. 65§1 kk**

LVI. W okresie od (...) (...) roku do (...) (...) roku w Ś. i W. powiat (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z J. D. pomógł P. R. (1) do ukrycia pochodzącego z kradzieży dokonanej na szkodę nieustalonego pokrzywdzonego samochodu marki B. (...) o wartości nie mniejszej niż 100.000 złotych - tj. **o przestępstwo z art. 291§1 kk w zw. z art. 65§1 kk**

LVII. W okresie od (...) (...) roku do (...) (...) roku w W. powiat (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z J. D., pomógł P. R. (1) do ukrycia samochodu marki B. (...) rocznik (...) o numerze nadwozia (...) o wartości 41.131 euro, tj. o równowartości 163.290 złotych, pochodzącego z kradzieży dokonanej B. w nocy z (...) (...) (...) roku na szkodę n. firmy (...) - tj. **o przestępstwo z art. 291§1 kk w zw. z art. 65§1 kk**

LVIII. W (...) roku w W. powiat (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. R. (1) i J. D. przyjął samochód marki B. (...) o numerze nadwozia (...) rocznik (...) o wartości nie mniejszej niż 17.497,50 euro, tj. o równowartości nie mniejszej niż 70.514,92 złotych, pochodzący z kradzieży dokonanej w B. w dniu 16 (...) roku na szkodę firmy (...), w którym następnie numer nadwozia przerobiony został na numer (...) - tj. **o przestępstwo z art. 291§1 kk w zw. z art. 65§1 kk**

LIX. W okresie od (...) roku do (...) roku w W. powiat (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. R. (1) i J. D. przyjął samochód marki B. (...) o numerze nadwozia (...) rocznik (...) o wartości nie mniejszej niż 80.000 złotych, pochodzący z kradzieży dokonanej w dniu (...) (...) roku w B. na szkodę K. N., w którym następnie numer nadwozia przerobiony został na numer (...), po czym samochód ten został zarejestrowany na K. C. pod numerem rejestracyjnym (...) - tj. **o przestępstwo z art. 291§1 kk w zw. z art. 65§1 kk**

LX. W okresie od (...) (...) roku do 13 (...) (...) roku w W. powiat (...) i w O., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. R. (1) i J. D. przyjął samochód marki B. (...) o numerze nadwozia (...) rocznik (...) o wartości nie mniejszej niż 60.762,60 euro, tj. o

równowartości nie mniejszej niż 245.480 złotych, pochodzący z kradzieży dokonanej w H. w okresie od (...) (...) roku do (...) (...) roku na szkodę firmy (...), w którym następnie numer nadwozia został przerobiony na numer (...) i zarejestrowany na J. D. pod numerem rejestracyjnym (...) - tj. o **przestępstwo z art. 291§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 65§1 kk**

LXI. W (...) (...) roku w W. powiat (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. R. (1) i J. D. przyjął samochód marki B. (...) rocznik (...) o numerze nadwozia (...) o wartości nie mniejszej niż 47.328,99 euro, tj. o równowartości nie mniejszej niż 191.209,11 złotych pochodzący z kradzieży dokonanej w H. w okresie od 18 (...) roku do 26 (...) roku na szkodę R.-A. D., w którym następnie numer nadwozia przerobiony został na numer (...), po czym samochód ten został zarejestrowany na R. J. (1) pod numerem rejestracyjnym (...) i sprzedany (...) S.A., który samochód ten oddał w leasing firmie PPHU (...) Sp. z o.o. pod numerem rejestracyjnym (...) - tj. o **przestępstwo z art. 291§1 kk w zw. z art. 65§1 kk**

LXII. W okresie od 24 (...) (...) roku do (...) (...) roku w W. powiat (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu P. R. (1) i J. D. przyjął samochód marki B. (...) rocznik (...) o numerze nadwozia (...) o wartości 70.000 euro, tj. o równowartości nie mniejszej niż 291.000 złotych, pochodzący z kradzieży dokonanej w okresie od (...) (...) (...) roku w B. na szkodę n. firmy (...), w którym następnie numer nadwozia przerobiony został na numer (...), po czym samochód ten został zarejestrowany na W. L. pod numerem rejestracyjnym (...) - tj. o **przestępstwo z art. 291§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 65§1 kk**

LXIII. W okresie od (...) (...) roku do (...) (...) roku w W. powiat (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu P. R. (1) i J. D. przyjął samochód marki B. (...) rocznik (...) o numerze nadwozia (...) o wartości 70.000 euro, tj. o równowartości nie mniejszej niż 291.000 złotych, pochodzący z kradzieży dokonanej w okresie od 8 do (...) (...) roku w H. na szkodę n. firmy S- (...) z siedzibą w H., w którym następnie numer nadwozia przerobiony został na numer (...), po czym samochód ten został zarejestrowany na K. K. (2) pod numerem rejestracyjnym (...) - tj. o **przestępstwo z art. 291§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 65§1 kk**

LXIV. W okresie od (...) (...) roku do (...) (...) roku w W. powiat (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. R. (1) i J. D. przyjął samochód marki B. (...) rocznik (...) koloru niebieskiego o przerobionym numerze nadwozia o wartości nie mniejszej niż 65.300 złotych, pochodzący z dokonanej w N. kradzieży na szkodę nieustalonego pokrzywdzonego, w którym następnie został przerobiony numer nadwozia i następnie samochód ten został zarejestrowany na Ł. C. (1) pod numerem rejestracyjnym (...) - tj. o **przestępstwo z art. 291§1 kk w zw. z art. 65§1 kk**

LXV. W okresie od (...) (...) roku do (...) roku w W. powiat (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu P. R. (1) i J. D. przyjął samochód marki B. (...) rocznik (...) o numerze nadwozia (...) o wartości 44.850 euro, tj. o równowartości nie mniejszej niż 199.075 złotych, pochodzący z kradzieży dokonanej w H. w okresie od (...) (...) roku do (...) (...) roku na szkodę n. firmy (...), po czym samochód ten został zarejestrowany na R. J. (2) pod numerem rejestracyjnym (...) - tj. o **przestępstwo z art. 291§1 kk w zw. z art. 65§1 kk**

LXVI. W okresie od 6 (...) (...) roku do (...) roku w W. powiat (...) i w O., działając czynem ciągłym, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. R. (1) i J. D. przyjął samochód marki B. (...) rocznik (...) o numerze nadwozia (...) o wartości nie mniejszej niż 17.000 euro, tj. o równowartości nie mniejszej niż 75.310 złotych, pochodzący z kradzieży dokonanej w N. w okresie od 3 (...) (...) roku do 6 (...) (...) roku na szkodę R. M., w którym następnie numer nadwozia przerobiony został na numer (...) i samochód ten zarejestrowany został na J. D. pod numerem rejestracyjnym (...) - tj. o **przestępstwo z art. 291§1 kk w zw. z art. 65§1 kk**

LXVII. W okresie od (...) (...) roku do (...) roku w W. powiat (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z J. D. przyjął samochód marki B. (...) rocznik (...) o numerze nadwozia (...) o wartości nie mniejszej niż 27.882,17 euro, tj. o równowartości nie mniejszej niż 125.469,76 złotych, pochodzący z kradzieży dokonanej w M. w okresie od 28 (...) (...) roku do (...) (...) roku na szkodę firmy (...)@ (...), w którym to samochodzie przerobiono numer nadwozia na numer (...) - **tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk w zw. z art. 65§1 kk**

LXVIII. W okresie od (...) roku do (...) roku w W. powiat (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z J. D. pomógł P. R. (1) do ukrycia samochodu marki B. (...) rocznik (...) o numerze nadwozia (...) o wartości 33.799,58 euro, tj. o równowartości 137.564,29 złotych, pochodzącego z kradzieży dokonanej w B. w dniu (...) (...) roku na szkodę P. M., który to samochód posiadał już przerobiony numer nadwozia na numer (...) i był zarejestrowany na D. Z. pod numerem rejestracyjnym (...) - **tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk w zw. z art. 65§1 kk**

LXIX. W okresie od (...) roku w W. powiat (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. R. (1) i J. D. przyjął samochód marki B. (...) rocznik (...) o numerze nadwozia (...) o wartości 46.109,93 euro, tj. o równowartości 205.189,18 złotych, pochodzący z kradzieży dokonanej w H. w okresie od (...) roku na szkodę n. firmy (...) a następnie działając wspólnie i w porozumieniu z J. D. nakłonił nieustaloną osobę do przerobienia w nim numeru nadwozia na numer (...), po czym samochód ten został zarejestrowany na R. J. (1) pod numerem rejestracyjnym (...) i oddany do użytkowania S. G. (1) - **tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk w zw. z art. 294§1 kk i z art. 18§2 kk w zw. z art. 306 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 65§1 kk**

LXX. W okresie od (...) roku w W. powiat (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. R. (1) i J. D. przyjął samochód marki B. (...) rocznik (...) o numerze nadwozia (...) o wartości nie mniejszej niż 44.051,68 złotych, tj. o równowartości 188.541,19 złotych, pochodzący z kradzieży dokonanej w H. w okresie od (...) roku na szkodę n. firmy (...) KG., a następnie działając wspólnie i w porozumieniu z J. D. nakłonił nieustaloną osobę do przerobienia w nim numeru nadwozia na numer (...), po czym samochód ten został zarejestrowany na R. J. (1) pod numerem rejestracyjnym (...) i sprzedany (...) S.A., który samochód ten oddał w leasing firmie (...) K. J. - **tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk i z art. 18§2 kk w zw. z art. 306 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 65§1 kk**

LXXI. W okresie od (...) roku do (...) roku w W. powiat (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z J. D. pomógł P. R. (1) do ukrycia samochodu marki B. (...) rocznik (...) o pierwotnym numerze nadwozia (...) o wartości nie mniejszej niż 31.962,77 euro, tj. o równowartości nie mniejszej niż 126.892,19 złotych, pochodzącego z kradzieży dokonanej w H. w okresie od 27 (...) roku do 28 (...) roku na szkodę D. N. B., który to samochód posiadał już przerobiony numer nadwozia na numer (...) i był zarejestrowany na (...) S.A. pod numerem rejestracyjnym (...) - **tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk w zw. z art. 65§1 kk**

LXXII. W okresie od 31 (...) (...) roku do (...) (...) roku w W. powiat (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. R. (1) i J. D. przyjął samochód marki B. (...) rocznik (...) o numerze nadwozia (...) o wartości nie mniejszej niż 50.000 euro, tj. o równowartości 208.000 złotych, pochodzący z kradzieży dokonanej w H. w okresie od 30 (...) (...) roku do 31 (...) (...) roku na szkodę B. H. - **tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 65§1 kk**

LXXIII. W okresie od (...) (...) roku do (...) (...) roku w W. powiat (...) i w P., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. R. (1) przyjął samochód marki B. (...) pochodzący z kradzieży dokonanej na szkodę nieustalonego pokrzywdzonego o wartości nie mniejszej niż 100.000 złotych, w którym następnie przerobiony został numer nadwozia na numer (...), po czym w Wydziale Komunikacji Urzędu Miasta P. w celu zarejestrowania ww. pojazdu na D. B. posłużył się sfałszowanymi dokumentami w postaci

umowy sprzedaży pomiędzy P. K. a (...) S. R. i angielskiego dokumentu rejestracyjnego (...) - **tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 kk i z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk**

LXXIV. W dniu 31 (...) (...) roku w W., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. R. (1), wprowadził w błąd D. B. i przedstawiciela (...) Bank S.A. co do legalnego pochodzenia samochodu marki B. (...) koloru srebrnego, posiadającego przerobiony numer nadwozia na numer (...), doprowadzając do zawarcia pomiędzy (...) Bank S.A., a D. B. umowy kredytowej nr (...), na mocy której Bank udzielił D. B. kredytu w wysokości 33.000 złotych na zakup ww. pojazdu, doprowadzając jednocześnie do zawarcia umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie ww. pojazdu, czym doprowadził D. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci zaciągniętego zobowiązania i doprowadził (...) Bank S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci udzielonego D. B. kredytu w wysokości 33.000 złotych - **tj. o przestępstwo z art. 286§1 kk w zw. z art. 65§1 kk**

LXXV. W okresie od (...) (...) roku do (...) (...) roku w W., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, pomógł P. R. (1) do ukrycia samochodu marki B. (...) rocznik (...) o pierwotnym numerze nadwozia (...) o wartości nie mniejszej niż 26.300 euro, tj. o równowartości nie mniejszej niż 104.674 złotych, pochodzącego z kradzieży dokonanej w B. w okresie od 30 (...) (...) roku do 1 (...) (...) roku na szkodę M. H. w którym następnie przerobiony został numer nadwozia na numer (...), po czym pomógł P. R. (1) w zbyciu tego samochodu na rzecz A. K. (2), która zarejestrowała go pod numerem rejestracyjnym (...) - **tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk w zw. z art. 65§1 kk**

LXXVI. W nocy z (...) (...) (...) roku w P., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. R. (1) i A. N., korzystając z pomocy R. N. (1), dokonał przy użyciu skopiowanego kluczyka kradzieży z włamaniem samochodu marki B. (...) rocznik (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 40.400 złotych na szkodę Ł. W. i ubezpieczyciela (...) S.A. - **tj. o przestępstwo z art. 279§1 kk w zw. z art. 65§1 kk**

A. W. (1) oskarżonego o to, że:

LXXVII. W (...) (...) roku w S., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. P. (2), korzystając z pośrednictwa K. K. (1) i M. K. (1) ps. (...), przyjął od działających wspólnie i w porozumieniu P. R. (1), K. D. i J. D. samochód marki B. (...) rocznik (...) o numerze nadwozia (...) o wartości 70.000 euro, tj. o równowartości nie mniejszej niż 291.000 złotych, pochodzący z kradzieży dokonanej w okresie od 8 (...) (...) roku do (...) (...) roku w H. na szkodę n. firmy S- (...) z siedzibą w H., posiadający przerobiony numer nadwozia (...) - **tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk w zw. z art. 294§1 kk**

LXXVIII. W (...) (...) roku w S., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. P. (2), korzystając z pośrednictwa K. K. (1) i M. K. (1) ps. (...), przyjął od działających wspólnie i w porozumieniu P. R. (1), K. D. i J. D. samochód marki B. (...) rocznik (...) o numerze nadwozia (...) o wartości 70.000 euro, tj. o równowartości nie mniejszej niż 291.000 złotych, pochodzący z kradzieży dokonanej w okresie od 22 (...) (...) roku do 24 (...) (...) roku w B. na szkodę n. firmy (...), posiadający przerobiony numer nadwozia (...) - **tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk w zw. z art. 294§1 kk**

LXXIX. W (...) (...) roku w K., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. P. (2), przyjął od działających wspólnie i w porozumieniu P. R. (1), K. D. i J. D. samochód marki B. (...) rocznik (...) o pierwotnym numerze nadwozia (...) o wartości nie mniejszej niż 65.300 złotych, pochodzący z kradzieży dokonanej w dniu 22 (...) (...) roku w N. na szkodę dotychczas nieustalonego pokrzywdzonego, posiadający przerobiony numer nadwozia (...) - **tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk**

LXXX. W (...) (...) roku w Ś., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. P. (2), przyjął od działających wspólnie i w porozumieniu P. R. (1), K. D. i J. D. samochód marki B. (...) rocznik (...) o pierwotnym numerze nadwozia (...) o wartości nie mniejszej niż 100.000 złotych, pochodzący z kradzieży dokonanej

w okresie od 2 (...) roku do 3 (...) roku w B. na szkodę n. firmy (...), posiadający przerobiony numer nadwozia (...) - **tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk**

M. K. (1) oskarżonego o to, że:

LXXXI. W (...) (...) roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pomógł nieustalonej osobie do zbycia samochodu marki B. (...) rocznik (...) o numerze nadwozia (...) koloru czarnego o wartości nie mniejszej niż 220.000 złotych, pochodzącego z kradzieży dokonanej w N. w dniu 8 (...) (...) roku na szkodę n. firmy (...), w ten sposób, że przekazał go działającym wspólnie i w porozumieniu K. K. (1) i A. C. (1) w zamian za pieniądze w kwocie 32.000 złotych, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od (...) (...) r. do (...) (...) r. kary 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia (...) (...) r. w sprawie (...) za umyślne przestępstwo podobne z art. 279§1 kk - **tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 64§1 kk**

LXXXII. W (...) (...) roku w P. i S., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z K. K. (1), działającym wspólnie i w porozumieniu P. R. (1), J. D. i K. D. udzielił pomocy w zbyciu P. P. (2) i A. W. (1) samochodu marki B. (...) rocznik (...) o pierwotnym numerze nadwozia (...) o wartości 70.000 euro, tj. o równowartości nie mniejszej niż 291.000 złotych, pochodzącego z kradzieży dokonanej w okresie od 22 (...) (...) roku do (...) (...) (...) roku w B. na szkodę n. firmy (...), posiadającego przerobiony numer nadwozia (...), przy czym zarzucanego czynu dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od (...) (...) r. do (...) (...) r. kary 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia (...) (...) r. w sprawie (...) za umyślne przestępstwo podobne z art. 279§1 kk - **tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 64§1 kk**

LXXXIII. W (...) (...) roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z K. K. (1), działającym wspólnie i w porozumieniu P. R. (1), J. D. i K. D. udzielił pomocy w zbyciu P. P. (2) i A. W. (1) samochodu marki B. (...) rocznik (...) o numerze nadwozia (...) o wartości 70.000 euro, tj. o równowartości nie mniejszej niż 291.000 złotych, pochodzącego z kradzieży dokonanej w okresie od 8 (...) (...) roku do (...) (...) roku w H. na szkodę n. firmy S- (...) z siedzibą w H., posiadającego już przerobiony numer nadwozia (...), przy czym zarzucanego czynu dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od (...) (...) r. do (...) (...) r. kary 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia (...) (...) r. w sprawie (...) za umyślne przestępstwo podobne z art. 279§1 kk - **tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 64§1 kk**

LXXXIV. W okresie od (...) (...) roku do (...) (...) roku w P., przyjął od A. W. (1) samochód marki B. (...) rocznik (...) o pierwotnym numerze nadwozia (...) o wartości nie mniejszej niż 65.300 złotych, pochodzący z kradzieży dokonanej w dniu 22 (...) (...) roku w N. na szkodę dotychczas nieustalonego pokrzywdzonego, posiadający przerobiony numer nadwozia (...), przy czym zarzucanego czynu dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od (...) (...) r. do (...) (...) r. kary 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia (...) (...) r. w sprawie (...) za umyślne przestępstwo podobne z art. 279§1 kk - **tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk w zw. z art. 64§1 kk**

S. G. (1) oskarżonego o to, że:

LXXXV. W okresie od (...) (...) (...) roku do (...) (...) roku w P., działając czynem ciągłym, wspólnie i w porozumieniu z S. K. (1), przyjął od nieustalonej osoby samochód marki C. (...) o numerze nadwozia (...) rocznik (...) o wartości 45.000 złotych, pochodzący z dokonanej w okresie od 9 (...) (...) roku do 10 (...) (...) roku w P. kradzieży z włamaniem na szkodę S. L. i spółki (...) Sp. z o.o., podżegając następnie nieustaloną osobę do przerobienia w tym samochodzie numeru nadwozia na numer (...), podżegając M. T., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą PPUH (...) do wystawienia poświadczającej nieprawdę faktury VAT nr (...) z dnia (...) (...) r. sprzedaży ww. pojazdu, który to dokument przedłożył następnie w Wydziale Komunikacji Urzędu Miasta P. wraz z wnioskiem o rejestrację samochodu

marki C. (...) o numerze nadwozia (...) - **tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk i z art. 18§2 kk w zw. z art. 306 kk i z art. 18§2 kk w zw. z art. 271§1 kk i z art. 273 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk**

LXXXVI. W okresie od 24 (...) roku do (...) roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przyjął od P. R. (1) samochód marki B. (...) rocznik (...) o numerze nadwozia (...) o wartości 46.109,93 euro, tj. o równowartości 205.189,18 złotych, pochodzący z kradzieży dokonanej w H. w okresie od 12 (...) (...) roku do 13 (...) (...) roku na szkodę n. firmy (...), który to samochód posiadał już przerobiony numer nadwozia (...) - **tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk w zw. z art. 294§1 kk**

LXXXVII. W dniu 8 (...) roku w L., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z S. K. (1), wprowadził przedstawiciela spółki (...) S.A. w błąd co do legalnego pochodzenia pochodzącego z kradzieży samochodu marki B. (...) rocznik (...) o pierwotnym numerze nadwozia (...), posiadającego przerobiony numer nadwozia (...), doprowadzając spółkę (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez nabycie przez pokrzywdzonego przedmiotowego samochodu za kwotę 215.000 złotych netto i zawarcie umowy leasingu nr (...), na mocy której ww. samochód został oddany do korzystania spółce PPHU (...) Sp. z o.o. - **tj. o przestępstwo z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk**

LXXXVIII. We (...) roku w L., wiedząc o wezwaniu M. T. na Policję na przesłuchanie w charakterze świadka w ramach śledztwa (...) Prokuratury Okręgowej w P., podżegał go do złożenia fałszywych zeznań na okoliczność rzekomego nabycia przez niego od nieustalonego mężczyzny pochodzącego z G. samochodu marki C. (...) o numerze nadwozia (...) - **tj. o przestępstwo z art. 18§2 kk w zw. z art. 233§1 kk**

S. K. (1) oskarżonego o to, że:

LXXXIX. W okresie od 10 (...) (...) roku do (...) (...) roku w P., działając czynem ciągłym, wspólnie i w porozumieniu z S. G. (1), przyjął od nieustalonej osoby samochód marki C. (...) o numerze nadwozia (...) rocznik (...) o wartości 45.000 złotych, pochodzący z dokonanej w okresie od 9 (...) (...) roku do 10 (...) (...) roku w P. kradzieży z włamaniem na szkodę S. L. i spółki (...) Sp. z o.o., podżegając następnie nieustaloną osobę do przerobienia w tym samochodzie numeru nadwozia na numer (...), podżegając M. T., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą PPUH (...) do wystawienia poświadczającej nieprawdę faktury VAT nr (...) z dnia (...) (...) r. sprzedaży ww. pojazdu, który to dokument przedłożył następnie w Wydziale Komunikacji Urzędu Miasta P. wraz z wnioskiem o rejestrację samochodu marki C. (...) o numerze nadwozia (...) - **tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk i z art. 18§2 kk w zw. z art. 306 kk i z art. 18§2 kk w zw. z art. 271§1 kk i z art. 273 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk**

XC. W (...) (...) roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przyjął od P. R. (1) samochód marki B. (...) rocznik (...) o oryginalnym numerze nadwozia (...) o wartości nie mniejszej niż 47.328,99 euro, tj. o równowartości nie mniejszej niż 191.209,11 złotych pochodzący z kradzieży dokonanej w H. w okresie od 18 (...) roku do 26 (...) roku na szkodę R.-A. D., który to samochód posiadał już przerobiony numer nadwozia (...) - **tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk**

XCI. W dniu 8 (...) roku w L., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z S. G. (1), wprowadził przedstawiciela spółki (...) S.A. w błąd co do legalnego pochodzenia pochodzącego z kradzieży samochodu marki B. (...) rocznik (...) o pierwotnym numerze nadwozia (...), posiadającego przerobiony numer nadwozia (...), doprowadzając spółkę (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez nabycie przez pokrzywdzonego przedmiotowego samochodu za kwotę 215.000 złotych netto i zawarcie umowy leasingu nr (...), na mocy której ww. samochód został oddany do korzystania spółce PPHU (...) Sp. z o.o. - **tj. o przestępstwo z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk**

XCII. W dniu (...) roku w P., w miejscu zamieszkania posiadał bez pozwolenia broń palną w postaci rewolweru gazowego (...) model J. (...) kaliber 9 mm wraz pięcioma nabojami alarmowymi kaliber 9 mm - **tj. o przestępstwo z art. 263§2 kk**

P. H. (1) oskarżonego o to, że:

XCIII. W okresie od 21 (...) roku do 29 (...) (...) roku w B., dokładnej daty czynu nie ustalono, przyjął od nieustalonej osoby silnik samochodowy o numerze (...) o wartości nie mniejszej niż 4.000 złotych pochodzący ze skradzionego w okresie od 20 (...) roku do 21 (...) roku w P. na szkodę A. K. (3) i ubezpieczyciela (...) S.A. samochodu marki B. (...) o nr rej. (...) - **tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk**

XCIV. W dniu (...) (...) roku w Starostwie Powiatowym w P. przedłożył wraz z wnioskiem o zarejestrowanie samochodu marki B. (...) o numerze nadwozia (...) sfałszowaną umowę sprzedaży- kaufvertrag ww. pojazdu z dnia (...) (...) r. zawartą rzekomo pomiędzy J. W. a P. H. (1) w miejscowości N. P. - **tj. o przestępstwo z art. 270§1 kk**

XCIV. W dniu 16 (...) (...) roku w P., działając za pośrednictwem ustanowionego przez siebie pełnomocnika, przedłożył do akt śledztwa (...) Prokuratury Okręgowej w P. wraz z wnioskiem o zwrot samochodu marki B. (...) o nr rej. (...) sfałszowaną umowę kupna-sprzedaży silnika B. (...) z dnia (...) (...) r. zawartą rzekomo pomiędzy W. W. (4) a P. H. (1) - **tj. o przestępstwo z art. 270§1 kk**

M. K. (2) oskarżonego o to, że:

XCVI. W okresie (...) (...) roku do (...) (...) roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nakłaniał A. C. (1) ps. (...) do dokonania wbrew przepisom ustawy przywozu z H. do P. środków odurzających w postaci marihuany - **tj. o przestępstwo z art. 18§2 kk w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii**

XCVII. W okresie (...) (...) roku do (...) (...) roku w P., działając wbrew przepisom ustawy, posiadał środki odurzające w postaci marihuany w znacznych ilościach zakupione od A. C. (1) ps. (...) w partiach po 10 gramów, 25 gramów i -3-krotnie po 100 gramów, posiadając w ten sposób łącznie 335 gramów marihuany - **tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii**

M. C. (1) oskarżonego o to, że:

XCVIII. W dniu 23 (...) (...) roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, upozorował kradzież z włamaniem samochodu marki B. (...) nr rej. (...) o numerze VIN (...) rocznik (...) o wartości 78.000 złotych, w ten sposób, że za pośrednictwem S. K. (2) i B. N. (1) samochód ten przekazał P. R. (1), zgłaszając następnie ubezpieczycielowi (...) S.A. powstanie szkody w wyniku kradzieży pojazdu, czym wprowadził ubezpieczyciela w błąd, doprowadzając go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci nienależnie wypłaconego mu odszkodowania auto-casco w wysokości 64.590 złotych - **tj. o przestępstwo z art. 286§1 kk**

XCIX. W dniu 23 (...) (...) roku w Komisariacie Policji P.-Północ w P., będąc pouczonego o odpowiedzialności karnej z art. 233§1 kk i z art. 238 kk, złożył fałszywe zawiadomienie o rzekomej kradzieży z włamaniem samochodu B. (...) nr rej. (...) oraz fałszywe zeznania na okoliczność upozorowanej przez niego kradzieży ww. pojazdu, w których kłamliwie wskazał, iż nieznanemu sprawcy, działając bez jego wiedzy i zgody, włamał się do ww. samochodu pozostawionego na parkingu przy Centrum Handlowym (...) w P., zabierając go następnie w celu przywłaszczenia - **tj. o przestępstwo z art. 233§1 kk w zw. z art. 238 kk w zw. z art. 11§2 kk**

A. K. (1) oskarżonego o to, że:

W dniu (...) roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił działającym wspólnie i w porozumieniu K. K. (1) i K. P. pomocy do ukrycia pochodzącego z kradzieży dokonanej na szkodę dotychczas nieustalonego pokrzywdzonego samochodu marki B. (...) kabrio nr rej. (...) koloru złotego o przerobionym numerze nadwozia (...) o wartości 170.000 złotych, w ten sposób, że działając wspólnie i w porozumieniu z A. C. (1) upozorował kradzież z włamaniem tego samochodu, czym jednocześnie udzielił działającym wspólnie i w porozumieniu K. K. (1) i K. P. pomocy do usiłowania doprowadzenia ubezpieczyciela (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci wypłaty nienależnego ubezpieczenia auto-casco w wysokości 170.000 złotych, lecz zamierzonego celu nie

osiągnął z uwagi na odmowę ubezpieczyciela wypłaty odszkodowania - **tj. o przestępstwo z art. 18§3 kk w zw. z art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk i z art. 291§1 kk w zw. z art. 11§2 kk**

*****

Wyrokiem z dnia (...) Sąd Okręgowy orzekł co następuje:

1. oskarżonego **K. K. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. I, z tą zmianą, iż przyjmuje, że zakup środków odurzających miał miejsce na terenie H. i w konsekwencji ich przywóz nastąpił z H. do P. oraz czynu opisanego wyżej w pkt. II - tj. ciągu dwóch przestępstw z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwa te na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu jedną karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych po 40 (czterdzieści) zł każda,
2. oskarżonego **K. K. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. III - tj. przestępstwa z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 306 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 306 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
3. oskarżonego **K. K. (1)** uznał za winnego popełnienia czynów opisanych wyżej w pkt. IV, IX i XIV, z tą zmianą, iż przyjmuje, że oskarżony nie działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej – tj. ciągu trzech przestępstw z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwa te na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu jedną karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,
4. oskarżonego **K. K. (1)** uznał za winnego popełnienia czynów opisanych wyżej w pkt. V i XI - tj. ciągu dwóch przestępstw z art. 286 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwa te na podstawie art. 286 § 1 kk i art. 33 § 2 kk w zw. z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu jedną karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych po 40 (czterdzieści) zł każda,
5. oskarżonego **K. K. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. VI - tj. przestępstwa z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
6. oskarżonego **K. K. (1)** uniewinnił od popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. VII,
7. oskarżonego **K. K. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. VIII, z tą zmianą, iż przyjmuje, że oskarżony nie działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej - tj. przestępstwa z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 279 § 1 kk i art. 33 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawiania wolności i grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych po 40 (czterdzieści) zł każda,
8. oskarżonego **K. K. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. X, z tą zmianą, iż przyjmuje, że oskarżony nie działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej - tj. przestępstwa z art. 291 § 1 kk i art. 294 § 1 kk i art. 18 § 2 kk w zw. z art. 306 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,
9. oskarżonego **K. K. (1)** uznał za winnego popełnienia czynów opisanych wyżej w pkt. XII i XIII - tj. ciągu dwóch przestępstw z art. 233 § 1 kk i art. 238 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz z art. 233 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwa te na podstawie art. 233 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu jedną karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,
10. oskarżonego **K. K. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. XV, z tą zmianą, iż przyjmuje, że oskarżony nie działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej - tj. przestępstwa z art. 284 § 2 kk w zw. z art.

4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 284 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

11. oskarżonego **K. K. (1)** uznał za winnego popełnienia czynów opisanych wyżej w pkt. XVI i XVII, z tą zmianą, iż przyjmuje że oskarżony nie działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej - tj. ciągu dwóch przestępstw z art. 291 § 1 kk i art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwa te na podstawie art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu jedną karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

12. oskarżonego **K. K. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. XVIII - tj. przestępstwa z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

13. oskarżonego **K. K. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. XIX - tj. przestępstwa z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 279 § 1 kk i art. 33 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawiania wolności i grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych po 40 (czterdzieści) zł każda,

14. oskarżonego **K. K. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. XX - tj. przestępstwa z art. 310 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 310 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

15. oskarżonego **K. K. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. XXI - tj. przestępstwa z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 263 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 263 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

16. oskarżonego **K. K. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. XXII - tj. przestępstwa z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

17. oskarżonego **K. K. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. XXIII - tj. przestępstwa z art. 230a § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 230a § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

18. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeczone wobec oskarżonego **K. K. (1)** kary pozbawienia wolności i grzywny połączył i wymierzył mu karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 400 (czterystu) stawek dziennych po 40 (czterdzieści) zł każda,

19. na podstawie art. 63 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego **K. K. (1)** kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia (...) r. do dnia 9 (...) (...) r.,

20. oskarżoną **K. P.** uznał za winną popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. XXIV - tj. przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 33 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) zł każda,

21. oskarżoną **K. P.** uznał za winną popełnienia czynów opisanych wyżej w pkt. XXV i XXVI - tj. ciągu dwóch przestępstw z art. 233 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwa te na podstawie art. 233 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył jej jedną karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

22. oskarżoną **K. P.** uznał za winną popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. XXVII - tj. przestępstwa z art. 310 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 310 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

23. oskarżoną **K. P.** uznał za winną popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. XXVIII - tj. przestępstwa z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

24. oskarżoną **K. P.** uznał za winną popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. XXIX - tj. przestępstwa z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 270 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

25. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeczone wobec oskarżonej **K. P.** kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył jej karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

26. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej **K. P.** kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 4 (czterech) lat tytułem próby,

27. na podstawie art. 63 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonej **K. P.** kary grzywny zaliczył okres jej zatrzymania od dnia (...) r. do dnia 25 (...) (...) r. uznając tym samym grzywnę za wykonaną w zakresie czterech stawek dziennych,

28. oskarżonego **J. D.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. XXX z tą zmianą, iż przyjmuje, że w skład zorganizowanej grupy przestępczej nie wchodził K. K. (1) - tj. przestępstwa z art. 258 § 3 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 258 § 3 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

29. oskarżonego **J. D.** uznał za winnego popełnienia czynów opisanych wyżej w pkt. XXXI, XXXVI, XXXVII, XXXIX, XLIII i XLVIII z tą zmianą, iż w czynie opisanym w pkt. XXXVII przyjmuje, że kradzieży dokonano na szkodę M. N. (2) - tj. ciągu sześciu przestępstw z art. 291 § 1 kk i art. 18 § 2 kk w zw. z art. 306 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwa te na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu jedną karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

30. oskarżonego **J. D.** uznał za winnego popełnienia czynów opisanych wyżej w pkt. XXXII i L - tj. ciągu dwóch przestępstw z art. 291 § 1 kk i art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwa te na podstawie art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu jedną karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) pozbawienia wolności,

31. oskarżonego **J. D.** uznał za winnego popełnienia czynów opisanych wyżej w pkt. XXXIII, XXXIV, XXXV, XLII, XLV, XLVI i XLIX - tj. ciągu siedmiu przestępstw z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwa te na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu jedną karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

32. oskarżonego **J. D.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. XXXVIII, z tą zmianą, iż z opisu czynu eliminuje zwrot „działając czynem ciągłym” - tj. przestępstwa z art. 291 § 1 kk i art. 294 § 1 kk i art. 18 § 2 kk w zw. z art. 306 kk i art. 270 § 1 i art. 273 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

33. oskarżonego **J. D.** uznał za winnego popełnienia czynów opisanych wyżej w pkt. XL, XLI i XLVII - tj. ciągu trzech przestępstw z art. 291 § 1 kk i art. 294 § 1 kk i art. 18 § 2 kk w zw. z art. 306 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwa te na podstawie art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu jedną karę 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

34. oskarżonego **J. D.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. XLIV z tą zmianą, iż z opisu czynu eliminuje zwrot „działając czynem ciągłym” - tj. przestępstwa z art. 291 § 1 kk i art. 294 § 1 kk i art. 18 § 2 kk w zw.

z art. 306 kk i art. 273 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

35. oskarżonego **J. D.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. LI - tj. przestępstwa z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 284 § 2 kk i art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 33 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych po 40 (czterdzieści) zł każda,

36. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeczone wobec oskarżonego **J. D.** kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności,

37. na podstawie art. 63 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego **J. D.** kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia (...) r. do dnia 11 (...) (...) r.

38. oskarżonego **K. D.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. LII, z tą zmianą, iż przyjmuje, że w skład zorganizowanej grupy przestępczej nie wchodził K. K. (1) - tj. przestępstwa z art. 258 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 258 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

39. oskarżonego **K. D.** uznał za winnego popełnienia czynów opisanych wyżej w pkt. LIII, LV, LVI, LVII, LVIII, LIX, LXI, LXIV, LXV, LXVI, LXVII, LXVIII, LXXI i LXXV z tą zmianą, iż w czynie opisanym w pkt. LIX przyjmuje, że kradzieży dokonano na szkodę M. N. (2) - tj. ciągu czternastu przestępstw z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwa te na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu jedną karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

40. oskarżonego **K. D.** uznał za winnego popełnienia czynów opisanych wyżej w pkt. LIV, LX, LXII, LXIII, LXXII - tj. ciągu pięciu przestępstw z art. 291 § 1 kk i art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwa te na podstawie art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu jedną karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

41. oskarżonego **K. D.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. LXIX - tj. przestępstwa z art. 291 § 1 kk i art. 294 § 1 kk i art. 18 § 2 kk w zw. z art. 306 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

42. oskarżonego **K. D.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. LXX - tj. przestępstwa z art. 291 § 1 kk i art. 18 § 2 kk w zw. z art. 306 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

43. oskarżonego **K. D.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. LXXIII - tj. przestępstwa z art. 291 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

44. oskarżonego **K. D.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. LXXIV - tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 286 § 1 kk i art. 33 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) zł każda,

45. oskarżonego **K. D.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. LXXVI - tj. przestępstwa z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

46. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeczone wobec oskarżonego **K. D.** kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę łączną 3 (trzech) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

47. na podstawie art. 63 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego **K. D.** kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia (...) r. do dnia 22 (...) (...) r.

48. oskarżonego **A. W. (1)** uznał za winnego popełnienia czynów opisanych wyżej w pkt. LXXVII i LXXVIII – tj. ciągu dwóch przestępstw z art. 291 § 1 kk i art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwa te na podstawie art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 33 § 2 kk w zw. z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu jedną karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) zł każda,

49. oskarżonego **A. W. (1)** uznał za winnego popełnienia czynów opisanych wyżej w pkt. LXXIX i LXXX - tj. ciągu dwóch przestępstw z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwa te na podstawie art. 291 § 1 kk i art. 33 § 2 kk w zw. z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu jedną karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) zł każda,

50. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeczone wobec oskarżonego **A. W. (1)** kary pozbawienia wolności i grzywny połączył i wymierzył mu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) zł każda,

51. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **A. W. (1)** kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 4 (czterech) lat tytułem próby,

52. na podstawie art. 63 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego **A. W. (1)** kary grzywny zaliczył okres jego zatrzymania w dniu 27 czerwca (...) r. uznając tym samym grzywnę za wykonaną w zakresie dwóch stawek dziennych,

53. oskarżonego **M. K. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. LXXXI - tj. przestępstwa z art. 291 § 1 kk i art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

54. oskarżonego **M. K. (1)** uznał za winnego popełnienia czynów opisanych wyżej w pkt. LXXXII i LXXXIII – tj. ciągu dwóch przestępstw z art. 291 § 1 kk i art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwa te na podstawie art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu jedną karę 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

55. oskarżonego **M. K. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. LXXXIV - tj. przestępstwa z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

56. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeczone wobec oskarżonego **M. K. (1)** kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę łączną 2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

57. na podstawie art. 63 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego **M. K. (1)** kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia (...) r. do dnia 18 (...) (...) r.,

58. oskarżonego **S. G. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. LXXXV, z tą zmianą, iż z opisu czynu eliminuje sformułowanie: „podzégając nastépnie nieustaloną osobę do przerobienia w tym samochodzie numeru nadwozia na numer (...)” – tj. przestépstwa z art. 291 § 1 kk i z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 271 § 1 kk i z art. 273 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestépstwo to na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 8 (oómiu) miesiécy pozbawienia wolności,

59. oskarżonego **S. G. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. LXXXVI – tj. przestépstwa z art. 291 § 1 kk i art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestépstwo to na podstawie art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

60. oskarżonego **S. G. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. LXXXVII – tj. przestépstwa z art. 286 § 1 kk i art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestépstwo to na podstawie art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 33 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesiécy pozbawienia wolności i grzywny w wysokoóci 250 (dwustu piécdziesiécu) stawek dziennych po 50 (piécdziesiát) zł kaźda,

61. oskarżonego **S. G. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. LXXXVIII - tj. przestépstwa z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 233 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestépstwo to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 233 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 8 (oómiu) miesiécy pozbawienia wolności,

62. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeczone wobec oskarżonego **S. G. (1)** kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku i 10 (dziesiécu) miesiécy pozbawienia wolności,

63. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **S. G. (1)** kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 4 (czterech) lat tytułem próby,

64. oskarżonego **S. K. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie LXXXIX, z tą zmianą, iż z opisu czynu eliminuje sformułowanie: „podzégając nastépnie nieustaloną osobę do przerobienia w tym samochodzie numeru nadwozia na numer (...)” – tj. przestépstwa z art. 291 § 1 kk i art. 18 § 2 kk w zw. z art. 271 § 1 kk i art. 273 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestépstwo to na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 8 (oómiu) miesiécy pozbawienia wolności,

65. oskarżonego **S. K. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. XC – tj. przestépstwa z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestépstwo to na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 8 (oómiu) miesiécy pozbawienia wolności,

66. oskarżonego **S. K. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. XCI – tj. przestépstwa z art. 286 § 1 kk i art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestépstwo to na podstawie art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 33 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesiécy pozbawienia wolności i grzywny w wysokoóci 250 (dwustu piécdziesiécu) stawek dziennych po 50 (piécdziesiát) zł kaźda,

67. oskarżonego **S. K. (1)** uniewinnił od zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w pkt. XCII,

68. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeczone wobec oskarżonego **S. K. (1)** kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku i 8 (oómiu) miesiécy pozbawienia wolności,

69. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **S. K.** kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 4 (czterech) lat tytułem próby,

70. oskarżonego **P. H. (1)** uniewinnił od zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w pkt. XCIII,

71. oskarżonego **P. H. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. XCIV - tj. przestępstwa z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 270 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

72. oskarżonego **P. H. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. XCV - tj. przestępstwa z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 270 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

73. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeczone wobec oskarżonego **P. H. (1)** kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

74. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **P. H. (1)** kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby,

75. na podstawie art. 71 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył oskarżonemu **P. H. (1)** karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) zł każda,

76. oskarżonego **M. K. (2)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. XCVI - tj. przestępstwa z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 22 § 2 kk i art. 60 § 6 pkt 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) zł każda,

77. oskarżonego **M. K. (2)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. XCVII - tj. przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

78. na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeczone wobec oskarżonego **M. K. (2)** kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

79. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **M. K. (2)** kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 4 (czterech) lat tytułem próby,

80. na podstawie art. 63 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego **M. K. (2)** kary grzywny zaliczył okres jego zatrzymania w dniu 12 (...) (...) r. uznając tym samym grzywnę za wykonaną w zakresie dwóch stawek dziennych,

81. oskarżonego **M. C. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. XCVIII - tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 286 § 1 kk i art. 33 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) zł każda,

82. oskarżonego **M. C. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. XCIX - tj. przestępstwa z art. 233 § 1 kk i art. 238 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 233 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

83. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeczone wobec oskarżonego **M. C. (1)** kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

84. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **M. C. (1)** kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat tytułem próby,

85. na podstawie art. 46 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego **M. C. (1)** obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz Towarzystwa (...) S.A. kwoty 64.590 (sześćdziesiąt cztery tysiące pięćset dziewięćdziesiąt) zł,

86. na podstawie art. 63 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego **M. C. (1)** kary grzywny zaliczył okres jego zatrzymania w dniu 17 czerwca (...) r. uznając tym samym grzywnę za wykonaną w zakresie dwóch stawek dziennych,

87. oskarżonego **A. K. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. C - tj. przestępstwa z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie 19 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 33 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) zł każda,

88. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **A. K. (1)** kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat tytułem próby,

89. na podstawie art. 63 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego **A. K. (1)** kary grzywny zaliczył okres jego zatrzymania od dnia (...) r. do dnia 25 (...) 2012r. uznając tym samym grzywnę za wykonaną w zakresie czterech stawek dziennych,

90. na podstawie § 1, § 17 ust. 2 pkt 5, § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3. 10. (...) r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. P. kwotę 5.018,40 zł i na rzecz adw. M. P. kwotę 4.428 zł z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu,

91. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonych z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych, a na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił ich z opłat sądowych.

*****

Z wyrokiem tym nie zgodzili się obrońcy oskarżonych: K. K. (1), K. P., J. D., K. D., A. W. (1), M. K. (1), S. G. (1), S. K. (1), P. H. (1), M. C. (1), A. K. (1), którzy wywiedli apelację. Wyrok co do oskarżonego M. K. (2) uprawomocnił się w I instancji. Z kolei sprawę oskarżonego M. K. (1) Sąd Apelacyjny w P. wyłączył w dniu(...) do odrębnego postępowania (aktualnie (...)).

Obrońca oskarżonych S. G. (1) i S. K. (1) z wyboru adw. M. M. zaskarżył przedmiotowy wyrok w pkt 58-61, 64-66 na korzyść ww.

Obrońca ten wniósł o:

1.zmianę zaskarżonego wyroku w części poprzez uniewinnienie oskarżonych S. G. (1) i S. K. (1) od wszystkich zarzutów, ewentualnie o:

2.uchylenie zaskarżonego wyroku w części objętej apelacją i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Skarżący zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

I. rażąco obrazę przepisów postępowania zawartych w art. 4 i 7 KPK poprzez:

a) pominięcie dowodów korzystnych dla moich mandantów w zakresie czynów opisanych w pkt 58,61 i 64 wyroku w postaci :

- **zeznań** świadka T. G. (1) złożonych na rozprawie w dniu 20 (...) (...) roku,
- **dokumentów** załączonych do pisma obrońcy z dnia 8 (...) (...) roku w postaci faktury wystawionej w dniu (...) (...) roku przez PPUH (...), kopii dowodu rejestracyjnego i kopii wpisów w karcie pojazdu,
- **dokumentów** załączonych do pisma Starosty (...) z dnia 21 (...) (...) roku w tym w szczególności faktury z dnia 27 (...) (...) roku wystawionej przez B. C. A. a obciążającej PPHU (...) z tytułu dokonanej na jego rzecz sprzedaży samochodu M. (...) wraz z tłumaczeniem oraz wniosku o rejestrację pojazdu z dnia (...) (...) roku złożonego przez M. T. i decyzji z (...) (...) o najpierw czasowej, a następnie stałej rejestracji pojazdu (k. : (...) i n. akt) , które to dowody potwierdzają fakt , iż wbrew ustaleniom dokonany przez Sąd I instancji Marek T. jeszcze przebywając w Zakładzie Karnym (do 11 (...) (...)) organizował zakup przez swoją firmę na aukcjach internetowych w A. samochodów' , które następnie po wyjściu z ZK oferował do sprzedaży różnym podmiotom;

b) pominięcie dowodu w zakresie zarzutów z pkt 59-60 i 65-66 wyroku w postaci zeznań P. R. (1) złożonych na rozprawie w dniu 20 (...) (...) roku, obrazujących przebieg komunikacji P. R. (1) z oskarżonymi odnośnie samochodów B. w tym zatajenie przed nimi informacji o przestępczym pochodzeniu tych pojazdów.

Uchybienia te miały bezpośredni wpływ na treść wydanego wyroku , gdyż prowadziły do dokonania istotnych ustaleń faktycznych w sposób niezgodny z treścią obiektywnych i nie kwestionowanych przez żadną ze stron dowodów.

II. rażąco obrazę przepisów postępowania zawartych w art. 7 i 410 KPK poprzez pominięcie okoliczności wynikających z uznanego w całości za wiarygodny materiału dowodowego w postaci :

a) **wyjaśnień i zeznań** P. R. (1) obrazujących :

- brak wiedzy moich mandantów co do przestępczego pochodzenia obu samochodów B. objętych postawionymi zarzutami i wprowadzenie ich w błąd co do ich legalnego pochodzenia przez P. R. (1),

- brak wiedzy moich mandantów

o działalności przestępczej P. R. (1) obejmującej wprowadzanie do obrotu kradzionych pojazdów,

- dokonania przez P. R. (1) z oskarżonymi szeregu legalnych transakcji dotyczących sprzedaży samochodów,
- przyczyn odstąpienia przez S. G. (1) od leasingu przeznaczonego dla jego potrzeb samochodu B.;

b) **zeznań** P. W. (pracownik (...)) przedstawiających okoliczności związane z :

- sytuacją materialną S. G. (1) i S. K. (1) ,
- procedurą weryfikacji stanu samochodów B. mających być przedmiotem leasingu,
- przyczynami rezygnacji przez S. G. (1) z leasingu B. (ustalenie przez rzeczoznawcę (...) prawdopodobnego wcześniejszego uszkodzenia samochodu),
- zgodności wartości samochodów B. objętych zarzutami z dokumentami zakupowymi przedstawionymi do (...),
- spłatą przez (...) rat leasingowych za samochód B.;

Uchybienie to miało bezpośredni wpływ na treść wydanego wyroku, gdyż prowadziło do dokonania istotnych ustaleń faktycznych w sposób niezgodny z treścią dowodów uznanych przez Sąd I instancji za w pełni wiarygodne oraz pominięciem ustalenia istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy faktów.

III. rażąco obrazę przepisów postępowania zawartych w art. 7, 410 i 424 kpk poprzez:

- całkowicie arbitralny wybór dowodów i okoliczności uznanych za istotne w sprawie w tym pominięciu w uzasadnieniu wyroku dowodów opisanych powyżej w pkt I apelacji,

- brak opisu w uzasadnieniu wyroku okoliczności związanych z postawionymi moim mandantom zarzutami, w tym w szczególności w zakresie pkt 59,60,65 i 66 wyroku pominięcie kluczowych przy zarzucie paserstwa okoliczności takich jak: cena zakupu pojazdu i jej zgodność z ceną rynkową, sytuacja materialna nabywcy i przeznaczenie pojazdu do własnego użytku, poddanie pojazdów oględzinom dokonywanym przez rzeczoznawcę wskazanego przez firmę leasingową, spłacanie rat leasingowych,

- brak wskazania w uzasadnieniu wyroku, jakie okoliczności Sąd I instancji ustalał na podstawie poszczególnych dowodów,
- brak jakiegokolwiek analizy uznanych za wiarygodne wyjaśnień i zeznań P. R. (1) i dokonanie ustaleń sprzecznych z treścią tego dowodu w zakresie wiedzy oskarżonych co do przestępczego pochodzenia samochodów B. i co do działalności przestępczej P. R. (1),
- brak weryfikacji i konfrontacji treści wyjaśnień A. C. (2) i S. K. (2) w zakresie wiedzy oskarżonych o działalności przestępczej P. R. (1) z treścią wypowiedzi samego P. R. (1) i wyjaśnieniami oskarżonych,
- brak jakiegokolwiek analizy wyjaśnień oskarżonych i wskazania przyczyn uznania ich za niewiarygodne - stanowisko Sądu I instancji w tym zakresie (str.95 uzasadnienia in fine) jest tak ogólne, iż na jego podstawie nie sposób odtworzyć sposobu rozumowania prowadzącego do przyjętych wniosków co do wartości dowodowej wyjaśnień oskarżonych, w tym w szczególności nie wskazano w nim które elementy tych wyjaśnień są sprzeczne z innymi dowodami (i jakimi), pominięto jednocześnie dowody potwierdzające relację oskarżonych (jak wskazane w pkt I apelacji, zeznania P. R. (1), zeznania P. W.) nie poddając ich w omawianym zakresie żadnej analizie i nie omawiając ich treści w uzasadnieniu wyroku;

Uchybienie to miało bezpośredni wpływ na treść wydanego wyroku, gdyż w jego wyniku dokonana przez Sąd I instancji ocena wiarygodności i wartości dowodowej poszczególnych dowodów stała się wybiórcza i arbitralna, a sporządzone uzasadnienie wyroku nie pozwala na odtworzenie rozumowania Sądu prowadzącego do dokonania ustaleń faktycznych kluczowych dla rozstrzygnięcia. Ponadto sporządzone w sposób wadliwy uzasadnienie uniemożliwia prawidłową kontrolę odwoławczą wydanego orzeczenia.

IV. rażąco obrazę przepisów postępowania zawartych w art. 1 par. 1 pkt 4, art. 423 par. 1 w związku z art. 92 kpk poprzez:

- wydanie wyroku po upływie 2 lat i 5 miesięcy od zakończenia postępowania dowodowego oraz po upływie 1 roku i 5 miesięcy od zamknięcia przewodu sądowego,
- sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku po upływie 7 miesięcy od jego wydania;

Wynikiem wskazanego powyżej uchybienia było naruszenie zasady koncentracji materiału dowodowego oraz zasady bezpośredniości przeprowadzenia dowodów, gdyż wydanie wyroku było tak odległe od zakończenia postępowania dowodowego, że skład sądu nie miał realnej możliwości konfrontowania treści wydawanego orzeczenia z treścią zgromadzonych w sprawie dowodów.

Ponadto odroczenie sporządzenia uzasadnienia o wiele miesięcy uniemożliwiało odtworzenie rozumowania Sądu łączącego u podstaw wydania wyroku (potwierdza to ogólnikowy i w wielu elementach lakoniczny charakter uzasadnienia) - co z kolei uniemożliwia jego należyłą kontrolę odwoławczą

Obrońca oskarżonego P. H. (1) z wyboru adw. W. M. zaskarżył przedmiotowy wyrok w pkt 71-75 na korzyść ww.

1. obrazę przepisów postępowania art. 401 § 1 k.p.k. w związku z art. 404 § 1 k.p.k. w związku z art. 405 k.p.k. w związku z art. 406 k.p.k. w związku z art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w związku z art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz w związku z art. 6 k.p.k., poprzez ich niewłaściwe zastosowanie w niniejszej sprawie i wydanie w niniejszej sprawie wyroku w sposób sprzeczny z zasadą bezpośredniości i ciągłości postępowania karnego a także wbrew nakazowi rozstrzygnięcia sprawy w rozsądnym terminie albowiem w niniejszej sprawie do ogłoszenia mowy końcowej przez obrońcę oskarżonego P. H. (1) doszło w dniu 12 (...) (...) roku natomiast do wydania wyroku w sprawie doszło w dniu 07 (...) (...) roku tj. około 11 miesięcy później wobec czego uznać należy, że doszło do naruszenia zasady bezpośredniości i ciągłości postępowania karnego a przede wszystkim prawa do obrony oskarżonego albowiem tezy wygłaszane przez obrońcę i oskarżonego podczas końcowych głosów stron stanowiły podsumowanie stanowiska obrońcy i oskarżonego oraz stanowiły rekapitulację ich argumentacji zmierzającej do wyjaśnienia okoliczności sprawy, a wobec jedynie skróconego zapisu tej mowy w protokole rozprawy z dnia 12 (...) (...) roku trudno jest uznać, że argumentacja ta mogła w sposób odpowiedni dotrzeć do składu orzekającego w niniejszej sprawie przy wydawaniu rozstrzygnięcia 11 miesięcy później, co skutkowało brakiem rozpoznania istoty czynu zarzucanego oskarżonego a jednocześnie skutkowało brakiem dogłębnego rozważenia zasadności przypisania mu odpowiedzialności karnej, co miało bezpośrednio wpływ na wydanie w niniejszej sprawie orzeczenia bezzasadnie przypisującego oskarżonemu odpowiedzialności karnej, a co winno skutkować ponownym otwarciem przewodu sądowego i ponownym udzieleniem stronom głosów bezpośrednio przez wyrokowaniem przez Sąd orzekający, czym naruszył prawo do obrony oskarżonego, co prowadzi do bezwzględnej nieważności postępowania na podstawie art. 439 k.p.k.

2. **obrazę przepisów postępowania art. 7 k.p.k.** poprzez ich błędne zastosowanie w niniejszej sprawie i dokonanie niepełnej, dowolnej i arbitralnej, nie zaś swobodnej i wszechstronnej a jednocześnie sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania i wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego polegającej na uznaniu, że w niniejszej sprawie oskarżony P. H. (1) co najmniej godził się z tym, że dokonując czynu z pkt XCIV oraz pkt XCV wyroku tj. przedłożenia sfałszowanych dokumentów, oskarżony P. H. (1) działał z świadomości, że dokumenty te są sfałszowane w sytuacji gdy materiał dowodowy gdy zgromadzony w niniejszej sprawie nie daje żadnych podstaw do stwierdzenia, że P. H. (1) mógł mieć świadomość, że przedkłada do Starostwa miarowego w P. jak i do Prokuratury Okręgowej w P. podrobiony lub przerobiony dokument,

3. **obrazę przepisów postępowania art. 5 § 1 k.p.k. w związku z art. 5 § 2 k.p.k. oraz w związku z art. 9 § 1 k.p.k.**, poprzez ich niezastosowanie w niniejszej sprawie i uznanie oskarżonego za winnego zarzucanych mu czynów w sytuacji gdy w niniejszej sprawie w żaden sposób nie udowodniono, że oskarżony P. H. (1) świadomie tj. działając z zamiarem bezpośrednim lub zamiarem ewentualnym posłużył się podrobionym lub przerobionym dokumentem a nadto w niniejszej sprawie występują liczne wątpliwości co do stanu faktycznego, które winny być interpretowane na korzyść oskarżonego, takie jak chociażby fakt, że w niniejszej sprawie biegły nie stwierdził, że podpis sprzedającego na umowie sprzedaży został dokonany przez oskarżonego P. H. (1), ponadto, oskarżonego uniewinniono od zarzutu paserstwa umyślnego a zatem uznać należy, że **faktycznie nie miał on świadomości co do przestępnego pochodzenia nabywanych przez niego przedmiotów w chwili przedkładania ich Prokuraturze Okręgowej w P. oraz Starostwu Powiatowemu w P.**, a o pochodzeniu tych przedmiotów z przestępstwa dowiedział się dopiero w trakcie niniejszego postępowania. Oskarżony nabył silnik do samochodu za kwotę ponad 4.000,00 zł. Natomiast biegły wycenił prawidłowo cenę tego silnika na kwotę 2.000,00 zł i za taką kwotę oskarżony odkupił od (...) ten silnik. Ani okoliczności ani cena nie dawały podstaw do przyjęcia, iż silnik pochodzi z przestępstwa. W takiej sytuacji Sąd prawidłowo uniewinnił oskarżonego od zarzutu paserstwa.

Odnośnie zarzutu występku z 270 § 1 k.k. Sąd błędnie ocenił stan faktyczny sprawy. Oskarżony znalazł w mediach ofertę sprzedaży takiego silnika. Skontaktował się ze sprzedającym i zawarł dokonując należytej staranności umowę kupna sprzedaży. Umowę sporządzono na piśmie a sprzedający okazał dowód osobisty na nazwisko W. W. (4) i podał dane wynikające z dowodu osobistego. Oskarżony nie miał ani możliwości ani podstaw do podejrzenia, że silnik pochodzi z przestępstwa a dowód osobisty, który okazał mu sprzedający jest podrobiony. Podkreślić należy okoliczność, że osoba taka jak W. W. (4) o PESELu podanym w umowie sprzedaży silnika nie istnieje, wynika jedynie z notatki urzędowej sporządzonej przez funkcjonariuszy prowadzących sprawę, która nie może stanowić dowodu w niniejszej sprawie (nie ma zaś w aktach niniejszej sprawy innego dowodu przemawiającego za uznaniem, że Pan W. W. (4) o takim numerze PESEL nie istnieje), a nadto w świetle zasad doświadczenia życiowego oraz zeznań oskarżonego P. R. (1) który nie wykluczył, że sfalszował również umowę sprzedaży pojazdu z J. W., wynika, że co do sfalszowania umowy sprzedaży pojazdu również występują wątpliwości, których nie da się usunąć,

4. **obrazę przepisów postępowania art. 424 § 1 pkt 1 i pkt 2 k.p.k.**, poprzez ich błędne zastosowanie w niniejszej sprawie i będące konsekwencją powyższych naruszeń, w tym nie wykazania oskarżonemu P. H. (1) winy i nie dokonanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku subsumcji stanu faktycznego ustalonego w niniejszej sprawie pod konkretne przepisy kodeksu karnego, tj. nie wskazanie na czym w przypadku oskarżonego P. H. (1) miało polegać zachowanie opisane w zarzucie, w szczególności nie wskazanie z jakich faktów ustalonych w toku postępowania sądowego tj. z jakiego konkretnie materiału dowodowego wynika, że P. H. (1) działał z zamiarem bezpośrednim lub zamiarem ewentualnym użycia dokumentów jako autentycznych

Mając na uwadze powyższe wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych jemu czynów,

ewentualnie o:

2. uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego K. K. (1) z wyboru adw. A. R. zaskarżył przedmiotowy wyrok w pkt 1-5, 7-18 na korzyść ww.

Skarżący zarzucił sądowi I instancji obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia tj.:

a) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., przejawiającą się w dowolnej, a nie swobodnej ocenie dowodów zgromadzonych w sprawie i uznanie za wiarygodne zeznań A. C. (1) oraz P. R. (1) w sytuacji, gdy ich wyjaśnienia pozostają w sprzeczności albo w ogóle nie znajdują potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym, w części obciążającej K. K. (1), a mimo to wyjaśnienia te stanowią podstawę ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji co do sprawstwa oskarżonego,

b) art. 410 k.p.k. polegające na wydaniu orzeczenia w oparciu o część materiału dowodowego z pominięciem całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, w szczególności zarejestrowanych rozmów, wiadomości sms pomiędzy oskarżonym, a A. C. (1) oraz paszportu oskarżonego, co w konsekwencji doprowadziło do poczynienia nieprawidłowych ustaleń faktycznych.

Reasumując obrońca wniósł o:

1. przeprowadzenie dowodu z załączonych stenogramów rozmów oskarżonego oraz A. C. (1),

2. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o:

3. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do dalszego prowadzenia przez Sąd I instancji.

Obrońca oskarżonych J. D. i K. D. z wyboru adw. M. I. zaskarżyła przedmiotowy wyrok w całości dot. ww. na ich korzyść.

Odnosnie J. D. skarżąca zarzuciła sądowi I instancji:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mających wpływ na treść orzeczenia poprzez przyjęcie, iż oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez J. D. i P. R. (1), kiedy to zebrany w sprawie materiały dowodowy nie daje podstaw, do tego, iż oskarżony J. D. wiedział o istnieniu owej grupy, miał świadomość przynależności do niej, brak jest przy tym jakichkolwiek danych, z których wynikałoby, iż oskarżony tkwił w strukturach domniemanej grupy przestępczej na tyle mocno, aby można było mówić o charakterystycznych dla tej grupy zależnościach, rozliczeniach, stosunku podległości a wreszcie realizacji celów na rzecz grupy przestępczej a nie tylko na własną rzecz, co więcej nawet z zeznań P. R. (1) nie wynika obraz zorganizowanej grupy przestępczej, a już na pewno nie kierowanej przez J. D.,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mającego wpływ na treść orzeczenia poprzez przyjęcie, iż oskarżony popełnił wszystkie czyny zabronione zarzucane im, kiedy to jedyny i wyłącznym materiałem dowodowym świadczącym o rzekomych czynach zabronionych oskarżonych są zeznania świadka P. R. (1), kiedy to jego zeznania powinny być ocenione z daleko idącą ostrożnością i to także przez pryzmat przyjętej roli procesowej, oczekiwanych i uzyskanych przez niego korzyści, nadto zważyć należy, że zeznania te były w odosobnionym dowodem i nie znalazły szerszego potwierdzenia w materiale dowodowym

a z ewentualnie z ostrożności procesowej:

2. rażąco niewspółmierną surowość kar jednostkowych w stosunku do oskarżonego, w tym również kary łącznej w wysokości 5 lat pozbawienia wolności poprzez nie uwzględnienie okoliczności łagodzących w stopniu wystarczającym w stosunku do oskarżonego, a zatem tego, iż oskarżony jest osobą niekaraną, przestrzega cały czas porządku prawnego i nie wchodzi w żaden nowy konflikt z prawem, a zatem tak wysoka kara w stosunku oskarżonego jest aktualnie nadmierną dolegliwością, a nadto przestępstwa popełnione przez oskarżonego charakteryzowały się bardzo dużą zbieżnością podmiotowo - przedmiotową oraz nie zastosowanie przy orzekaniu kary łącznej zasady pełnej absorpcji

Wskazując na powyższe zarzuty wniosła o:

1. uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych im czynów
2. zwolnienie w całości oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w postępowaniu przed Sądem Odwoławczym.

Odnosnie K. D. skarżąca zarzuciła sądowi I instancji:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mających wpływ na treść orzeczenia poprzez przyjęcie, iż oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez J. D. i P. R. (1), w sytuacji gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw, do stwierdzenia, że oskarżony K. D. wiedział o istnieniu owej grupy, miał świadomość przynależności do niej, co nie wynika nawet z zeznań głównego świadka oskarżenia Potrą R., który wielokrotnie podkreślał młody wiek oskarżonego i jego marginalną rolę i brak podejmowania przez niego jakichkolwiek decyzji w ramach ewentualnego współsprawstwa, brak jest przy tym jakichkolwiek danych, z których wynikałoby, iż oskarżony tkwił w strukturach domniemanej grupy przestępczej na tyle mocno, aby można było mówić o charakterystycznych dla tej grupy zależnościach, rozliczeniach, stosunku podległości a wreszcie realizacji celów na rzecz grupy przestępczej a nie tylko na własną rzecz,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mającego wpływ na treść orzeczenia poprzez przyjęcie, iż oskarżony popełnił wszystkie czyny zabronione zarzucane im, w sytuacji gdy ustalenia w tym zakresie Sąd poczynił wyłącznie w oparciu o zeznania świadka P. R. (1), które należało ocenić z daleko idącą ostrożnością i to przez pryzmat obranej przez niego roli procesowej, oczekiwanych i uzyskanych przez niego korzyści, nadto zważyć należy, że zeznania te były w odosobnionym dowodem i nie znalazły szerszego potwierdzenia w materiale dowodowym,

a ewentualnie z ostrożności procesowej:

3. rażąco niewspółmierną surowość kar jednostkowych w stosunku do oskarżonego, w tym również kary łącznej w wysokości 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności poprzez nie uwzględnienie okoliczności łagodzących w stopniu wystarczającym w stosunku do oskarżonego, a zatem tego, iż oskarżony jest osobą niekaraną, przestrzega cały czas porządku prawnego i nie wchodzi w żaden nowy konflikt z prawem, a zatem tak wysoka kara w stosunku do oskarżonego jest aktualnie nadmierną dolegliwością, a nadto przestępstwa popełnione przez oskarżonego charakteryzowały się bardzo dużą zbieżnością podmiotowo - przedmiotową oraz nie zastosowanie przy orzekaniu kary łącznej zasady pełnej absorpcji.

Wskazując na powyższe zarzuty wniosła o:

1. uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych im czynów
2. zwolnienie w całości oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w postępowaniu przed Sądem Odwoławczym.

Jednocześnie do akt sprawy załączono pisma procesowe podpisane przez oskarżonych J. D. i K. D., które sąd odwoławczy potraktował – zgodnie z treścią art.446 § 1 kpk - jako załączniki do apelacji ich obrońcy.

Obrońca oskarżonego M. C. (1) z wyboru adw. A. G. zaskarżyła przedmiotowy wyrok w pkt 81-86 na korzyść ww.

Skarżąca zarzuciła sądowi I instancji:

1. obrazę prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 k.p.k. przez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego M. C. (1) w zakresie okoliczności związanych z zakupem pojazdu marki B. (...) oraz jego kradzieży w dacie 23 (...) (...) r., podczas gdy treść tych zeznań jest konsekwentna i spójna i w znaczącym zakresie koresponduje z okolicznościami wskazywanymi przez B. N. (1) i P. R. (1), a nadto B. C., M. C. (2) i P. S.
2. obrazę prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 k.p.k. przez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień i zeznań S. N., poprzez uznanie ich za wiarygodne pomimo, iż nie korespondują one w znacznym zakresie z pozostałymi dowodami w sprawie, w szczególności zeznaniami B. N. (1) i P. R. (1) oraz wyjaśnieniami M. C. (1), co skutkuje koniecznością ich oceny przez pryzmat pomówienia współoskarżonego.
3. błędne ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę orzeczenia, które mogły mieć wpływ na jego treść, polegające na dowolnym ustaleniu, że:
  - a) oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez ubezpieczyciela (...) S.A. i upozorował kradzież z włamaniem samochodu marki B. (...) uzyskując nienależnie wypłacone mu odszkodowanie auto-casco w wysokości 64.590 zł podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie w żadnym zakresie nie potwierdza jakoby oskarżony działał w taki sposób i w takim celu oskarżony przekazał samochód marki B. (...) po wcześniejszym upozorowaniu jego kradzieży P. R. (1) za pośrednictwem S. K. (2) i B. N. (1), podczas gdy z wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań pozostałych świadków wynika, iż nie znał on P. R. (1) oraz B. N. (1)
  - b) oskarżony złożył fałszywe zawiadomienie o rzekomej kradzieży z włamaniem samochodu B. (...) oraz fałszywe zeznania na okoliczność upozorowanej przez niego kradzieży, w których miał kłamliwie wskazać, że nieznaną sprawcą, działając bez jego wiedzy i zgody włamał się do ww. samochodu na parkingu przy CH P. w P. zabierając go w celu przywłaszczenia podczas gdy wyjaśnienia oskarżonego są logiczne, spójne i korespondują z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie
  - c) obrazę art. 5 § 2 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy w przedmiotowej sprawie zeznania współoskarżonych: S. K. (2), B. N. (1) i P. R. (1), którym Sąd dał w całości wiarę, w wielu miejscach w)kuczają się, są niespójne i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego, co w znacznym zakresie czyni wiarygodnymi wyjaśnienia oskarżonego M. C. (1)

d) obrazę art. 410 k.p.k., która miała wpływ na treść wyroku, poprzez pominięcie przy ustalaniu stanu faktycznego istotnej części materiału dowodowego w postaci:

e) faktury VAT nr (...) z dnia (...) (...) r. wystawionej przez S. K. (2) (...) na rzecz B. C. w związku ze sprzedażą samochodu B. (...) nr rej. (...) z opisem, że auto posiada usterki lakiernicze i blacharskie — bez gwarancji, co ma istotne znaczenie w ocenie wiarygodności zeznań S. K. (2) oraz wyjaśnień M. C. (1) z których wynika, iż zakupił przedmiotowy pojazd na giełdzie w P. od S. K. (2)

f) wniosków opinii mechanoskopijnej z dnia (...) (...) r., w zakresie w jakim stwierdzała, że jeden z 3 oryginalnych kluczy od samochodu marki B. (...) zawierał ślady kopiowania i był wzorcem do dorobienia klucza kopii, co ma istotne znaczenie w ocenie wiarygodności zeznań B. N. (1), S. K. (2) oraz wyjaśnień M. C. (1)

g) notatki urzędowej z (...) (...) r. sporządzonej przez funkcjonariusza Wydziału Kryminalnego KP P. — Północ M. W. dotyczącej systemu monitoringu z terenu parkingu CH P. w P. z której wynika, iż miejsce kradzieży pojazdu było objęte na stałe systemem monitoringu, jednakże w dniu zdarzenia system monitoringu był nieczynny w związku z pracami modernizacyjnymi, co ma istotne znaczenie w ocenie wiarygodności wyjaśnień M. C. (1)

h) wyjaśnień i zeznań B. N. (1) podczas gdy przeczą one treści wyjaśnień i zeznań S. K. (2) i winnym one skutkować uznaniem wyjaśnień oskarżonego M. C. (1) za w pełni wiarygodne.

4. obrazę przepisów postępowania, w szczególności art. 424 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku niezgodnie z wymogami co doprowadziło do braku wyjaśnienia przez Sąd, jakie fakty uznał za udowodnione, a jakie za nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, nie czyniąc tym samym zadość wymogom określonym w art. 424 § 1 k.p.k.

Obrońca wniosła o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od stawianych mu zarzutów,
2. zasądzenie na rzecz oskarżonego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych.

* * * * *

Zgodnie z treścią **art.423 § 1a kpk w zw. z art.458 kpk**, z uwagi na fakt, że wniosku o uzasadnienie wyroku z dnia 8.04.2024r. złożyli prokurator (co do oskarżonych S. G. i S. K.) oraz obrońcy oskarżonych K. K. (1), J. D., K. D., P. H. (1) i M. C. (1), sąd odwoławczy ograniczył sporządzenie niniejszego uzasadnienia wyłącznie do zarzutów apelacji dot. ww. osób.

Sąd Apelacyjny w P. zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonych S. G. (1) i S. K. (1) okazała się zasadna. Z kolei środki odwoławcze wniesione przez obrońców oskarżonych P. H. (1), J. D. i K. D. taki walor miały jedynie w części. Pozostałe apelacje nie zasługiwały na uwzględnienie.

Przed odniesieniem się do zarzutów apelacyjnych Sąd Apelacyjny w P. pragnie zaznaczyć, że odstąpił w niniejszej sprawie od sporządzenia niniejszego uzasadnienia na formularzu UK 2, chociaż taki obowiązek wynika z treści art.99a § 1 kpk, albowiem zastosowanie tego formularza, którego treść została ustalona w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 (...) (...) w sprawie wzorów formularzy uzasadnień wyroków oraz sposobu ich wypełniania (Dz.U. z 2019r. poz. 2349), jako dokumentu, w którym miałyby się wykazać zrealizowanie obowiązku wynikającego z art.457 § 3 kpk w zw. z art.433 § 1 i 2 kpk, naruszałoby prawo stron do rzetelnego procesu w kontekście art.6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw i Podstawowych Wolności (art.91 ust. 2 Konstytucji R.). Decyzję także podjął sędzia sprawozdawca, jako zobowiązany do sporządzenia przedmiotowego uzasadnienia, mając na uwadze

prawo stron, sądu kasacyjnego i sądu I instancji do dogłębnego poznania toku rozumowania sądu odwoławczego. Jest to wartość nieporównywalnie wyższa od specyficznie pojmowanej chęci ułatwienia pracy sędziemu sporządzającemu uzasadnienie wyroku z zastosowaniem dyrektywy „zwięzłości” wyводу, w oderwaniu od kryterium jakości. W tym zakresie kierowano się też wytycznymi zawartymi

w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11.08.2020r. (I KA 1/20), w którym stanowczo i kategorycznie podkreślono, że rzeczą każdego sądu odwoławczego, w ramach obowiązku wynikającego z treści art.457 § 3 kpk w zw. z art.433 § 1 i 2 kpk, jest przeprowadzenie w konkretnej sprawie oceny, czy może sporządzić uzasadnienie swojego wyroku na formularzu UK 2 (art.99a § 1 kpk) w taki sposób, który zagwarantuje stronie prawo do rzetelnego procesu odwoławczego a więc rzetelnego i konkretnego ustosunkowania się w toku postępowania do każdego istotnego argumentu zawartego w apelacji strony i przedstawienia takiej oceny właśnie w uzasadnieniu wyroku sądu odwoławczego. Ocena taka została wykonana

i doprowadziła do jednoznacznego stwierdzenia, że rzetelne wykonanie ustawowego obowiązku sporządzenia uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w P. w niniejszej sprawie przy wykorzystaniu ww. formularza nie jest możliwe. Sąd odwoławczy w pełni podziela przy tym wyrażone w cyt. wyroku stanowisko zgodnie z którym, na tle wymogów co do sporządzenia uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego przyjęto, iż: „Z treści art.6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka

i Podstawowych Wolności (Dz.U. z 1993r. Nr 61, poz. 284 z późn. zm. - zwanej dalej Konwencją) standard rzetelnego procesu obejmuje także postępowanie odwoławcze, a jednym z wyznaczników tego standardu jest wyraźne wskazanie w uzasadnieniu wyroku podstawy rozstrzygnięcia, a więc takie odniesienie się do argumentacji stron, które gwarantuje stronie możliwość stwierdzenia rzeczywistego skorzystania z prawa do apelacji (vide: Hadjianastassiou przeciwko Grecji - wyrok z 16 (...) 1992 r., A.252, w: M. A. Nowicki: Europejski Trybunał Praw Człowieka. Orzecznictwo, tom 1, Zakamycze 2001, s. 477). Wprawdzie w orzecznictwie strasburskim nie ma wypracowanych kryteriów jakimi winno cechować się uzasadnienie sądu (...) ale akcentuje się, że obowiązek uzasadnienia i jego zakres - także jeśli chodzi o szczegółowość - może różnić się w zależności od charakteru decyzji i okoliczności konkretnej sprawy (vide: Georgiadis przeciwko Grecji - wyrok z 29 (...) 1997 r., RJD 1997-III, w: M. A. Nowicki, op. cit., s. 593; Higgins przeciwko Francji - wyrok z 19 lutego 1998r., RJD 1998-I w: M. A. Nowicki, op. cit., s. 622-623; a także Perez przeciwko Francji - wyrok z 12 lutego 2004r., Wielka Izba, skarga nr 47287/99 w: M. A. Nowicki: Nowy Europejski Trybunał Praw Człowieka, wybór orzeczeń 1999-2004, Zakamycze (...), s. 687- 688). Podkreśla się jednak, że zrealizowanie obowiązku ujętego w treści art.6 ust. 1 Konwencji wymaga odniesienia się w uzasadnieniu wyroku do każdego istotnego - na tle konkretnej sprawy - argumentu, a zatem brak odniesienia do takiej argumentacji (np. zupełne przemilczenie istotnej kwestii) stanowi

o naruszeniu standardu rzetelnego procesu (vide: Ruiz Torija przeciwko Hiszpanii - wyrok z 9 (...) 1994 r., A. 303-A, w: M. A. Nowicki: Europejski Trybunał Praw Człowieka. Orzecznictwo, tom 1, Zakamycze 2001, s. 515-516 -por. np. wyroki SN: z dnia 16 (...) (...) r., V KK 328/06; z dnia 24 czerwca (...) r., IV KK 28/09, OSNKW (...), z. 11, poz. 97; z dnia 6 (...) (...) r. V KK 368/10; z dnia 10 (...) 2014 r., III KK 385/13). Wprawdzie prawo do dwuinstancyjnego rozpoznania sprawy karnej nie wynika wprost

z art. 6 Konwencji, jest jednak oczywiste, że skoro w systemie prawa polskiego umieszczono prawo do zaskarżenia wyroku wydanego w pierwszej instancji, to takie państwo - strona Konwencji przewidując możliwość wniesienia apelacji od wyroku, musi zapewnić do niej skuteczny dostęp, a co za tym idzie musi gwarantować odpowiednimi instrumentami procesowymi rzetelność samego postępowania odwoławczego (vide: P. Hofmański (w:) Konwencja o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Komentarz, tom I, red. L. Garlicki, Warszawa (...), s. 305-306). Z orzecznictwa (...) wynika, że jakość uzasadnienia orzeczenia jest oceniana przez Trybunał właśnie przez pryzmat tego, na ile umożliwiło ono stronie zrealizowanie jej prawa dostępu do apelacyjnego etapu postępowania (vide: wyroki: z dnia 18 (...) 2014 r.

w sprawie N.A. przeciwko N., skarga nr (...), § 63; z dnia 7 (...) (...) r. w sprawie C. i B. przeciwko S., skargi nr (...) i (...), § 40). Aby nie doszło do naruszenia prawa do rzetelnego procesu sądowego (na etapie odwoławczym) opisanego w art. 6 ust. 1 EKPC, tak jak jest on ujmowany i tłumaczony przez orzeczenia (...), zwłaszcza, że w systemie prawa polskiego istnieje jeszcze nadzwyczajny środek zaskarżenia (kasacja), który może być oparty na naruszeniu prawa procesowego (w tym naruszeniu art.433 § 1 i 2 kpk w zw. z art.457 § 3 kpk), konieczne jest by kontrola ta w aspekcie standardu konwencyjnego realizowana była przez sąd odwoławczy, jak też i Sąd Najwyższy w ramach

postępowania kasacyjnego. Nie inaczej jakość uzasadnienia orzeczenia sądowego postrzega Trybunał Konstytucyjny na tle art.45 ust. 1 Konstytucji R.. Przyjmuje bowiem, że uzasadnianie orzeczeń jest decydującym komponentem prawa do rzetelnego procesu sądowego i podkreśla

że uzasadnienie orzeczenia jest podstawą kontroli zewnętrznej orzeczenia przez organ wyższej instancji, bowiem dokumentuje argumenty przemawiające za przyjętym rozstrzygnięciem (vide: wyrok TK z dnia 16 (...) 2006r., SK 30/05, OTK-A (...), Nr 1, poz. 2, teza 4.3. uzasadnienia). Zatem na gruncie prawa do rzetelnego procesu (w tym procesie odwoławczym), tak w ujęciu konwencyjnym (art.6 ust. 1 EKPC), jak i w ujęciu standardu konstytucyjnego (art.45 ust. 1 Konstytucji R.), jakość uzasadnienia wyroku jest istotnym elementem tego prawa. Wprowadzenie do systemu procesowego formularzy uzasadnień (art.99a § 1 kpk) i nakazanie obligatoryjnego z niego korzystania, jest bezspornie krokiem, który nie daje właściwego instrumentarium procesowego dla zrealizowania wskazanego powyżej standardu. Zresztą ostatnie wprowadzone przedsięwzięcia legislacyjne (odnośnie przepisu art.424 § 1 kpk – „zwiąże wskazania”; art.455a kpk i art.537a kpk) wskazują wprost, że ustawodawca nie przykłada, niestety, istotnej wagi dla uzasadnienia wyroku sądu pierwszej, jak drugiej instancji. Każde uzasadnienie ze swojej natury jest bowiem inne, zwłaszcza gdy spojrzeć na uzasadnienie sądu odwoławczego, które ma odnosić się co do zasady do zarzutów apelacji i jej wniosków. Niejednokrotnie zarzuty ujęte w części wstępnej w ogóle nie przystają do argumentacji tych zarzutów, która to argumentacja zawarta jest

w uzasadnieniu apelacji. Zarzuty niejednokrotnie wykluczają się od strony formalnoprawnej, są ze sobą sprzeczne, i nie dotyczy to tzw. zarzutów alternatywnych (zarzutów postawionych na wypadek nieuwzględniania innych zarzutów, zarzutów bardziej doniosłych lub dalej idących). Nie są przecież także sporadyczne sytuacje, gdy formuła zarzutów jest mieszana, albo wprost oderwana od wskazanej podstawy odwoławczej. Często także dopiero

w uzasadnieniu apelacji jest sformułowane uchybienie, które nie ma formalnego obrazu w treści zarzutu zawartego w części wstępnej apelacji,

a które to jednak uchybienie musi być przedmiotem wypowiedzi sądu odwoławczego, albowiem przedmiotem oceny jest cały środek odwoławczy. Jest to zresztą zrozumiałe, skoro sama apelacja sporządzona jest w różny sposób i nie na formularzu. Jeśli do tego dodać, że niekiedy nie ma merytorycznej możliwości odnoszenia się do niektórych zarzutów (są one bezprzedmiotowe, w układzie uwzględnienia innych - dalej idących), a nawet do niektórych apelacji (np. apelacja od kary na niekorzyść przy tym, gdy uwzględniono zarzuty apelacji na korzyść, które skutkowały zmianą wyroku przez uniewinnienie lub umorzenie postępowania), to formularz UK 2 nie daje możliwości do wskazania, że takie zarzuty lub nawet apelacja - nie są rozpoznawane (stanowisko sądu odwoławczego w miejscach formularza jest zawsze merytoryczne; zarzut zasadny, częściowo zasadny, niezasadny - rubryka 3). Nie będzie takim miejscem - do takich stwierdzeń - także rubryka 5.4 (inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku), albowiem wyrok nie będzie ich zawierał (takich stwierdzeń) [...] W układzie, w którym sąd ad quem uzna,

że nie jest możliwe – jak w realiach niniejszej sprawy – dotrzymanie konwencyjnego standardu rzetelnego procesu, to jest obowiązany do zastosowania art.91 ust. 2 Konstytucji R. i odmowy sporządzenia uzasadnienia na formularzu, którego wymóg wynika z zapisu ustawy procesowej. Taki sposób postępowania wynika wprost z postanowienia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 19 (...) (...) w sprawie

(...) ((...) (...) (...)). Trybunał Konstytucyjny wskazał bowiem, że: „Uznanie, iż w razie konfliktu normy prawa krajowego z normą prawa wspólnotowego pierwszeństwo stosowania przysługuje tej ostatniej, prowadzi do wniosku, że w analizowanym wypadku zależność wymagana przez art.193 Konstytucji nie wystąpi. O rozwiązaniu takiej kolizji sąd stosujący prawo rozstrzyga samodzielnie”; i dalej – „sądy krajowe mają też prawo i obowiązek odmówienia zastosowania normy krajowej, jeżeli koliduje ona z normami prawa wspólnotowego. Sąd krajowy nie orzeka w takim wypadku o uchyleniu normy prawa krajowego, lecz tylko odmawia jej zastosowania w takim zakresie, w jakim jest on obowiązany do dania pierwszeństwa normie prawa wspólnotowego.” W końcowym fragmencie postanowienia wspomniany organ wskazał, że: „...należy uznać brak konieczności zwracania się do TK z pytaniami prawnymi dotyczącym zgodności prawa krajowego z prawem wspólnotowym - nawet w sytuacji gdy sąd zamierza odmówić zastosowania ustawy krajowej. Problem rozwiązywania kolizji z ustawami krajowymi pozostaje więc w zasadzie poza zainteresowaniem TK. O tym, czy ustawa koliduje z prawem wspólnotowym, rozstrzygać będą bowiem Sąd Najwyższy, sądy administracyjne i sądy powszechne, a o tym, co znaczą normy prawa wspólnotowego, rozstrzygać będzie ETS, wydając orzeczenia wstępne...” oraz „w szczególnej sytuacji kolizji ustawy z prawem wspólnotowym uprawnienie sądu do zadania pytania prawnego zostaje w pewnym sensie ograniczone ze względu na regułę kolizyjną zawartą w

art.91 ust. 2 Konstytucji oraz zasady stosowania prawa wspólnotowego, przede wszystkim zasadę bezpośredniego stosowania prawa wspólnotowego w wypadku kolizji z ustawą.” Kierując się zatem wyżej przedstawionymi poglądami oraz mając na uwadze stanowisko TK wyrażone w sprawie(...), Sąd stwierdził, że w tej sprawie, z uwagi na treść apelacji, formułę zarzutów, sporządzenie uzasadnienia na formularzu - zgodnie z treścią art.99a § 1 kpk - stanowiłoby o naruszeniu art.6 ust. 1 EKPC, co nakazuje odmowę zastosowania tego przepisu ustawowego.

I.

Apelacja obrońcy oskarżonego K. K. (1)

Apelacja tak okazała się niezasadna. Zawarta w niej argumentacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie należy zauważyć, iż sąd I instancji w sposób prawidłowy i wyczerpujący rozważył wszystkie okoliczności i dowody ujawnione w toku rozprawy dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych dot. K. K. (1). Postępowanie w tym zakresie zostało przeprowadzone odpowiednio dokładnie i starannie. Ocena materiału dowodowego, dokonana przez Sąd Okręgowy co do czynów zarzucanych ww. nie wykazuje błędów logicznych i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów. Uzasadnienie wyroku odpowiada minimalnym wymogom art.424 § 1 i 2 kpk i pozwala na kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia. Do czynów przypisanych ww. oskarżonemu sąd I instancji zastosował właściwą kwalifikację prawną i należyście ją uzasadnił.

Odnosząc się do zawartych w pkt Ia i Ib apelacji obrońcy oskarżonego z dnia (...) zarzutów **naruszeń proceduralnych** to należy zauważyć, iż zgodnie z art.438 pkt 2 kpk orzeczenie podlega uchyleniu (lub zmianie) jedynie w razie takiej obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść tego wyroku. W realiach niniejszego procesu skarżący poprzestał jedynie na ich wyliczeniu, nie podejmując nawet poważnego trudu i próby wykazania ewentualnego wpływu na treść zaskarżonego wyroku z dnia (...) Takie działanie nie może oczywiście skutkować powodzeniem apelacji. W aspekcie przyczyn odwoławczych określonych w art.438 pkt 2 kpk w środku odwoławczym mogą być podnoszone także zarzuty niezgodności przebiegu postępowania z wymogami prawa procesowego, i to zarówno te błędy, które polegają na zaniechaniu wypełnienia konkretnych nakazów przepisów prawa procesowego (errores in omittendo), jak i te które sprowadzają się do działania sprzecznego z konkretnymi przepisami procedury (errores in faciendo). Przepisy procedury statuują też fundamentalne metody oceny dowodów, z zatem takie naruszenie tych zasad, które mogło mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, może stanowić podstawę zarzutu środka odwoławczego. Należy pamiętać o tym, że wpływ danego uchybienia na treść orzeczenia zależy ściśle od realiów konkretnej sprawy (vide: „Kodeks postępowania karnego – Komentarz” pod. red. Z. Gostyńskiego wyd. ABC W-wa 1998 tom II, str.460-461 tezy 13, 15).

Odnosząc się do zakresu zastosowania **art.4 kpk** – a zatem

w konsekwencji również i możliwości podniesienia trafnego zarzutu jego naruszenia – stwierdza się w doktrynie, iż „zachowanie obiektywizmu wyrażać się ma według komentowanego przepisy uwzględnianiem okoliczności przemawiających na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Nakaz ten traktować należy jako ogólną dyrektywę procesu karnego. Na nieporozumieniu polegałby zarzut obrazy komentowanego przepisu oparty na twierdzeniu, iż sąd (lub inny organ procesowy) pewne dowody przemawiające na niekorzyść oskarżonego uczynił podstawą orzeczenia, odmówił zaś wiary dowodom przemawiającym na jego korzyść. Sens omawianej dyrektywy sprowadza się do tego, że organ procesowy, po dokonaniu oceny dowodów w sposób zgodny z dyrektywami wynikającymi z art.7 kpk i ustaleniu faktów rozpoznawanej sprawy, wszystkie te fakty powinien następnie wziąć pod uwagę przy podejmowaniu decyzji procesowych” (vide: „Kodeks postępowania karnego. Komentarz”, Tom I, pod red. P. Hofmańskiego, C.H.Beck Warszawa 1999r. , str. 30). W pełni należy zgodzić się zatem z poglądem (vide: m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w W. z dnia 10.07.2019r., II AKa 94/18), że przepis art.4 kpk formułuje adresowaną do organów postępowania karnego zasadę obiektywizmu. Zarzut obrazy tego przepisu nie może stanowić samodzielnej podstawy środka odwoławczego, jako że przepis ten zawiera ogólną zasadę postępowania, nie nakazuje zaś ani nie zakazuje sądowi konkretnego sposobu procedowania. Wykazanie, że w toku postępowania odwoławczego doszło do naruszenia zasady obiektywizmu wymaga wskazania uchybień konkretnych przepisów służących realizacji tej zasady. Dopiero

wskazanie tych przepisów ustawy procesowej, które miał sąd naruszyć, wbrew tej zasadzie obiektywizmu, o której ten przepis stanowi, czyniłoby taki zarzut formalnie poprawnym. Tym wymogom apelujący nie podołał. Fakt, że sąd meriti dokonał rekonstrukcji stanu faktycznego w oparciu o obciążający oskarżonego K. M. dowodowy nie świadczy jeszcze o naruszeniu art.4 kpk.

Uwaga ta odnosi się także do zarzutu sformułowanego w pkt Ib apelacji. Jak słusznie zauważył Sąd Apelacyjny w W. w wyroku z dnia(...) (...) przepis **art.410 kpk** nie nakłada na sąd obowiązku przywołania w uzasadnieniu wyroku wszystkich dowodów bez wyjątku, gdyż oceny wymagają tylko te, które według sądu miały znaczenie dla wydanego orzeczenia. Omówienie wybranych dowodów jest dopuszczalne, o ile mają one znaczenie dla wyrokowania. Nie stanowi naruszenia przepisu art.410 kpk dokonanie oceny dowodu przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie. Naruszenie treści przepisu art.410 kpk następuje poprzez oparcie wyroku na okolicznościach nieujawnionych w toku rozprawy głównej, bądź też przez pominięcie przy wyrokowaniu ujawnionych w toku rozprawy głównej okoliczności tak korzystnych, jak i niekorzystnych dla oskarżonego.

Nie stanowi zaś naruszenia przepisu art.410 kpk dokonanie takiej czy innej oceny dowodu przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie. W realiach niniejszej sprawy zapis rozmów telefonicznych, czy też wiadomości SMS, będących konsekwencją korespondencji oskarżonego z A. C. (1) i K. R. nic nowego do sprawy nie wnosi. Nie ma bowiem znaczenia jakie usiłuje przeforsować autor apelacji. Podejrzany a następnie świadek A. C. (1) nie ukrywał bowiem motywów jakimi kierował się gdy zgłosił się sam do organów ścigania a następnie samodzielnie relacjonował w toku kolejnych przesłuchań zakres funkcjonowania przestępczego proceduru

w jakim brał udział. W wielu przesłuchaniach wskazywał (np. w dniu (...) przed Sądem Okręgowym w P. – k.5847, k.5545), że jego zachowanie motywowane było pretensjami związanymi z odbyciem kary za czyn popełniony faktycznie przez oskarżonego, napadem na niego i jego ciężarną wówczas konkubinę oraz rozpad związku z ww. Ze zdarzeniami tymi łączył osobę K. K. (1). Nie ukrywał przy tym, że nalegając telefonicznie na spotkanie z ww. chciał nawet pobić tego oskarżonego. Zaznaczał przy tym, że zdawał sobie sprawę z faktu, że K. K. (1) może rejestrować te rozmowy (vide: k.5740). Ocena wiarygodności wypowiedzi ww. świadka jest prawidłowa i Sąd Apelacyjny ją podziela. Przedkładany przez obronę materiał w postaci cyt. stenogramów jej nie zmienia.

Zgodnie z treścią **art.7 kpk** organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Uregulowanie zasady swobodnej oceny dowodów oznacza wprost odejście od legalnej teorii dowodowej i nie pozwala na wartościowanie aprioryczne dowodów

i przyjmowanie z góry określonej ich wartości. Każde odmienne założenie będzie sprzeczne z zasadą swobodnej oceny dowodów. Jednocześnie brak jednoznacznego wartościowania dowodów nie oznacza braku kontroli nad orzeczeniem. Wskazane kryteria (logika, wiedza, doświadczenie) stanowią bowiem zobiektywizowane kryteria oceny przestrzegania zasady swobodnej oceny dowodów, z tym zastrzeżeniem, że realność ich badania występuje jedynie wtedy, kiedy orzeczenie ma uzasadnienie. Od lat ugruntowany jest pogląd (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 5.09.1974r., II KR 114/74),

że ustalenia faktyczne wyroku tylko wtedy nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy zostały poczynione na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, jest zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, którego odzwierciedleniem jest uzasadnienie orzeczenia. Standard ten w zakresie oskarżonego K. K. (1) został zachowany. Należy przy tym zaznaczyć kategorycznie, że do uzasadnienia naruszenia standardów swobodnej oceny bądź interpretacji dowodów nie wystarczy subiektywne – jak w realiach rozpoznawanej apelacji z dnia (...) – przekonanie skarżącego o niesprawiedliwości orzeczenia, a konieczne jest wykazanie, że w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenie faktycznie nie mające oparcia w przeprowadzonych dowodach, albo że takiego ustalenia nie poczyniono mimo, że z przeprowadzonych dowodów określony fakt jednoznacznie wynikał, względnie wykazanie, iż tok rozumowania sądu I instancji był sprzeczny ze wskazaniami doświadczenia życiowego, prawidłami logiki, czy zasadami wiedzy. W tym zakresie sąd odwoławczy w pełni podziela stanowisko wyrażane w orzecznictwie m.in. przez Sąd Apelacyjny w W. (wyrok z dnia 17.05.2023r., II AKa 411/22). Sąd Apelacyjny w P. niejednokrotnie zwracał uwagę, że fakt oparcia orzeczenia skazującego na zeznaniach tylko jednego świadka, nawet w

sytuacji nieprzyznania się oskarżonego do winy, sam w sobie nie może stanowić podstawy zarzutu dokonania błędnych czy dowolnych ustaleń faktycznych (vide: np. wyrok z dnia 24.10.2023r., II AKa 188/23). Sąd odwoławczy, podobnie zresztą jak i sąd I instancji w pełni zdawał sobie sprawę z charakteru głównych źródeł dowodowych obciążających oskarżonego. Kryteria oceny świadków tego rodzaju jak A. C. (1), czy też P. R. (1) od lat funkcjonują w praktyce orzeczniczej (vide: np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7.09.2022r., IV KK 572/22). Oczywistym jest, że dowód z pomówienia należy oceniać ze szczególną wnikliwością i ostrożnością, mając na uwadze:

- 1) czy informacje tak uzyskane są przyznane przez pomówionego,
- 2) czy są potwierdzone innymi dowodami, choćby w części,
- 3) czy są spontaniczne, złożone wkrótce po przeżyciu objętych nimi zaszłości, czy też po upływie czasu umożliwiającego uknuć intrygi,
- 4) czy pochodzą od osoby bezstronnej, czy też zainteresowanej obciążeniem pomówionego,
- 5) czy są konsekwentne i zgodne co do zasady oraz szczegółów w kolejnych relacjach składanych w różnych fazach postępowania, czy też zawierają informacje sprzeczne, wzajemnie się wykluczające bądź inne niekonsekwencje,
- 6) czy pochodzą od osoby nieposzlakowanej czy też przestępcy, zwłaszcza obeznanego z mechanizmami procesu karnego,
- 7) czy udzielający informacji sam siebie również obciąża, czy też tylko przerzuca odpowiedzialność na inną osobę, by siebie uchronić przed odpowiedzialnością.

Weryfikacja omawianego materiału dowodowego przy pomocy ww. kryteriów wypadła dla A. C. (1) i P. R. (1) pozytywnie (uwaga ta dot. rzecz jasna zarzutów odnoszących się do K. K. (1)). Wbrew odmiennym twierdzeniom obrońcy wskazane powyżej osoby nie umniejszały zakresu swojej odpowiedzialności i poniosły ją przed sądem w odrębnych postępowaniach. Analogicznie, nawet skorzystanie z możliwości o jakich mowa w art.60 kk nie świadczy jeszcze a priori o celowym pomówieniu współsprawców o czyny, których nie popełnili lub nie miały miejsca. Nieprzekonywujące jest też twierdzenie o rzekomym merkantylnym motywie tego pomówienia, do czego sąd odwoławczy ustosunkował się już powyżej. Niezrozumiałe jest przy tym zastrzeżenie autora apelacji na s.3, co do braku przesłuchania w charakterze świadka M. C. (3), skoro już

w postępowaniu przygotowawczym ustalono, że nie jest to możliwe. Skarżący koncentrując się na wypowiedziach ww. nieprzypadkowo pomija inne, wspierające je dowody. Jak trafnie zauważył Sąd Apelacyjny w W.

(vide: uzasadnienie wyroku z dnia 18.05.2023r., II AKa 509/21) potwierdzenie innymi wiarygodnymi dowodami co najmniej części faktów opisywanych przez pomawiającego daje podstawy do pozytywnego zweryfikowania pozostałych jego relacji dotyczących innych faktów, więc nie jest konieczne, by relacje pomawiającego były potwierdzone innymi dowodami co do każdego opisywanego przez niego zdarzenia. Warunek ten jest spełniony w realiach niniejszego postępowania. Nieprzypadkowo apelujący pomawia twierdzenia innych osób potwierdzających wprost, lub pośrednio sprawstwo oskarżonego K. K. (1). Uwaga ta odnosi się do W. W., S. K., M. N., J. C., D. O., M. H., J. W., W. W., A. W., L. Z.,

K. W., R. Ł., czy też w części P. P. i K. R.. Treść wyjaśnień a następnie zeznań P. R. (1) także bynajmniej nie ekskulpuje oskarżonego od zarzucanych mu czynów. Powoływanie się w tym zakresie na jego zeznania składane przed Sądem Okręgowym w dniu (...) (vide: k.5034 i nast.) również takiego zabiegu nie uzasadnia. Świadek sam zaznaczał, że po latach nie był już pewien okoliczności wydarzeń, które relacjonował. Zważywszy na upływ czasu, liczbę zdarzeń i naturalne procesy zapominania nie może budzić to zdziwienia. Wbrew sugestiom obrońcy nie zanegował jednak odczytanych mu uprzednich wyjaśnień składanych

w śledztwie. Wywód na s.4-5 apelacji nie jest więc przekonujący. Uwaga ta dotyczy także dywagacji na temat paszportu K. K. (1). Nie jest prawdą stwierdzenie obrońcy, że jego treść wyklucza popełnienie przestępstwa, o którym mowa w pkt 7 zaskarżonego wyroku (zarzut nr VIII). Istotne znaczenia dla sprawy ma de facto jedynie pojedynczy

zapis na s.31 ww. dokumentu potwierdzający przekroczenie granicy polsko-ukraińskiej w dniu (...) Niestety pozostałe adnotacje z (...) nie są czytelne, nie mają więc waloru jaki stara się im przypisać obrońca (vide: k.5887). Należy jednak przypomnieć, że czyn o którym mowa miał miejsce w okresie od (...) i nie polegał bynajmniej na osobistym udziale oskarżonego we włamaniu do domu B. S. w S.. Oskarżonemu przypisano w tym zakresie sprawstwo kierownicze (wspólnie z P. R. (1)). Oczywiście jest, że przekazanie pilota od bramy, kluczy do drzwi czy samochodu przez ww. miało miejsce przed samym włamaniem realizowanym przez bezpośrednich sprawców. Twierdzenie oskarżonego, że w dacie włamania nie było go na terenie Rzeczypospolitej Polskiej sytuacji tej nie zmienia. W tym zakresie warto też zwrócić uwagę na zeznania świadka B. S., który przed sądem I instancji w dniu (...) wskazał wprost, że: „...w tym przestępstwie brał udział K., któremu R. podobno był winny pieniądze...” (vide: k.4097). Sąd odwoławczy nie podzielił też obiekcji apelującego dot. zeznań świadka K. R.. Konstatacja,

że nie była ona – co do zasady – bezpośrednim świadkiem istotnych dla sprawy wydarzeń niczego nowego do sprawy nie wnosi. Większość swojej wiedzy pozyskała z relacji konkubenta. Nie znaczy to jeszcze, że jej wypowiedzi są bez znaczenia procesowego. Mają z pewnością charakter wspierający wypowiedzi A. C. (3) i pozwalają weryfikować wyjaśnienia i zeznania ww. składane w postępowaniu przygotowawczym i sądowym, pod kontem ich zgodności. Umożliwiają także ocenę motywacji ww. Skarżący zdaje się nieprzypadkowo pomijać zeznania świadków, którzy nie mieli żadnego związku z A. C. (1). Potwierdzają oni bowiem – z punktu widzenia np. pokrzywdzonego – zdarzenia, o których on relacjonuje. Analogiczny walor mają też dokumenty np. dot. cofnięcia zażalenia na zatrzymanie (vide: k.1240)

w określonym kontekście sytuacyjnym (fakt ten K. K. przyznał zresztą w śledztwie – k.353 i nast. TO nr 1). Są one w pełni zgodne z wypowiedziami A. C. (1) na ten temat. Są to okoliczności, które w istotny sposób wpływają na ocenę ww. źródła dowodowego i wyjaśnień K. K. (1). Przeczą też tezie obrony, że świadek ten pomawiał oskarżonego o czyny, których nie popełnił. Słusznie z kolei sąd meriti pominął okoliczności związane z rzekomym „zastraszaniem rodziny oskarżonego przez A. C. (1)”, czy też rzekomym „najściem K. P. jakiego dopuścił się A. C. (2)” (vide: s.5 apelacji). Nie mają one związku z zarzutami objętymi istotnym dla sprawy aktem oskarżenia. W zakresie ewentualnego zastraszania sąd odwoławczy zwraca za to uwagę na znamienne wypowiedź

K. K. kierowaną do A. C. podczas konfrontacji (vide: k.408 i nast. TO nr 1), w której pytał on ww. świadka bez związku z treścią prowadzonej czynności „... jak rodzina ?”. Zdarzenie to miało miejsce krótko po najściu na dom A. C. (1) i pobiciu ww. i ciężarnej K. R.. Reasumując, podniesione zarzuty apelacji, podobnie jak i ich uzasadnienie nie pozwalają uznać, że orzeczenie w zakresie dot. K. K. jest błędne i wymaga modyfikacji w kierunku wskazanym przez obrońcę.

II.

Apelacje obrońcy oskarżonych J. D. i K. D.

Apelacje obrońcy ww. oskarżonych okazały się zasadne jedynie w części odnoszącej się do wysokości wymierzonych kar łącznych pozbawienia wolności. W pozostałym zakresie nie zasługiwały na uwzględnienie. Są one oparte na analogicznych zarzutach błędów w ustaleniach faktycznych oraz rażącej niewspółmierności kar, stąd też zostaną omówione łącznie z uwzględnieniem istniejących różnic.

Argumentacja zawarta w przedmiotowych apelacjach z dnia 2.07.2021r. sprowadza się w pierwszym rzędzie do nieuzasadnionej, bezpodstawnej polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego w P.. Zasada się ona na innej, niż przyjęta przez sąd I instancji ocenie materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień a następnie zeznań P. R. (1). Podkreślić przy tym należy, że zaproponowana przez obrońcę ocena materiału dowodowego jest całkowicie dowolna i nie znajduje żadnego uzasadnienia w prawidłowo zebranych materiale dowodowym, który jak już wspomniano został należycie rozważony. Zarzut **błędu w ustaleniach faktycznych** dokonanych przez sąd I instancji, jak i zarzut naruszenia przepisu art.7 kpk – wynikający wyłącznie z uzasadnienia obu apelacji – należało rozpoznać wspólnie, albowiem są one ze sobą ściśle związane. Zarzut ten może być tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd meriti z okoliczności ujawnionych, w toku postępowania sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Ustalenia faktyczne wyroku nie wykraczają jednak poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej

analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia. Reasumując należy więc przyjąć, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną zawartą w treści przepisu art.7 kpk wówczas gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy, stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego, jest wyczerpujące i logiczne z uwzględnieniem wskazań wiedzy

i zasad doświadczenia życiowego (vide: wyroki Sądu Najwyższego

z 20.02.1975r., II KR 355/74, publ. OSNKW 1975/9/84; z 22.01.1975r, I KR 197/74, publ. OSNKW 1975/5/58; z 5.09.1974r., II KR 114/74, publ. OSNKW 1975/2/28; z 22.02.1996r., II KRN 199/95, publ. PiPr. 1996/10/10; z 16.12.1974r., Rw 618/74, publ. OSNKW 1975/3-4/47). Przypomnieć w tym miejscu należy, że zgodnie z art.7 kpk organy postępowania, a więc także

i sąd, kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Zgodnie z panującym w orzecznictwie poglądem (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9.11.1990r., publ. OSNKW 1991/9/41), przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art.7 kpk wtedy m. in. gdy:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art.410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art.2 § 2 kpk),
- stanowi wynik rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art.4 kpk),
- jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art.424 § 1 pkt 1 i 2 kpk).

Mając powyższe uwagi na względzie, uznać obiektywnie należy, że ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego została dokonana przez sąd I instancji wobec J. D. i K. D. z uwzględnieniem zasad sformułowanych w przepisie art.7 kpk. Nie można więc zgodzić się ze stanowiskiem skarżącej co do oceny wyjaśnień obu oskarżonych i zeznań przesłuchanych świadków, ze szczególnym uwzględnieniem P. R. (1). Wywody te – aczkolwiek zwięzłe – są dostatecznie przez sąd I instancji uzasadnione, tak więc nie ma powodu by je powielać ponownie w tym miejscu. Należy jedynie podkreślić, że uwadze skarżącej uszło i to, że twierdzenia ww. świadka Sąd Okręgowy weryfikował ze odpowiednią ostrożnością, natomiast sugestie apelującej, że ocena ta nosi znamiona dowolnej, jest całkowicie bezpodstawna. Sąd odwoławczy ma świadomość, że przedmiotowe uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w P. nie jest szczególnie rozbudowane, jednakże poddaje się jeszcze kontroli odwoławczej. W doktrynie podkreśla się zresztą, że ustawodawca nie wymaga szczególnego omówienia podstawy faktycznej i prawnej wyroku oraz rozstrzygnięcia o karze, środkach zabezpieczających i innych. Wystarczające jest zwięzłe odniesienie się do tych kwestii. Oznacza to, że uzasadnienie wyroku nie powinno zawierać zbytecznego przytaczania treści zeznań i wyjaśnień oskarżonych, a także orzecznictwa Sądu Najwyższego i sądów powszechnych w kwestiach, które nie są kontrowersyjne. W piśmiennictwie wskazuje się, że zwięzłe uzasadnienie to takie, które pełni wymagane od niego funkcje i nie czyni tego w nadmiarze ani zbyt skąpo. Nie ulega bowiem wątpliwości, że o trafności oraz sprawiedliwości orzeczenia nie decyduje przede wszystkim obszerność uzasadnienia (vide:

K. Z., Zwięzłe..., s. 672–673). Należy przy tym pamiętać o treści art.455a kpk. Przepis ten zawiera jednoznaczny zakaz wydawania orzeczenia

o charakterze kasatoryjnym, polegający na niedopuszczalności uchylenia wyroku – a w domyśle równocześnie przekazania sprawy do ponownego rozpoznania z powodu wadliwości jego uzasadnienia, o ile wadliwość ta sprowadza się jedynie do niespełnienia wymagań określonych w art.424 kpk. Zakaz ten można wyprowadzić również z treści art.438 pkt 2 kpk (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 1.03.2017r., II KK 222/16), z którego wynika,

że warunkiem uchylenia orzeczenia z powodu obrazu prawa procesowego jest możliwość wpływu uchybienia na treść orzeczenia. Realizacja tego warunku nie wchodzi w rachubę w wypadku naruszenia art.424 kpk, ponieważ uzasadnienie wyroku, którego ono dotyczy, jest sporządzane w następstwie jego wydania i z natury rzeczy nie może mieć wpływu na jego treść. Oznacza to, że nawet poważne wady pisemnego uzasadnienia wyroku nie mogą być utożsamiane z samym wyrokiem i same w sobie nie oznaczają, że wadliwe jest również objęte wyrokiem rozstrzygnięcie (vide: wyrok Sądu Najwyższego

z 7.04.2004r., V KK 239/03). Skarżąca koncentrowała swoją uwagę na ocenie wyjaśnień a następnie zeznań P. R. (1) obciążającego obu ww. oskarżonych swoimi wypowiedziami, wywodząc w konkluzji, iż te ostatnie nie zasługują na wiarygodność z uwagi na jego sytuację procesową oraz pożyczkę zaciągniętą wobec J. D.. Ten sposób argumentacji, z oczywistych wprost powodów nie może być skuteczny, albowiem dowodem w postępowaniu karnym może być wszystko co służy do wyrobienia przez sąd orzekający przekonania o winie lub niewinności oskarżonego, jeżeli zostanie przeprowadzone w trybie przewidzianym przez prawo procesowe. Dowodem są więc także wyjaśnienia czy zeznania współsprawców niekorzystne dla oskarżonych pod warunkiem, że sąd dokona wszechstronnej analizy i w uwzględnieniu innych dowodów, zaś swoje stanowisko rzeczowo i logicznie uzasadni. W sprawie tej wymóg ten został spełniony w wystarczającym zakresie a pogląd sądu I instancji w kwestii wiarygodności (lub jej braku) poszczególnych dowodów pozostaje pod ochroną art.7 kpk (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17.11.2004r., V KK 158/04, publ. OSNKW (...)/11-12/107). Uwzględniono przy tym charakter twierdzeń P. R. (1) i role procesowe w jakich on występował na przestrzeni całego postępowania. Fakt, że w przestępczym procederze ww. nie był w pełni lojalny wobec J. D. nie świadczy jeszcze, że celowo go pomawiał przed organami ścigania i sądem. Wyjaśnienia te Sąd weryfikował mając niewątpliwie na uwadze argumentację zawartą w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w K. z dnia 7.10.1998r. II AKa 187/98 (vide: KZS 1998/11/37), iż : „Kontrola dowodu z wyjaśnień współoskarżonego (w praktyce zwanych "pomówieniami", niezbyt trafnie ze względu na analogię z jedną z form przestępczego zniesławienia), a zresztą każdego dowodu osobowego, polega na sprawdzeniu:

- czy informacje tak uzyskane są przyznane przez pomówionego,
- czy są potwierdzone innymi dowodami, choćby w części,
- czy są spontaniczne, złożone wkrótce po przeżyciu objętych nimi zaszłości, czy też po upływie czasu umożliwiającego uknuć intrygi,
- czy pochodzą od osoby bezstronnej, czy też zainteresowanej obciążeniem pomówionego,
- czy są konsekwentne i zgodne co do zasady oraz szczegółów w kolejnych relacjach składanych w różnych fazach postępowania, czy też zawierają informacje sprzeczne, wzajemnie się wykluczające bądź inne niekonsekwencje,
- czy pochodzą od osoby nieposzlakowanej czy też przestępcy, zwłaszcza obeznanego z mechanizmami procesu karnego,
- czy udzielający informacji sam siebie również obciąża, czy też tylko przerzuca odpowiedzialność na inną osobę, by siebie uchronić przed odpowiedzialnością...”.

Uwzględniając wskazane powyżej przesłanki Sąd Okręgowy trafnie dał – co do istoty – wiarę twierdzeniom obciążającym J. D. i K. D.. Pozwoliły one określić role ww. w przypisanym im procederze, w tym także w grupie przestępczej. Wbrew sugestiom skarżącej na s.3 i 7 apelacji twierdzenia te nie były bynajmniej jedynym dowodem obciążającym ww. Korelują także w omawianym zakresie z innymi uznanymi (w tej części) za wiarygodne dowodami, w szczególności znajdują potwierdzenie (bezpośrednio lub pośrednio) w twierdzeniach innych osób, np. A. C. (1) (vide: k.456, 468, 837 i nast.), S. K. (2) (vide: k.4367, 88, 116, 338 TO nr 36), P. P. (1) (vide: k.4374), A. N. (vide: k.4375), R. N. (1) (vide: k.4491), A. K. (2) (vide: k.4486), czy też B. N. (1) (vide: k.5008, k.93 TO nr 37). Do ich zeznań i wyjaśnień obrońca nawet nie usiłowała się odnosić, co czyni obie apelacje nieskutecznymi. Nie jest przy tym prawdą, że rolę obu oskarżonych w ramach zorganizowanej grupy przestępczej ustalono wyłącznie na podstawie twierdzeń P. R. (1). Uwaga ta odnosi się zwłaszcza do zastrzeżeń skarżącej dot. ustaleń w zakresie kierowniczej roli

J. D.. Świadczą o tym nie tylko wyjaśnienia i zeznania kwestionowane w apelacji ale także np. wypowiedzi S. K. (2) ze śledztwa. On także wskazywał na finansowanie procederu przez ww., czy też jego kontakty wśród „dostawców” samochodów m-ki B. z P.. Wskazują przy tym niewątpliwie na prawidłowość przyjętej w zaskarżonym wyroku kwalifikacji prawnej. Należy zaznaczyć,

że wbrew sugestiom wszyscy członkowie grupy nie muszą się znać i mieć ze sobą ścisły kontakt. Z praktyki orzeczniczej wynika, że w rozbudowanych strukturach tego typu nie jest to praktykowane, a często nie jest nawet możliwe, np. z uwagi na przyjęty podział ról i specjalizację (kradzieże aut, ich transport, legalizacja, w tym korekta zapisów elektronicznych systemów zabezpieczeń, usuwanie i przebijanie numerów identyfikacyjnych, dorabianie dokumentacji, organizacja sprzedaży, itp.). Zakres i rozmach procederu przeczy też tezie apelującej, że związki poszczególnych oskarżonych z grupą były niemalże przypadkowe i incydentalne. Wręcz przeciwnie należy je oceniać jako trwałe. Dot. to także oskarżonego K. D.. Niewątpliwie w dacie popełnienia poszczególnych czynów miał on ukończone od 20 do 22 lat, a więc był stosunkowo młodym człowiekiem. Nie jest to jednak ujemna przesłanka do przypisania sprawstwa z art.258 § 1 kk. To że ww. nie był kluczową postacią grupy, podejmującą istotne decyzje także było niesporne. Nie znaczy to jeszcze, że był tylko traktowany jako „ syn kolegi”, tak jak usiłowała to forsować autorka apelacji z dnia (...) Także sąd meriti nie przyjmował przeciez

w ustaleniach faktycznych, że był on osobą kierującą grupą. Nie zarzucano mu także by zapewniał kapitał niezbędny do prowadzenia działalności przez omawianą strukturę przestępczą. Dywagacje skarżącej na ten temat zawarte na s.3-4 cyt. apelacji rozmięły się więc z realiami niniejszego postępowania. Treść przypisanych mu zarzutów dowodzi jednak czym się zajmował w grupie. Wątpliwości generowane przez obrońcę na s.6 apelacji nie są więc fortune. Nie był on bynajmniej osobą przypadkową i odgrywał w grupie określoną rolę. Wykonywał polecenia i realizował stawiane mu zadania. Jego działalność nie miała przy tym charakteru incydentalnego. Fakt, że P. R. (1) nie wiedział jaki był zakres uzyskiwanej z tego procederu korzyści sytuacji tej nie zmienia, tym bardziej, że to nie ww. świadek dokonywał – co do zasady – rozliczeń finansowych z oskarżonym. Za wiarygodnością wyjaśnień a następnie P. R. (1) przemawia także fakt, że w przeciwieństwie do obu ww. oskarżonych nie starał się umniejszyć swojej odpowiedzialności poprzez przerzucanie ciężaru winy na inne osoby. Szczerze przyznawał się do stawianych zarzutów i wskazywał na wiodącą rolę w istotnym dla sprawy procederze. Przyznawał przy tym, że to on wprowadził do niego J. D. i K. D.. Jednocześnie należy podkreślić, że przekonywująco i logicznie potrafił wyjaśnić różnice w swoich licznych wypowiedziach na przestrzeni całego postępowania. Sąd miał przy tym na uwadze, że jego relacja ze śledztwa nie była w pełni identyczna z tą prezentowaną przed Sądem Okręgowym. Z uwagi na upływ czasu, liczbę zdarzeń i naturalne procesy zapominania wątpliwości budziłyby jednak zeznania będące dosłownym powieleniem uprzednich depozycji procesowych. Przed Sądem Okręgowym świadek P. R. (1) bynajmniej nie ukrywał, że pewnych okoliczności już w pełni nie pamięta. Stąd w jego wypowiedziach pojawiał się tryb przypuszczający. Nie negował jednak odczytanych mu następnie wyjaśnień składanych przed laty w trakcie śledztwa. Uwaga ta ma zastosowanie m.in. do wskazywanych w apelacji zarzutów opisanych w pkt XXXI, XLII, LXVIII, LXIV części wstępnej zaskarżonego wyroku. Także i w tym wypadku apelująca pomijała inne dowody, takie jak np. twierdzenia W. W., R. N., S. K., Ł. C. wspierające wyjaśnienia P. R. na k.273 i k.735 TO nr 2.

Z tego też powodu zarzuty kierowane przez obrońcę pod adresem tego świadka nie znalazły akceptacji. W tym miejscu wypada więc powtórzyć za Sądem Apelacyjnym wK. (vide: uzasadnienie wyroku z dnia 30.12.2004r., II AKa 435/04), że jest oczywistym, iż w razie sprzeczności w zeznaniach

(analogicznie wyjaśnieniach) osób występujących w procesie karnym wartość dowodowa zeznań złożonych w toku postępowania przygotowawczego jest taka sama jak zeznań, które zostały złożone na rozprawie. Decyzja, którą z wersji uznać za wiarygodną, należy do sądu orzekającego. Twierdzenia skarżącej –

że zeznania P. R. i w konsekwencji także osób wspierających go swoimi twierdzeniami są nieszczerze a nadto powodowane chęcią skorzystania

z dobrodziejstwa z art.60 kk – są jedynie instrumentalnym nadużyciem, obliczonym li tylko by zdyskredytować główne źródło dowodowe, a zatem pozbawione są racji bytu. Sąd I instancji poddał odpowiedniej analizie

i interpretacji jasne oraz logiczne wypowiedzi ww. a następnie skonfrontował je z tymi składanymi przez J. D. i K. D.. Trafnie przy tym te drugie zdyskwalifikował jako wiarygodny materiał dowodowy.

Reasumując należy zaznaczyć, że oparcie przez sąd ustaleń faktycznych na określonej i wyraźnie wskazanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku grupie dowodów i jednocześnie nieuznanie dowodów przeciwnych, nie stanowi uchybienia, które mogłoby powodować zmianę lub uchylenie wyroku, w sytuacji gdy zgodnie z treścią art.424 § 1 pkt 1 kpk, Sąd Okręgowy wskazał dostatecznie jakimi w tej kwestii kierował się względami. Jak wynika z motywów zaskarżonego wyroku sąd I instancji uczynił w wystarczającym zakresie zadość wymaganiom wskazanego wyżej przepisu, dokonując analizy materiału dowodowego oraz wskazując dostatecznie jakie fakty uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach. Sąd ten odpowiednio wskazał w jakich częściach uznał ww. dowody za wiarygodne, a w jakich za nie zasługujące na wiarę (lub są nieistotne), przy czym stanowisko swoje logicznie i przekonująco uzasadnił. Dowody te pozwoliły przypisać obu oskarżonym winę i sprawstwo w zakresie zarzucanych im czynów.

Sąd Apelacyjny nie podzielił także wątpliwości skarżącej „co do konstrukcji prawnej poszczególnych czynów przypisanych oskarżonym” generowanych w pkt III uzasadnienia obu apelacji z dnia 2.07.2021r. Motywując swoje zastrzeżenia obrońca stwierdziła, że „nie sposób prześledzić tok rozumowania Sądu ani zrozumieć „klucza”, zgodnie z którym doszło do wydzielenia przez Sąd I instancji kolejnych ciągów przestępstw”. Rzeczywiście uzasadnienie sądu I instancji jest w tym zakresie niezwykle lakoniczne. Jego uważna analiza powiązana z treścią wyroku w części dot. J. D. (pkt 29-31, 33) oraz K. D. (pkt 39-40) dowodzi, że sąd meriti uznał, że ww. we wskazanym zakresie działali w warunkach ciągów przestępstw. Kwestionowane w uzasadnieniach obu apelacji obrońcy „rozbicie” na kilka ciągów z zastosowaniem art.91 § 1 kk jest wynikiem przyjęcia wobec oskarżonych instytucji, o której mowa w art.4 § 1 kk. Na przedostatniej stronie uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy wyjaśnił, że kierując się tą zasadą użył wobec ww. ustawy karnej obowiązującej w czasie popełnienia przez nich przypisanych im czynów, jako względniejszej od tej obowiązującej w czasie orzekania. Konsekwencją tego było jednak także zastosowanie art.91 § 1 kk w wersji obowiązującej pierwotnie (tj. przed 1.07.2015r.). Przewidywał on, że jeżeli sprawca popełnia w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, sąd orzeka jedną karę na podstawie przepisu, którego znamiona każde z tych przestępstw wyczerpuje, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Po zmianie ustawodawca przyjął, że „sąd orzeka jedną karę określoną w przepisie stanowiącym podstawę jej wymiaru dla każdego z tych przestępstw”. Jak jest podkreślane w doktrynie (vide: Mozgawa Marek (red.), Kodeks karny. Komentarz aktualizowany. Opublikowano: LEX/el. 2024) do zmiany przepisu art.91 kk na mocy ustawy z 20.02.2015r. **warunkiem koniecznym do przyjęcia ciągu przestępstw była tożsamość kwalifikacji, co oznaczało, że każdy z czynów sprawcy wypełniać musiał ten sam ustawowy zespół znamion** (określonych zarówno w jednym i tym samym przepisie, jak i w kilku przepisach podlegających kumulatywnej kwalifikacji). Przesłanki wchodzące w skład ciągu przestępstw mogły bowiem wyczerpywać kumulatywnie znamiona dwóch lub więcej tych samych przepisów, zgodnie z art.11 § 2 kk, jak również mogą stanowić czyny ciągłe na zasadzie art.12 kk (vide: D.-K., K., Czyn, s. 92 i n.). Warunek tożsamości kwalifikacji przestępstw składających się na ciąg powodował wątpliwości co do możliwości objęcia nim przestępstw popełnionych w różnych formach stadialnych i zjawiskowych. O ile w większości dopuszczano ciąg w przypadku przestępstw popełnionych w różnych formach stadialnych, o tyle odrzucano taką możliwość w odniesieniu do przestępstw popełnionych w różnych formach zjawiskowych. Obowiązujące od 1.07.2015r. brzmienie art.91 § 1 kk powyższe wątpliwości usunęło. Obecnie przesądzającą dla przyjęcia ciągu jest tożsamość przepisu stanowiącego podstawę wymiaru kary dla każdego ze zbiegających się przestępstw, to **w skład takiego ciągu mogą wchodzić przestępstwa popełniane w różnych formach stadialnych i zjawiskowych.** Przesłanki kumulatywnie kwalifikowane będą wchodziły w skład ciągu przestępstw wówczas, gdy ten sam przepis będzie stanowił podstawę wymiaru kary za te przestępstwa, zgodnie z art.11 § 2 kk. Przesłanki kumulatywnie kwalifikowane będą wchodziły w skład ciągu przestępstw wówczas, gdy ten sam przepis będzie stanowił podstawę wymiaru kary za te przestępstwa, zgodnie z art.11 § 3 kk. Po zmianie, o której mowa powyżej przestępstwa wchodzące w skład ciągu przestępstw mogą być zatem kwalifikowane kumulatywnie z tych samych przepisów albo też z różnych przepisów, byle tylko ten sam przepis był podstawą wymiaru kary zgodnie z art.11 § 3 kk dla każdego z przestępstw wchodzących w ciąg (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego

w B. z 19.06.2018r., II AKa 64/18).

Rację ma natomiast obrońca kwestionująca wysokość kary łącznej wymierzonej oskarżonym. Zawarty a apelacjach zarzut **rażącej niewspółmierności kar** nie sprowadził się tylko do polemiki z ustaleniami Sądu Okręgowego w P., chociaż jego uzasadnienie jest de facto wybitnie skrótowe (s.5 obu apelacji). Jest on zasadny w zakresie orzeczeń o karach łącznych. Zarzut ten jest jednak tylko wówczas słuszny, gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut w kategorii ocen, można podnieść jedynie wówczas, gdy kara nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, stając się w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą. Nie każda bowiem różnica w ocenie wymiaru kary może uzasadniać zarzut rażącej niewspółmierności kary, ale tylko taka, która jest natury zasadniczej, to znaczy jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować. O rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art.438 pkt 4 kpk nie można bowiem mówić w sytuacji, gdy Sąd wymierzając karę uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru. Nie można zasadnie dowodzić rażącej niewspółmierności kary także wówczas, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego będące wyrazem zasady sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 10.04.1996r. II AKa 85/96, publ. KZS 1996/4/42; wyroki Sądu Apelacyjnego w P. z dnia 18.01.1996r. II AKr 463/95, publ. OSA 1996/7-8/27 i z dnia 22.06.1995r. II AKr 178/95, publ. Prok. i Pr. 1996/2-3/25 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14.11.1973r. III KR 254/73, publ. OSNPG 1974/3-4/51). W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy

w sposób dostatecznie wnikliwy rozważył istniejące okoliczności łagodzące oraz szereg przesłanek wpływających na zaostrzenie represji karnej wobec oskarżonych w zakresie poszczególnych kar jednostkowych. Tej pozytywnej oceny nie można jednak rozciągać na orzeczenia o karach łącznych wymierzonych J. D. i K. D..

Rozważając apelację obrońcy obu oskarżonych, Sąd Apelacyjny nie mógł podzielić zawartego w jej uzasadnieniu poglądu o rażącej niewspółmierności wymierzonej im kar jednostkowych pozbawienia wolności. Są one bowiem nadal utrzymane w dolnych granicach ustawowego zagrożenia (przy zastosowaniu art.4 § 1 kk). Dla wymiaru poszczególnych kar niewątpliwie istotne były okoliczności wskazane w pkt 4 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Sąd meriti nie pominął przy tym eksponowanych

w zarzutach apelacji okoliczności, tj. dotychczasowej niekaralności oskarżonych (vide: k.7338-7339) i ich prawidłowego dotychczas trybu życia. Trafnie przy tym odwołał się do przeprowadzonych wywiadów kuratora sądowego. Nie sposób więc uznać, że podnoszone przez skarżącą przesłanki wymiaru kar jednostkowych nie zostały należycie docenione lub zbagatelizowane. Kara uwzględniać musi bowiem dyrektywy jej wymiaru zawarte w art.53 § 1 i 2 kk a nie jedynie partykularne interesy stron postępowania. Reasumując należy kategorycznie stwierdzić, że Sąd Okręgowy w tym zakresie odpowiednio precyzyjnie wyważył okoliczności wpływające na zaostrzenie represji karnej i te łagodzące, ustalając wymiar poszczególnych kar jednostkowych na poziomie adekwatnym do stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonych J. D. i K. D. oraz stopnia ich zawinienia – prawidłowo spełniając tym samym zasady prewencji ogólnej jak i szczególnej. Odmienne dywagacje skarżącej w tym zakresie mają jedynie charakter ogólników i nie są odpowiednio uzasadnione. Argumentacja przytoczona

w uzasadnieniu apelacji co do kar jednostkowych jest nieprzekonująca i nie może znajdować akceptacji. Sąd odwoławczy podzielił natomiast stanowisko apelującej co do rażącej niewspółmierności kar łącznych wymierzonych ww. oskarżonym. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego w wyroku w tej części sąd I instancji kierował się związkami przedmiotowo – podmiotowymi

i czasowymi zachodzącymi pomiędzy poszczególnymi czynami. Wymierzając im kary łączne pozbawienia wolności, odpowiednio w wysokości 5 lat (J. D. - 36) i 3 lat i 2 miesięcy (K. D. – pkt 46) niedostatecznie uwzględnił, że oskarżeni dopuścili się czynów de facto w ramach jednego – niezależnie od kwalifikacji – procederu przestępczego związanego z działalnością zorganizowanej grupy przestępczej (pkt XXX i LII wyroku). Okoliczność ta przemawiała niewątpliwie za złagodzeniem wymiaru kary łącznej. Jednocześnie należało mieć na względzie czas trwania przestępczej działalności obu oskarżonych, liczbę czynów i rozmach z jakim działali. Kwestie te zostały pominięte przez obrońcę w jej

rozważaniach. Przesłanki tego typu wykluczają możliwość zastosowania zasady pełnej absorpcji o co postulowała w swoich zarzutach (nawet przy zastosowaniu art.4 § 1 kk). Jest to rozwiązanie skrajne, które może być stosowane wyłącznie w wyjątkowych sytuacjach. Trafnie wskazuje się przy tym w orzecznictwie, że „absorpcję kar stosować należy bardzo ostrożnie, biorąc pod uwagę negatywną co do sprawcy przesłankę prognostyczną, jaką jest popełnienie kilku przestępstw” (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w W. z 12.07.2000 r., II AKa 171/00, publ. OSA 2001/2/5). Tego rodzaju sytuacja procesowa nie zaistniała jednak

w realiach niniejszej sprawy. Mając na względzie wskazane powyżej okoliczności Sąd Apelacyjny złagodził oskarżonym wymierzone kary łączne pozbawienia wolności do odpowiednio 3 lat i 10 miesięcy (wobec J. D.) i 2 lat i 10 miesięcy (wobec K. D.). Łagodząc karę łączną w pkt 46 miał też na uwadze okoliczności podnoszone przez obrońcę w toku postępowania odwoławczego związane z sytuacją osobistą i rodzinną K. D. (vide: pismo z dnia (...)).

Jak już wcześniej wspomniano do apelacji obrońcy załączono także **pisma oskarżonych J. D. i K. D.**, nazwane przez ww. apelacją (vide: k.6869-6872, 6874-6877). Jednak z uwagi na treść art.446 § 1 kpk Sąd Apelacyjny pisma te potraktował wyłącznie jako załączniki do apelacji obrońcy. Jak wynikało z ich treści oskarżeni wnosili o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Podnosili zarzuty obrazy art.91 § 1 kk, art.6 kpk w zw. z art.424 § 2 kpk, art.410 kpk w zw. z art.424 § 1 kpk, art.7 kpk w zw. z art.410 kpk. Mając na uwadze, że w pierwszej instancji orzekał Sąd Okręgowy, to stosownie do treści art.446 § 1 kpk implikowało sporządzenie środka odwoławczego przez adwokata. Tym samym pisma oskarżonych nazwane „apelacją” nie mogły wywołać żadnych skutków w zakresie zgłoszonych w nim zarzutów pod adresem orzeczenia sądu a quo (a zwłaszcza zmieniać granic zaskarżenia). Zostały one ujawnione na rozprawie apelacyjnej jako zawierające wnioski

i oświadczenia stron (vide: k.7385v). Argumenty zawarte w pismach oskarżonych nazwane „apelacją” mogą więc stanowić dodatkowe uzasadnienie apelacji adwokata, ale tylko w zakresie przez adwokata zaskarżonym (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5.03.2008r., III K 446/07, postanowienia Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 20.12.2007r., II AKz 649/07 oraz z dnia 25.01.2007r. II AKz 2/07). W realiach niniejszej sprawy oskarżeni powielili de facto wywody swojej obrońcy. Reasumując, Sąd Apelacyjny omówił powyżej, ustosunkowując się odpowiednio do zarzutów zawartych w apelacjach adw. M. I. datowanych na (...)

III.

Apelacja obrońcy oskarżonego P. H. (1)

Apelacja ta zasługiwała w części na uwzględnienie. Mając na względzie zawarte w niej zarzuty sąd odwoławczy uniewinnił oskarżonego od czynu przypisanego mu w pkt 72 (zarzut nr XCV). W pozostałym zakresie (pkt 71, 73-75) takiego waloru już nie posiadała.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutu obrazy przepisów postępowania, wskazanych w pkt 1 apelacji obrońcy z dnia 30.06.2021r. Skarżący przywołał w tym miejscu **art.401 § 1 kpk w zw.**

z art.404 § 1 kpk w zw. z art.405 kpk w zw. z art.406 kpk w zw. z art.2 § 1 pkt 4 kpk w zw. z art.2 § 1 pkt 1 kpk. Autor apelacji zwracał uwagę,

że mowę końcową w niniejszej sprawie wygłosił w dniu (...)

a ogłoszenie wyroku nastąpiło w dniu (...), a więc dopiero po upływie 10 miesięcy i 25 dni. Można zgodzić się z obrońcą, że tego rodzaju sposób procedowania trudno uznać za właściwy i pożądanym. Miało to niewątpliwie wpływ na sprawność postępowania (poprzez jego wydłużenie), ale w apelacji nie wykazano, że korzystanie z instytucji przerwy lub odroczenia (art.401 kpk, art.404 kpk) mogło mieć jakikolwiek wpływ na treść wyroku. Na poparcie swojej tezy skarżący nie przedstawił żadnego dowodu ani przekonywującej argumentacji. Wywód zawarty na s.2, 5-7 takich cech nie miał. Ma charakter li tylko spekulacji. Sąd Apelacyjny w pełni podziela przy tym pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia(...) ((...)), że naruszenie przepisu art.404 § 2 kpk, poprzez zaniechanie prowadzenia rozprawy od początku po odroczeniu, nie stanowi przyczyny uchylenia wyroku bez wykazania przez stronę, że uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku, i to wpływ niekorzystny dla strony podnoszącej zarzut takiego uchybienia. Nie sposób przy tym pominąć, że zarzut dot. okresu, w którym przewód

sądowy był już zamknięty a postępowanie dowodowe nie było przecież prowadzone. Żaden z przywołanych w apelacji przepisów nie nakazywał także „ ponownego otwarcia przewodu sądowego i ponownego udzielenia głosu stronom bezpośrednio przed wyrokiem” co obrońca postulował na s.6 apelacji. Nieprzypadkowo ustawodawca nie przewidział w takiej sytuacji sankcji analogicznej jak w art.411 § 2 kpk. Skarżący zdaje się przy tym nie dostrzegać, że sąd I instancji mimo upływu czasu opisanego w apelacji uniewinnił oskarżonego od jednego z trzech stawianych mu zarzutów. Idąc tokiem rozumowania zawartym w apelacji, gdyby faktycznie było tak jak dowodził obrońca do tego rodzaju rozstrzygnięcia by nie doszło. Niezrozumiałe jest przy tym w jaki sposób Sąd Okręgowy miałby naruszyć dyspozycje art.405 kpk, art.406 kpk skoro zasady procedowania związane z zamknięciem przewodu sądowego, czy też wygłaszaniem mów końcowych zostały zachowane. Tego rodzaju uchybień nie wskazuje też przekonywująco uzasadnienie apelacji. Uwaga ta odnosi się także do rzekomego naruszenia ogólnych zasad procesu wskazanych w art.2 kpk, czy też prawa do obrony, o którym mowa w art.6 kpk. Za całkowicie niezrozumiałe uznać należy także wniosek zawarty na s.2 apelacji, że opisane powyżej działanie sądu meriti doprowadziło do „... bezwzględnej nieważności postępowania na podstawie art.439 kpk...”. Kodeks postępowania karnego tego rodzaju instytucji nie przewiduje. Przewidziana w art.101 kpk nieważność wyroku została uchylona. Z kolei przywołany przez obrońcę przepis art.439 § 1 kpk w pkt 1-11 także nie wiąże opisanej sytuacji procesowej z żadną realną bezwzględną przyczyną odwoławczą.

Obrońca podnosił także zarzut obrazy **art.424 § 1 pkt 1 i 2 kpk**, który sprowadzał się do sporządzenia przez sąd I instancji uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób wadliwy, tzn. pozbawiony pożądanego przez niego wyводу. Przepis ten stanowi, że uzasadnienie powinno zawierać zwięzłe wskazanie, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku. Niewątpliwie rozważania na temat oceny materiału dowodowego, czy też wywód prawny przedstawione przez Sąd Okręgowy nie sposób uznać za nadmiernie rozbudowane. Dokument ten jest więc w tym zakresie z pewnością zwięzły.

W sensie językowym zwięzłość polega na unikaniu elementów zbędnych.

Tak też należy rozumieć ww. termin na gruncie art.424 § 1 kpk. Ustawowy wymóg sporządzenia zwięzłego uzasadnienia wyroku ma zapewnić przejrzystość uzasadnienia oraz ułatwić dokonanie kontroli instancyjnej wydanego orzeczenia. W ocenie sądu odwoławczego dokument przedłożony przez sąd meriti ww. minimalne kryteria spełnia i poddaje się kontroli odwoławczej. W świetle zarzutu zawartego w pkt 4 apelacji oraz jego uzasadnienia na s.9 cyt. dokumentu warto odnotować, że w doktrynie podkreśla się (vide: Świecki Dariusz (red.), Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Art. 1–424, wyd. VII. Opublikowano: WKP 2024), że nawet uzasadnienie sporządzone w wadliwy sposób, z uwagi na to, że ma miejsce po wydaniu wyroku, nie może mieć wpływu na treść orzeczenia. Nie może więc prowadzić do automatycznego wniosku, że wyrok jest wadliwy.

W postępowaniu odwoławczym przedmiotem kontroli jest bowiem prawidłowość przeprowadzenia dowodów i kształtowanie przekonania sądu co do ich wiarygodności przy budowaniu podstawy dowodowej wyroku, a nie sposób przedstawienia tych czynności w pisemnym uzasadnieniu wyroku.

Nie sposób też pomijać, że nie można uchylić wyroku z tego powodu, iż jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art.424 kpk. Przesądził

o tym sam ustawodawca w art.455a kpk.

W pkt 2 i 3 apelacji obrońca zawarł zarzuty dot. obrazy **art.7 kpk, art.5 § 1 i 2 kpk oraz art.9 § 1 kpk**. Skarżący potraktował je zbiorczo co do obu przypisanych oskarżonemu przez sąd I instancji czynów opisanych w pkt XCIV oraz XCV. W ocenie Sądu Apelacyjnego tego rodzaju zabieg nie jest fortunny, albowiem sytuacja dowodowa co do ww. czynów z art.270 § 1 kk nie jest tożsama. W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, że oskarżonemu zarzucono wyłącznie, że przedłożył sfałszowane dokumenty w postaci umowy kupna pojazdu B. (...) z dnia(...) oraz silnika B. (...). Zachowanie to spełnia znamiona „użycia” w rozumieniu art.270 § 1 kk. P. H. (1) nie zarzucano więc, ani tym bardziej nie przypisano, podrobienia lub przerobienia ww. dokumentów, stąd też eksponowanie ww. kwestii na s.8 apelacji nie stanowi żadnej nowości w sprawie. Jak już wspomniano sytuacja procesowa co do obu ww. czynów była odmienna. Stosowanie wobec nich identycznej miary jest więc chybione. Przed szczegółowym ustosunkowaniem się do podniesionych zarzutów wypada przypomnieć jeszcze, że zasadę swobodnej oceny dowodów Sąd Apelacyjny

opisał powyżej, stąd też powielanie tych rozważań o charakterze teoretycznym jest zbędne. Wywód ten jest aktualny także i w tym miejscu. Do kwestii tej sąd odwoławczy powróci zresztą w dalszej części niniejszego uzasadnienia. Natomiast w art.9 § 1 kpk ustawodawca określił zasadę działania z urzędu. Organy procesowe prowadzą postępowanie i dokonują czynności z urzędu, chyba że ustawa uzależnia je od wniosku określonej osoby, instytucji lub organu albo od zezwolenia władzy. Skarżący nie podał obowiązkowi wykazania w jaki sposób sąd I instancji zasadę tę miałby naruszyć, zwłaszcza, iż postępowanie dowodowe co do obu czynów zarzucanych oskarżonemu jest kompletne i nawet w apelacji nie wskazano w jaki sposób mogłoby zostać jeszcze uzupełnione. Z kolei przepis art.5 § 1 i 2 kpk zawiera w sobie dwie zasady procesowe, tj. domniemania niewinności oraz in dubio pro reo. Co do pierwszej z nich autor apelacji nie podjął trudu jego uzasadnienia w realiach niniejszej sprawy, ograniczając się li tylko do zasygnalizowania ww. przepisu w treści zarzutu na s.3 i 7. Sąd odwoławczy nie ma zatem możliwości odniesienia się do tak wadliwie skonstruowanego zarzutu. Odnosząc się do za to zarzutów apelacji dotyczących naruszenia przepisu art.5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie niedających się rozstrzygnąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego to uznać należy, że nie są one zasadne wyłącznie co do czynu przypisanego w pkt 71 (zarzut nr XCIV). Jak zauważył Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia(...)(vide: RW 107/91, publ. OSNKW 1992/1-2/14), wszelkie wątpliwości w zakresie ustaleń faktycznych powinny być wyjaśnione i usunięte przez wszechstronną i gruntowną analizę całego dostępnego materiału dowodowego. Dopiero wtedy, gdy po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości wątpliwości nie zostaną usunięte, należy je wytłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego. Kategorycznie należy podkreślić, że ocena materiału dowodowego zaprezentowana przez sąd I instancji w niniejszej sprawie co do tego czynu doprowadziła do wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy, usuwając przy tym ewentualne wątpliwości co do sprawstwa oraz winy oskarżonego. Sąd odwoławczy stanowczo stwierdza, że Sąd Okręgowy orzekając w tym zakresie uwzględnił zarówno okoliczności przemawiające na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Wypada nadto zauważyć, że rażąco nietrafny i niefortunny jest zarzut złamania zakazu rozstrzygania na niekorzyść oskarżonego wątpliwości nie dających się usunąć, gdy rzecz sprowadza się do odmówienia wiary niektórym dowodom, służącym obronie oskarżonego. Nie ma to nic wspólnego ze stanem owych wątpliwości, a polega na wybraniu przez sąd wiarygodnych informacji dowodowych. Stan owych wątpliwości zachodziłby, gdyby dowodów nie było lub nie dało się rozstrzygnąć, którym z nich należy uwierzyć (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie w sprawie II AKa 90/97, publ. Prok. i Pr. 1998/1/24). Sąd Najwyższy wskazuje też, że stwierdzenie istnienia stanu „nie dających się usunąć wątpliwości” zależy od rezultatów analizy dowodów, prowadzonej

z respektowaniem kryteriów ocen wskazanych w art.4 kpk oraz art.7 kpk,

i w tym znaczeniu stan ten daje się zobiektywizować. Nie jest natomiast możliwe ustalenie jego istnienia (i stwierdzanie naruszenia art.5 § 2 kpk) wyłącznie w oparciu o oceny i subiektywne przekonania wyrażane w polemice z ustaleniami faktycznymi sądu, w istotnej mierze w celu wprowadzenia tej polemiki do postępowania odwoławczego. Nawet istnienie różnych wersji zdarzenia nie jest równoznaczne z możliwością automatycznego stwierdzenia takiego stanu i zobowiązuje sąd do dokonania ustaleń w granicach swobodnej oceny dowodów (vide: wyrok Sądu Najwyższego w sprawie V KKN 292/96, publ. Prok. i Pr. 1997/9/7). Ponadto stwierdza, że stan określany przez ustawodawcę jako „nie dające się usunąć wątpliwości” powstaje – jeśli pominąć wątpliwości natury nie faktycznej, lecz prawnej – dopiero w następstwie oceny dowodów (vide: art.7 kpk). Dopiero wówczas bowiem można stwierdzić, czy wątpliwości w ogóle wystąpiły, czy były rozsądne, a nie wydumane, czy i jakie miały znaczenie dla kwestii odpowiedzialności prawnej oskarżonego, czy udało się je przezwyciężyć w sposób dopuszczalny przez prawo procesowe itp. O naruszeniu zasady in dubio pro reo nie można zatem mówić wówczas, gdy sąd w wyniku pełnej i poprawnie dokonanej swobodnej oceny dowodów uznał, że brak jest w wątpliwości albo że nie mają one znaczenia dla odpowiedzialności prawnej oskarżonego. Jest jednocześnie dobrym prawem obrony oskarżonego mnożenie, a nawet wyolbrzymianie na każdym etapie postępowania takich faktów i ich ocen, które pozwalają na powątpiewanie w jego winę, pod warunkiem wszakże nieprzeinaczania faktów (tzw. lojalności wobec faktów) (vide: wyrok Sądu Najwyższego w sprawie IV KKN 714/98, publ. Prok. i Pr. 2000/4/8). W niniejszej sprawie sąd I instancji, dokonując wnikliwej i wszechstronnej oceny materiału dowodowego i ustalając w sposób bezsporny wszelkie okoliczności czynu opisanego w pkt XCIV, przede wszystkim nie popadł w takie wątpliwości, które nie mogłyby być usunięte, a zatem nie naruszył zasady in dubio pro reo. Apelujący nie zauważył, że sąd I instancji nie mógł naruszyć treści art.5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego w sytuacji gdy takich wątpliwości co do przedmiotowego czynu po prostu nie było. Rację ma niewątpliwie obrońca akcentując istotność kwestii świadomości

oskarżonego (w dacie przedłożenia wniosku o rejestrację w Starostwie Powiatowym) co do faktu, że umowa sprzedaży pojazdu B. (...) została uprzednio sfalszowana. Kwestionując ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego skarżący dowodził, że brak jest dowodów potwierdzających, iż P. H. (1) miał taką świadomość. Nie jest przy tym prawdą, że sąd meriti nie prowadził postępowania dowodowego co do tego jak i kiedy oskarżony dowiedział się, że umowa, którą się posłużył w Starostwie Powiatowym została sfalszowana. W tym zakresie Sąd Apelacyjny odsyła do wyjaśnień P. H. (1) na k.3774, w których sam wskazał przecieź, że umowa na niemieckim druku została wypisana na fikcyjną osobę. Nadto mimo, że zakup miał miejsce w styczniu 2012r. do wpisano w niej datę zawarcia 2.05.2012r. : „... poszedłem mu na rękę i poprosiłem o umowę niemiecką na fikcyjną osobę [...] poprosiłem o wpisanie do umowy daty (...), pomimo, iż ten samochód kupiłem w (...) [...] wszystkie dokumenty, które otrzymałem od pana R. przedstawiłem do rejestracji...”. O fikcyjności tego ostatniego zapisu świadczy też podnoszony przez P. R. (1) fakt pozbawienia go w tym czasie wolności, co z pewnością uniemożliwiało mu zawarcie tego rodzaju umowy z P. H. (1). Z kolei oskarżony nie kwestionował, że nie poznał nigdy osoby figurującej jako sprzedający (J. W.), ani nie był w N. P. (miejscowość położona 77 km od L.), gdzie rzekomo umowa miała zostać zawarta. W tej sytuacji oczywistym jest, że miał świadomość posługiwania się sfalszowaną umową, co przesądza jego winę na gruncie art.270 § 1 kk. Nie budziło zatem wątpliwości sądu odwoławczego, że ocena wykonana w zakresie tego czynu przez Sąd Okręgowy znajduje ochronę w art.7 kpk. Wbrew odmiennym twierdzeniom apelującego jest ona swobodna a nie dowolna. Inaczej należy oceniać sytuację co do czynu opisanego w pkt XCV wyroku. Osoba wskazana w umowie z dnia (...) (W. W. (4)) niewątpliwie nie istnieje. Fakt ten został należycie wykazany w trakcie postępowania. Kwestionowanie przez obrońcę notatki na s.141 (...) nie znajduje żadnego racjonalnego uzasadnienia. Wywód na s.9 apelacji nie jest zrozumiały, Skoro osoba taka nie figuruje w systemie PESEL to trudno sobie wyobrazić lepsze potwierdzenie tego faktu. Z kolei z zeznań świadka M. S. jednoznacznie wynika, że nikt taki nigdy nie pracował w firmie (...). Firma ta nie zawierała także umowy sprzedaży silnika z oskarżonym. Nie znaczy to jeszcze, że P. H. (1) miał rzeczywiście świadomość, że umowa kupna którą przedłożył za pośrednictwem swojego pełnomocnika została sfalszowana. Trudno przy tym odmówić racji obrońcy, który podnosił brak logiki w rozumowaniu sądu meriti, który jednocześnie uniewinnił oskarżonego od zarzutu paserstwa przedmiotowego silnika (s.8 apelacji). M. dowodowy w tym zakresie jest niezwykle ubogi. Oskarżony twierdził, że silnik ten kupił od osoby, która okazała mu dowodów osobisty tożsamy z nazwiskiem sprzedającego. Zarówno ogłoszenie o sprzedaży, jak i cena nie nasuwały wątpliwości co do legalności transakcji. W tej sytuacji zgodzić się trzeba z autorem apelacji, że w zakresie tego czynu występują wątpliwości, których nie sposób usunąć. Brak też nadziei, że istnieje możliwość uzupełnienia w tym zakresie materiału dowodowego. Wątpliwości tych – dot. świadomości oskarżonego w dacie czynu – nie wolno było więc rozstrzygać na niekorzyść oskarżonego. W pkt 72 zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy uczynił jednak inaczej. Mając na uwadze wywód poczyniony na wstępie tego stanowiska sąd odwoławczy nie podzielił. W rezultacie zmienił zaskarżony wyrok w opisaney części i uniewinnił oskarżonego od ww. czynu. W konsekwencji obowiązkiem Sądu Apelacyjnego było także dostosowanie pozostałych rozstrzygnięć związanych z karą łączną (uchylono ją wobec utrzymania w mocy skazania wyłącznie za czyn z pkt 71) oraz zawieszeniem wykonania kary i kosztami (w zakresie uniewinnienia obciążono nimi za obie instancje Skarb Państwa – art.632 pkt 2 kpk w zw. z art.634 kpk).

IV.

Apelacja obrońcy oskarżonych S. G. (1) i S. K. (1)

Apelacja ta okazała się zasadna. Podniesiona w niej argumentacja doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonych od zarzucanych im czynów. Nie oznacza to, że Sąd Apelacyjny w całości podzielił wywody obrońcy.

Ta ostatnia uwaga odnosi się przede wszystkim do zarzutu zawartego w pkt IV apelacji z dnia (...) oraz jego uzasadnienia na s.12-13. Są one co do zasady tożsame w wywodem obrońcy oskarżonego P. H. dot. naruszenia zasad koncentracji materiału dowodowego i bezpośredniości. Oczywistym jest, że przedstawione tam rozważania sądu

odwoławczego są adekwatne także i w tym miejscu, tak więc nie wymagają powielenia. Stwierdzenia te dot. także zastrzeżeń skarżącego co do prawidłowości uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego oraz związanych z tym możliwości kontroli odwoławczej. Sąd Apelacyjny bynajmniej nie uważa, że dokument ten jest idealny, jednakże wywód tam zawarty nie jest na tyle ogólnikowy by wykluczyć wydanie orzeczenia reformatoryjnego.

Sąd Apelacyjny nie podzielił natomiast ocen i wniosków sądu meriti co do zasadności zarzutów stawianych oskarżonym. Nie sposób nie zgodzić się z poglądem utrwalonym w orzecznictwie (vide: np. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 28.09.2023r., II AKa 108/23), że sąd odwoławczy może odmiennie niż sąd I instancji ocenić materiał dowodowy. Uwzględniając jednak obowiązywanie w polskim procesie karnym zasady bezpośredniości w kontakcie sądu z dowodami, która sprzyjać ma właśnie dokonywaniu poprawnych ocen w tym zakresie oraz to, że w postępowaniu odwoławczym dowodów - co do zasady - nie przeprowadza się, przyjęć należy, iż sąd odwoławczy może owej odmiennej oceny dokonać jedynie wtedy, gdy

w sposób oczywisty ocena dokonana przez sąd I instancji ma charakter dowolny. Sytuacja taka miała niewątpliwie miejsce w realiach niniejszej sprawy w zakresie zarzutów stawianych i przypisanych oskarżonym S. G. (1) (pkt 58-61) oraz S. K. (1) (pkt 64-66). Także w doktrynie zwraca się uwagę, że zasada swobodnej oceny dowodów ma również zastosowanie w postępowaniu odwoławczym, gdyż zgodnie z art.437 § 2 kpk i art.452 § 2 kpk sąd odwoławczy może orzec odmiennie co do istoty sprawy zarówno na podstawie dowodów zebranych

w pierwszej instancji, jak i przeprowadzonych w postępowaniu odwoławczym. W takim przypadku sąd odwoławczy ma uprawnienie do merytorycznego orzekania. Wynika ono m.in. z zasady swobodnej, ale kontrolowanej oceny dowodów, która stanowi podstawę korygowania w postępowaniu odwoławczym błędów w ocenie dowodów (vide: D. Świecki, Bezpośredniość czy pośredniość w polskim procesie karnym, s. 271. Wyd. W. K. (...)). W zakresie zarzutów związanych z samochodem C. (...) (zarzuty LXXXV, LXXXVIII, LXXXIX) sąd I instancji za kluczowe uznał zeznania świadka M. T. oraz zgromadzone w śledztwie dokumenty. Uznając wiarygodność pierwszego z ww. źródeł dowodowych jednocześnie nie nadał odpowiedniego znaczenia dowodom uzyskanym już w trakcie procesu, które podważały twierdzenia M. T.. Świadek ten nie był bynajmniej stały w swoich zeznaniach. Zmieniał je w trakcie przesłuchania i w pewnym momencie stwierdził, że nie mógł brać udziału w transakcji zakupu ww. pojazdu w W. albowiem w tym czasie przebywał w Zakładzie Karnym w W., gdzie do dnia (...) odbywał karę pozbawienia wolności. Dopiero po opuszczeniu ww. otrzymał od oskarżonych propozycję wystawienia faktury potwierdzającej sprzedaż ww. auta. Zaprzeczył też by brał udział w jakiegokolwiek transakcji tego typu związanej z nabyciem samochodu na terenie W.. Jednocześnie zapewniał, że S. G. po ujawnieniu faktu nielegalnego pochodzenia ww. pojazdu kontaktował się z nim i podlegał do składania fałszywych zeznań. Przedmiotowe przesłuchanie

w dniu (...) (vide: k.655-656 TO nr 62 – lokalizacja wskazana na s.4 apelacji jest błędna) było jedyne w trakcie niniejszego postępowania, albowiem ww. zmarł i nie było możliwości przesłuchania go przed Sądem. Oczywistym jest, że zaistniała sytuacja procesowa komplikowała postępowanie dowodowe. Obowiązkiem sądu było zatem zachowanie szczególnej ostrożności przy weryfikacji pomówienia M. T.. Obrońca trafnie wytknął,

że obowiązek ten nie został jednak należycie wykonany przez Sąd Okręgowy. Depozycje ww. podważają bowiem zeznania świadka T. G. (1), który przed sądem meriti stwierdził, że on także zakupił od M. T. w tym czasie samochód m-ki M. (...) (vide: k.5306, 5186). Jego wypowiedzi nie budzą najmniejszych wątpliwości co do ich wiarygodności, albowiem znajdują wsparcie w dokumentach uzyskanych przez sąd I instancji ze Starostwa Powiatowego w W.. Wynika z nich wprost, że ww. pojazd został sprowadzony bez tablic rejestracyjnych przez

M. T. z terenu W. (nabyty przez ww. w dniu(...)), gdzie był uprzednio zarejestrowany (vide: k.5249, 5258, 5260-5261, 5263-5265). Należy przy tym zwrócić uwagę, że w pkt 2 uzasadnienia zaskarżonego wyroku sąd I instancji zeznań T. G. bynajmniej nie zanegował. Jednocześnie dał wiarę pozostającym w opozycji do nich twierdzeniom M. T., co dowodzi braku logiki. Rację ma autor apelacji dowodząc na s.6, że M. T. nabywał na swoją firmę różne pojazdy w W. nawet w czasie pozbawienia wolności a następnie zajmował się sprzedażą w Polsce. W świecie obrotu elektronicznego nie było to ani trudne ani niemożliwe, mimo formalnego odbywania kary. W świetle powyższych rozważań nie sposób zatem wypowiedziom M. T.

z dnia (...) przydać waloru wiarygodności. Motywy jego działania są w chwili obecnej wyłącznie w sferze domniemań, jednakże nie można wykluczyć by zostały złożone w celu przerzucenia odpowiedzialności na inne osoby. Analogicznie należy traktować je co do zarzutu z pkt LXXXVIII. Oskarżony S. G. (1) nie negował przy tym, że po uzyskaniu informacji

od policji o wadach prawnych kupionego samochodu kontaktował się z jego sprzedawcą (vide: k.5745). Fakt takiego kontaktu potwierdzają zresztą bilingi połączeń telefonicznych (vide: k.666 TO nr 62), jednakże z dokumentu tego bynajmniej nie wynika, że doszło wówczas do podżegania do składania fałszywych zeznań. W sytuacji, w której nabywca dowiaduje się, że zakupiony przez niego samochód ma wady fizyczne lub prawne kontakt ze sprzedawcą jest oczywisty. Naturalne jest wówczas także oczekiwanie stosownych wyjaśnień. Reasumując, tą część rozważań nie sposób uznać, że oskarżeni dopuścili się zarzucanych im czynów przypisanych im w pkt 58, 61, 64 zaskarżonego wyroku. Sprawstwu co do przestępstwa paserstwa przeczy też cena za jaką oskarżeni zakupili przedmiotowy pojazd. Trudno uznać ją za oderwaną od rynkowej, co mogłoby pośrednio wskazywać na pochodzenie z nielegalnego źródła.

Sąd Apelacyjny nie podzielił też ocen i wniosków sądu I instancji co do pozostałych zarzutów stawianych oskarżonym (pkt 59-60, 65-66). Treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku w tej części dowodzi, że sąd ten oparł się przede wszystkim na twierdzeniach A. C. (1) i S. K. (2) oraz w części wyjaśnieniach P. R. (1). Sąd odwoławczy pragnie zauważyć, że pierwsze dwa z ww. źródeł dowodowych składając wyjaśnienia

a następnie zeznania obciążające oskarżonych opierały się głównie na swoich wrażeniach i przypuszczeniach. Z pewnością nie mieli tak dogłębnej wiedzy jak P. R. (1), który był osobą negocjującą z oskarżonymi np. warunki sprzedaży (leasingu) samochodów m-ki B. (...). Oznacza to, że wszelkie informacje na temat pochodzenia ww. pojazdów S. K. (1) i S. G. (1) czerpali wyłącznie od niego. Wbrew stwierdzeniu zawartemu w pkt 2.1 uzasadnienia zaskarżonego wyroku relacje P. R. i A. C. dot. czynów zarzucanych S. K. i S. G. wzajemnie się uzupełniały. Jednocześnie sąd meriti nie wykorzystał innego dostępnego materiału dowodowego w postaci zeznań świadka P. W., chociaż jak wynikało z zapewnień sądu meriti nie budziły one zastrzeżeń. C.. uzasadnienie zaskarżonego wyroku wskazuje niezbicie, że świadomość oskarżonych co do pochodzenia przedmiotowych samochodów z nielegalnego źródła oceniana była li tylko przez pryzmat ich znajomości z P. R. (1)

i opinii środowiska o ww.: „... oskarżony w (...) (...) znając od wielu lat P. R. (1) i wiedząc o jego przestępczej działalności kupił od niego samochód m-ki B. (...) rocznik (...) oraz „... oskarżony bardzo dobrze znał P. R. (1) i wiedział o jego przestępczej działalności, a zatem kupując od niego luksusowe auto niewątpliwie domyślał się, że pochodzi ono z przestępstwa i godził się na to...”. Jak więc wynika z powyższego cyt. sąd zastosował więc niedopuszczalne domniemanie winy. Jest to z pewnością pokłosie wyjaśnień S. K. (2) z (...) (vide: k.80, 388 i nast. TO nr 36). Ówczesny podejrzany zakładał w nich,

że oskarżeni musieli wiedzieć o faktycznej działalności P. R.

„... bo praktycznie każdy jego znajomy wiedział...”. Spekulował przy tym,

że P. R. (1) nie obciążał oskarżonych, albowiem korzystał z ich pomocy finansowej. Na poparcie swoich przypuszczeń nie przedstawił jednak żadnych konkretów. Podobny walor mają lakoniczne w tym zakresie wzmianki A. C. (1) z (...) On z kolei swoje stwierdzenia co do świadomości oskarżonych łączył z faktem, że w okolicach P. Hotelu w P. prezentował S. K. (1) analogiczny do objętych zarzutami samochód m-ki B. (...), który „ odpalany był na tzw. pestkę” (urządzenie pozwalające uruchomić pojazd bez użycia oryginalnego kluczyka). Hipotezom tym przeczy jednak stabilne i konsekwentne wyjaśnienia a następnie zeznania P. R. (1) składane w trakcie zarówno postępowania przygotowawczego, jak

i procesu. Od początku ww. przeczył by obaj oskarżeni byli przez niego szczerze informowani i mieli świadomość rzeczywistego pochodzenia obu samochodów. Świadczą o tym jego depozycje składane w dniach(...) (vide: k.294, 739 TO nr 2),(...) (vide: k.5034, 5118, 5308). Wyjaśniał przy tym, że tzw. pestka, o której wspominał A. C. to w rzeczywistości układ zamontowany w obudowie kluczyka, który nie różni się niczym na pierwszy rzut oka od oryginalnego i działa w ten sam sposób

(vide: k.5119, 5308). Oznacza to, że przeciętny użytkownik nie miał możliwości rozpoznania, że posługuje się nieoryginalnym systemem, co mogło wywołać niepokój i obawy co do legalności pochodzenia. (...) S. K. (1) w tym zakresie nie można zresztą utożsamiać, z tą którą niewątpliwie posiadał A. C., jako doświadczony uczestnik przestępczego procederu. Także cena sprzedaży ww. pojazdów nie wspierała przypuszczeń A. C. i S. K.. Nie odbiegała ona bowiem od cen rynkowych tego modelu i rocznika. Należy zwrócić uwagę na jeszcze jeden istotny czynnik pominięty przez Sąd Okręgowy. Obaj oskarżeni chcieli pozyskać samochody m-ki B. (...) w drodze leasingu, za pośrednictwem (...) S.A. Mieli przy tym świadomość, że przed zawarciem umowy z P. R. fundusz leasingowy dokona

sprawdzenia pojazdów przez niezależnych rzeczoznawców w zakresie legalności pochodzenia, stanu technicznego, wartości, itp. Gdyby orientowali się co do rzeczywistego pochodzenia samochodów nie ryzykowaliby ujawnienia ich pochodzenia z przestępstwa.

Co do pierwszego z ww. pojazdów nie było żadnych zastrzeżeń rzeczoznawcy wskazanego przez (...) S.A. Z kolei w drugim przypadku rzeczoznawca ujawnił brak tzw. wklejki. Znamienne, że nawet profesjonalista w tej kwestii wiązał to wyłącznie z faktem stłuczki i ewentualnej naprawy powypadkowej

a nie pochodzenia pojazdu z kradzieży. Spowodowało to zresztą rezygnację

S. G. z transakcji. W tej sytuacji oczekiwania, że tego rodzaju cechy wskazujące na nielegalne źródło zostaną dostrzeżone przez laika są

z pewnością nieuzasadnione. Dopiero po uzyskaniu informacji, o których mowa powyżej oskarżeni rozpoczęli weryfikację posiadanych samochodów, korzystając m.in. z baz danych funkcjonujących w Internecie. Doprowadziło ich to do wniosku, że samochodu pochodzą ze Stanów Zjednoczonych a nie

z R. jak zapewniał sprzedawca. Wezwany przez nich P. R. (1) nawet wówczas nie ujawnił prawdy co do pochodzenia samochodów (vide: k.5744). Wersja oskarżonych potwierdza zresztą wspomniane powyżej zeznania świadka P. W., obsługującego (...) (firmę oskarżonych) ze strony (...) S.A. (vide: k.5228). Ich wiarygodność nie była kwestionowana przez sąd meriti, jak i przez żadną ze stron postępowania. Nie ujawniono też okoliczności, dla których miałyby on zeznawać nieprawdę na korzyść oskarżonych.

W konsekwencji powyższych ustaleń i ocen sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w opisanej części i uniewinnił obu oskarżonych od zarzucanych im czynów. Jednocześnie kosztami postępowania za obie instancje obciążono Skarb Państwa (art.632 pkt 2 kpk w zw. z art.634 kpk).

V.

Apelacja obrońcy oskarżonego M. C. (1)

Środek odwoławczy wniesiony przez obrońcę oskarżonego M. C. (1) okazała się bezzasadna. Zawarta w nim argumentacja nie doprowadziła do zmiany wyroku w kierunku sugerowanym przez apelującą.

Przed odniesieniem się do poszczególnych zarzutów wypada zastrzec, że aktualne w tym miejscu są przywołane powyżej rozważania teoretyczne dot. kwestii błędu w ustaleniach faktycznych, czy też obrazy przepisów postępowania w zakresie odnoszącym się do art.5 § 2 kpk, art.7 kpk, art.410 kpk, czy art.424 kpk. Z tego też powodu ich ponowne powielanie jest zbędne.

Skarżąca w pkt 6 apelacji (s.4) podniosła zarzut naruszenia przez sąd I instancji dyrektyw dot. sporządzania uzasadnienia. Zarzutu dot. obrazy art.424 kpk jednak nie uzasadniła w sposób wymagany w art.438 pkt 2 kpk w zw. z art.427 § 2 kpk, poprzestając na s.5 na formułowaniu zastrzeżeń pod adresem sądu I instancji, że dokument ten nie pozwala na precyzyjne określenie w jakim zakresie poszczególne dowody zasługiwały (lub nie) na przymiot wiarygodności. Podnosząc ww. zarzut skarżąca zdaje się nie dostrzegać także przywołanego już uprzednio przepisu art.455a kpk. Sąd Apelacyjny już w przeszłości zwracał uwagę (vide: np. wyrok z dnia (...)), że wady uzasadnienia mogą utrudniać, i to nawet w znaczącym stopniu, kontrolę odwoławczą oraz skorzystanie przez stronę z prawa do zaskarżenia wyroku, to jednak z woli ustawodawcy nie jest możliwe uchylenie z tego powodu wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Niewystarczająca treść uzasadnienia wyroku może być wynikiem naruszenia przepisu procesowego (tj. art.424 kpk), ale konieczne jest jeszcze stwierdzenie możliwego wpływu tego uchybienia na treść orzeczenia. Ten zaś nie istnieje, skoro uzasadnienie sporządzane jest po jego wydaniu (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia (...))

(...)). Z tego też powodu w orzecznictwie przyjęto, że formułowanie odwoławczych zarzutów obrazy art.424 kpk stało się nie tyle niedopuszczalne, co bezcelowe (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia (...)). Sytuacja taka miała niewątpliwie miejsce w niniejszej sprawie. Oczywistym jest przy tym, że nawet uzasadnione zastrzeżone co do jakości, czy też zakresu oceny materiału dowodowego nie powodują, że automatycznie uznać należy za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego i przyjętej przez niego linii obrony.

W dalszej kolejności nie sposób nie odnotować, że zarzuty apelacji (dot. pkt 1-2 i 4) pozostają w sprzeczności. Za utrwalony uznać należy pogląd,

że nie można równocześnie podnosić zarzutu obraza art.5 § 2 kpk i art.7 kpk, bowiem o naruszeniu przepisu art.5 § 2 kpk można mówić dopiero wtedy, gdy mimo przeprowadzenia postępowania dowodowego w sposób wyczerpujący i poddania ujawnionych na rozprawie dowodów ocenie zgodnie z regułami wskazanymi w art.7 kpk, pozostaną nadal wątpliwości, które nie zostały rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego (sytuacja taka nie miała jednak miejsca w niniejszej sprawie). Natomiast jeśli z materiału dowodowego wynikają różne wersje przebiegu zdarzenia, to nie jest to równoznaczne

z istnieniem wątpliwości w rozumieniu art.5 § 2 kpk, bo w takim wypadku zastosowanie będzie miała reguła wyrażona w art.7 kpk - zasada swobodnej oceny dowodów. Sąd bowiem nie może uchylić się od oceny ujawnionych dowodów, nawet wówczas, gdy za wiarygodnością poszczególnych wersji przemawiają inne dowody, bo nie można interpretować art.5 § 2 kpk jako powinności czynienia ustaleń w oparciu o dowody najbardziej korzystne dla oskarżonego. Dopiero bowiem w sytuacji, gdy nie jest możliwe ustalenie

w sposób pewny okoliczności faktycznych, zaś okoliczności korzystne dla oskarżonego konkurują z okolicznościami dlań niekorzystnymi, zastosowanie znajduje reguła in dubio pro reo. Przepisy art.5 § 2 kpk i art.7 kpk mają więc charakter rozłączny, ponieważ nie dające się usunąć wątpliwości mogą powstać jedynie wówczas, gdy sąd orzekający, po wyczerpaniu wszystkich możliwości dowodowych, oceni materiał dowodowy zgodnie ze standardami wyznaczonymi przez zasadę swobodnej oceny dowodów (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w K. z dnia (...)). Tego rodzaju uchybienie rzecz jasna osłabia wywody apelacji.

W świetle zarzutów formułowanych przez skarżącą należy także zaznaczyć, że zawarta w art.7 kpk zasada swobodnej oceny dowodów nie daje podstaw do apriorycznego preferowania lub dyskwalifikowania jednych dowodów na rzecz drugich, zarówno według klucza najkorzystniejszego dla oskarżyciela lub oskarżonego, jak też przeciwnego kryterium. O wartości procesowej dowodu przesądza wyłącznie jego treść w aspekcie jego wewnętrznej spójności, jak i w konfrontacji z treścią innych dowodów (vide: analogicznie w wyroku Sądu Apelacyjnego weW. z dnia (...)). Jednocześnie zasada swobodnej oceny dowodów nie wyklucza oparcia wyroku na dowodzie z obciążających wyjaśnień współsprawcy

i przyznania wiarygodności jedynie części depozycji danego osobowego źródła dowodowego i dyskwalifikacji pozostałego zakresu jego wypowiedzi. Nawet jeśli dany proces jest w znacznej mierze oparty na dowodach, które pozornie zdają się niejednoznacznie interpretowalne albo ich właściwa interpretacja jest trudna, nie przekreśla to automatycznie możliwości przypisania winy danej osobie, pod warunkiem, że sąd oceni je w sposób swobodny w rozumieniu art.7 kpk, wyprowadzając logiczne oraz znajdujące oparcie w wiedzy i wskazaniach doświadczenia życiowego wnioski, wobec którego wyników alternatywne wersje zdarzenia należy odrzucić. Sytuacja taka miała miejsce w realiach rozpoznawanej sprawy, m.in. w stosunku do oskarżonego M. C. (1). Sąd odwoławczy w pełni podziela przy tym pogląd prezentowany

w orzecznictwie, m.in. w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia (...) (...), że wątpliwości, o jakich mowa w przepisie art.5 § 2 kpk, odnoszą się do zagadnień związanych z ustaleniami faktycznymi,

a więc do sytuacji, gdy z zebranego materiału dowodowego wynikają różne wersje, a żadnej z nich nie daje się wyeliminować drogą dostępnej weryfikacji. Nie należą natomiast do nich wątpliwości związane z problemem oceny dowodów, a więc który z wzajemnie sprzecznych dowodów zasługuje na wiarę, a który tego waloru nie ma. Jeżeli sąd dokona ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów i ustalenia te są stanowcze to nie może zachodzić obraza art.5 § 2 kpk. Mając powyższe na uwadze nie sposób uznać zastrzeżeń formułowanych w apelacji na tych podstawach za zasadne. Uwaga ta dot. także oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (przede wszystkim wyjaśnień M. C. (1), twierdzeń P. S., B. N. (1), P. R. (1), S. K. (2) oraz uzupełniająco B. C., M. C. (2), W. W. (3) i dokumentów, w tym opinii mechanicznej). Ocena ta ma postać swobodnej a nie dowolnej, jak dowodziła apelująca. Doprowadziła ona finalnie do prawidłowych ustaleń faktycznych. Obrońca przecząc tezie o tzw. kradzieży na układ nie pokusiła się o przekonywujące wyjaśnienie kwestii podstawowej. Dlaczego kilka osób miałyby pomóc jej mandanta o udział w tym procederze, w sytuacji, w której musieli z tego tytułu ponieść jednocześnie odpowiedzialność karną. Żadna

z tych osób nie miała realnego interesu by wskazywać na M. C. (1), tym bardziej że jednocześnie obciążali sami siebie. Nie sposób pominąć, że te same osoby przyznawały się jednocześnie do udziału w licznych kradzieżach i paserstwach, które faktycznie miały miejsce. Sąd odwoławczy dostrzega rzecz jasna, że ich relacja nie jest w pełni zgodna i różni się co do detali. Należy mieć jednak na uwadze, że czynili swoje obserwacje z różnych pozycji procesowych, albowiem ich role w przestępstwie nie były tożsame. Wiedza na temat szczegółów tego zdarzenia jest więc zróżnicowana. Do tego należy uwzględnić upływ czasu i związany z tym naturalny proces zapominania. Ten ostatni element jest z pewnością zrozumiały jeżeli uwzględni się liczbę czynów z ich udziałem i zakres tzw. procederu samochodowego. Skarżąca sama przy tym wskazuje na kolejny czynnik wpływający na różnice w relacjach, związany ze „sztafetowym” pozyskiwaniem informacji od innych osób. Detale te są w sposób nadmierny do ich znaczenia eksploatowane w apelacji, z pominięciem kwestii najważniejszej. Wszystkie osoby obciążające M. C. (1) nie miały najmniejszych wątpliwości, że do tzw. układu z jego udziałem doszło. S. K. (2) już w początkowej fazie śledztwa wskazywał, że kradzież należącego do M. C. samochodu m-ki B. (...) miała charakter pozorny (vide: k.80 TO nr 36). Wyjaśnił jakie były motywy oskarżonego (chęć uzyskania odszkodowania), miejsce z którego zabrano pojazd (parking w okolicy (...) w P.), osobę która pojazd ten zabrała (B. N. (1)) oraz do której on finalnie trafił (P. R. (1)). Wskazane powyżej źródło dowodowe jest z pewnością najważniejsze, jednakże pozostałe osoby obciążające M. C. wspierają jego wiarygodność, nawet gdy różnią się w szczegółach. W kolejnych wyjaśnieniach doprecyzował, że szczegóły tzw. układu ustalał z oskarżonym na giełdzie samochodowej. Zaznaczył przy tym, że nie jest pewien, czy B. N. (1) był przy tym obecny. To ten ostatni był osobą, która posłużyła się kluczykiem udostępnionym przez M. C. (1). Nie pamiętał kto i jak zwrócił następnie oskarżonemu kluczyk, nie wykluczył przy tym, że mógł on zostać w tym celu dorobiony. Wskazuje na to zresztą treść opinii przywołanej przez obrońcę w pkt 5b apelacji. Nie została ona pominięta przez Sąd Okręgowy, jak sugerowała apelująca. Przeczy temu zapis w dziale 1.1 uzasadnienia zaskarżonego wyroku pod poz. 53. Fakt, że oskarżony neguje twierdzenia S. K. (2) niczego nie zmienia, zwłaszcza nie tłumaczy dlaczego ten ostatni pomawiał go swoimi wyjaśnieniami i zeznaniami. Należy przy tym zaznaczyć, że S. K. nie miał przecież żadnego powodu racjonalnego by tempore criminis wprowadzać w błąd co do tzw. układu zarówno B. N., jak i P. R.. Także autorka apelacji nie wskazuje w tym zakresie żadnego przekonującego wy tłumaczenia, dla którego ww. miały wprowadzać swoich współników w błąd. Waloru takiego nie mają bynajmniej dywagacje na s.5-6, 8 ww. środka odwoławczego, albowiem trudno w tym zakresie uznać, że miał on interes wobec nich przedstawiać siebie jako drugoplanową postać całego zdarzenia, czy też przyszłego beneficjenta art.60 kk. Tego rodzaju próba deprecjacji depozycji S. K. (2) (na s.2 zarzut nr 2 i s.6 apelacji omyłkowo nazywanego S. N.) ma charakter wybitnie koniunkturalny i jest obliczona li tylko na uniknięcie odpowiedzialności przez M. C. (1). W tej sytuacji spekulacje obrońcy, że S. K. „dołączył” oskarżonego do swojej relacji wyłącznie by uzyskać nadzwyczajne złagodzenie kary uznać należy za wyłącznie spekulację. Nie ma ona oparcia w realnym materiale dowodowym. Znamienne, że autorka apelacji takiego nie próbuje nawet wskazać. Analogiczną wartość mają dywagacje skarżącej co do znaczenia faktury wystawionej przez S. K., czy też opinii mechanoskopijnej dot. klucza do przedmiotowego pojazdu (zarzut 5a-b – vide: s.6-7 apelacji). Nie mają one znaczenia jakie usiłuje nadać mu obrońca, zwłaszcza że wbrew jej twierdzeniom S. K. (2) już w śledztwie potwierdzał, że to on sprzedawał B. (...) oskarżonemu (vide: k.403 TO nr 50). Skarżąca wypacza też twierdzenia B. N. (1). Faktycznie w trakcie przesłuchania przed Sądem Okręgowym (vide: k.5008) przedstawił on relację różniącą się w detalach od wyjaśnień składanych w śledztwie (vide: k.79 TO nr 37). Uwaga ta odnosi się zwłaszcza do kwestii kluczyka do przedmiotowego samochodu. Obrońca pomija jednak, że ww. nigdy nie kwestionował by doszło do tzw. układu z oskarżonym, który zakończył się przekazaniem samochodu P. R. (1). Nadto po odczytaniu wyjaśnień składanych w postępowaniu przygotowawczym twierdzenia te podtrzymał w pełni, wyjaśniając, że z uwagi na upływ czasu nie wszystko już pamięta. Rację ma apelująca, że nigdy też nie twierdził, że brał udział w uzgodnieniach z oskarżonym, jednakże S. K. (2), na którego powoływała się obrońca na s.7 apelacji zastrzegając przecież, że nie jest pewien tej ostatniej kwestii. Traktowanie ww. okoliczności jako pewnik jest więc niefortunne. M. C. (1) nie ekskulpują też zeznania świadka P. S. (przywoływane również na s.9 apelacji), które w zamierzeniu obrońcy miałyby podważać depozycje obciążające oskarżonego i potwierdzać jego wersję wydarzeń. Jak sam zeznał zna M. C. (1) od dziecka. T. criminis przyjechał z nim do CH P. w P. (vide: k.382 TO nr 50, k.4108). Fakt, że potwierdził, że słyszał jak oskarżony użył pilota nie świadczy jeszcze o tym, że drzwi faktycznie zostały zablokowane. Sąd nie kwestionuje wiarygodności ww. świadka, jednakże wnioski obrońcy na s.7 nie są słuszne i przekonujące.

Bez znaczenia jest też kwestia braku zapisu monitoringu. Nikt bowiem nie zarzucał oskarżonemu, że miał jakikolwiek wpływ na to że wówczas system ten nie działał. Bezsporne jest przy tym, że takiego materiału nie można było fizycznie zabezpieczyć. Jest to jednak okoliczność bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Niezrozumiały jest też passus apelacji na końcu s.7, który dot. pomówienia (...). Nawet z kontekstu nie sposób w 100 % rozstrzygnąć czy obrońca miała na myśli S. K. (2), czy też B. N. (1), z których skarżąca omyłkowo „stworzyła” jedną postać. Jedyne na marginesie wypada przypomnieć, że w wyjaśnieniach z (...) S. K. (2) zaznaczył, że jego zdaniem P. R. (1) osobiście nie zna oskarżonego, ale mógł go widzieć na giełdzie. Wypowiedź ta – wbrew sugestiom autorki apelacji – nie ma charakteru kategorycznego. Należy jednak pamiętać, że fakt oparcia orzeczenia skazującego na zeznaniach tylko jednego świadka, nawet w sytuacji nieprzyznania się oskarżonego do winy, sam w sobie nie może stanowić podstawy zarzutu dokonania błędnych czy dowolnych ustaleń faktycznych tak jak czyni to obrońca na s.8 apelacji. Oczywiście jest, że Sąd miał pełną świadomość kim były osoby obciążające oskarżonego. Powyżej zresztą przytaczano już zresztą wymogi jakim winna odpowiadać ocena takiego źródła dowodowego. Znalazły one zastosowanie w niniejszej sprawie. Wywód obrońcy nie wnosi więc nic nowego do sprawy. Z kolei wniosek, że twierdzenia S. K. (2) „nie są spontaniczne, są wewnętrznie sprzeczne” a do tego złożone w celu poprawy sytuacji procesowej tego ostatniego nie zasługuje na akceptację. Dywagacje skarżącej rozmiągają się bowiem z wykazanymi powyżej realiami niniejszego postępowania.

*****

Reasumując, Sąd Apelacyjny w P. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w pkt 58-63 – uniewinnił oskarżonego S. G. (1) od zarzucanych mu czynów z art.291 § 1 kk i art.18 § 2 kk w zw. z art.271 § 1 kk i art.273 kk w zw. z art.11 § 2 kk w zw. z art.4 § 1 kk (czyn opisany w pkt LXXXV), z art.291 § 1 kk i art.294 § 1 kk w zw. z art.11 § 2 kk w zw. z art.4 § 1 kk (czyn opisany w pkt LXXXVI), z art.286 § 1 kk i art.294 § 1 kk w zw. z art.11 § 2 kk w zw. z art.4 § 1 kk (czyn opisany w pkt LXXXVII), z art.18 § 2 kk w zw. z art.233 § 1 kk w zw. z art.4 § 1 kk (czyn opisany w pkt LXXXVIII) i kosztami procesu w tym zakresie za obie instancje obciążył Skarb Państwa,
2. w pkt 64-66, 68-69 – uniewinnił oskarżonego S. K. (1) od zarzucanych mu czynów z art.291 § 1 kk i art.18 § 2 kk w zw. z art.271 § 1 kk i art.273 kk w zw. z art.11 § 2 kk w zw. z art.4 § 1 kk (czyn opisany w pkt LXXXIX), z art.291 § 1 kk w zw. z art.4 § 1 kk (czyn opisany w pkt XC), z art.286 § 1 kk i art.294 § 1 kk w zw. z art.11 § 2 kk w zw. z art.4 § 1 kk (czyn opisany w pkt XCI) i kosztami procesu w tym zakresie za obie instancje obciążył Skarb Państwa,
3. odnośnie oskarżonego P. H. (1):
  - a) w pkt 72 – uniewinnił oskarżonego P. H. (1) od zarzucanego mu czynu z art.270 § 1 kk w zw. z art.4 § 1 kk (czyn opisany w pkt XCV) i kosztami procesu w tym zakresie za obie instancje obciążył Skarb Państwa,
  - b) w pkt 73 – uchylił wobec P. H. (1) orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności,
  - c) w pkt 74 – przyjął, że orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności dot. P. H. (1) odnosi się do kary wymierzonej w pkt 71,
4. w pkt 36 – obniżył wymierzoną oskarżonemu J. D. karę łączną do 3 (trzech) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,
5. w pkt 46 – obniżył wymierzoną oskarżonemu K. D. karę łączną do 2 (dwóch) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

Z uwagi na wyłączenie sprawy oskarżonego M. K. (1) do odrębnego rozpoznania w pkt X, XVI, XVII, LXXVII, LXVIII nazwisko M. K. (1) zastąpił sformułowaniem „inną ustaloną osobą” w odpowiedniej formie gramatycznej. W pozostałym zakresie Sąd Apelacyjny w P. utrzymał

w mocy zaskarżony wyrok, albowiem brak było dalszych skutecznych zarzutów apelacji i okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.

*****

O **kosztach postępowania odwoławczego** Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art.634 kpk, art.627 kpk, art.636 § 1 kpk oraz art.8, art.1, art.2 ust.1 pkt 2, 3, 4, 5, 6, art.3 ust.1 i 2, art.6, art.10 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. 2023.123 t.j.). Na koszty te składają się wyłożone przez Skarb Państwa wydatki oraz opłata. W zakresie uniewinnień kosztami procesu obciążono Skarb Państwa (art.632 pkt 2 kpk w zw. z art.634 kpk).

W przedmiocie kosztów sądowych Sąd Apelacyjny orzekł więc co następuje. Zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe,
a mianowicie:

- a) od K. K. (1) – 3.832 zł; w tym 32 zł; z tytułu wydatków za postępowanie odwoławcze i 3.800 zł; z tytułu opłaty za II instancję,
- b) od K. P. – 932 zł; w tym 32 zł; z tytułu wydatków za postępowanie odwoławcze i 900 zł; z tytułu opłaty za II instancję,
- c) od J. D. – 2.832 zł; w 32 zł; z tytułu wydatków za postępowanie odwoławcze i 2.800 zł; z tytułu opłaty za obie instancje,
- d) od K. D. – 1.032 zł; w tym 32 zł; z tytułu wydatków za postępowanie odwoławcze i 1.000 zł; z tytułu opłaty za obie instancje,
- e) od A. W. (1) – 1.532 zł; w tym 32 zł; z tytułu wydatków za postępowanie odwoławcze i 1.500 zł; z tytułu opłaty za II instancję,
- f) od P. H. (1) – 336 zł; w tym 16 zł; z tytułu wydatków za postępowanie odwoławcze i 320 zł; z tytułu opłaty za obie instancje,
- g) od M. C. (1) – 812 zł; w tym 32 zł; z tytułu wydatków za postępowanie odwoławcze i 780 zł; z tytułu opłaty za II instancję,
- h) od A. K. (1) – 412 zł w tym 32 zł; z tytułu wydatków za postępowanie odwoławcze i 380 zł z tytułu za II instancję.

P. M. M. Ś.H. K.